

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΚΥΝΗΓΙΟΝΤΑΣ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

№ 119
ΔΡΧ 5

Οι άπειροι άνθρωποι προς τον δόκτορα Κάμα πρέπει άνα. ραίτητες να αναφέρουν: α) τὸ ἔτος γενήσεως, β) τὸν μῆνα, γ) τὴν χρονολογίαν τοῦ μηνός, δ) τὴν ἡμέραν καὶ εἰ δυνατόν τὴν ὥραν. Αἱ ἐπιστολαὶ δεόντως συντάσσονται ἀπὸ γραμματόσημα ἑξῆς δρχ. 5 διὰ τὴν ἀπάντησιν, θὰ διευδύνονται δὲ ἐπὶ τὸν περιοδικὸν ἑσθιαυρὸς—διὰ τὸν Δόκτορα Κάμα—ὁδὸς Σανταρόζα 5, Ἀθήνας.

Αἱ κοσμικαὶ ἐπιδράσεις κατὰ τὴν ἑβδομάδα ἀπὸ 13ης—19ης Σεπτεμβρίου ἔχουν ὡς ἀκολουθοῦσι:

Κατ'ἀλλήλους ὁραί:

Διὰ τὰς ὑποθέσεις καὶ τὰς ἐπιχειρήσεις σας: 7.30—8.30 μ.μ. τῆς Παρασκευῆς (13), 1.30—3 μ.μ. τοῦ Σαββάτου (14), 11—12 μεσημ. τῆς Τετάρτης (18).

Διὰ τὰ χρηματικὰ ζητήματα ἡ 12—1 μ.μ. τῆς Δευτέρας (16). Διὰ τὴν ἀγορὰν λαχείων ἡ 6—7 μ.μ. τῆς Κυριακῆς (15) καὶ ἡ 3—4 μ.μ. τῆς Τετάρτης (18).

Διὰ τὰ τυχερὰ παιγνίδια ἡ 5—7.30 μ.μ. τῆς Κυριακῆς (15). Δευτερεύοντως ἡ 11—2 μ. μεσον. τῆς Τετάρτης (18).

Διὰ τὰς ἀσθηματικὰς συναντήσεις ἡ 4—6 μ.μ. τοῦ Σαββάτου (14), 9.30—12 μεσον. τῆς Τετάρτης (18) καὶ ἡ 12.45—3.15 μ. μεσημ. τῆς Πέμπτης (19).

Διὰ γάμους καὶ ἀρραβώνας ἡ 4—5.30 μ.μ. τῆς Κυριακῆς (15). Διὰ τὸ μέλλον σας ἡ 12.15—2.15 μ.μ. τῆς Πέμπτης (19).

Ἡ ὥρα 3—4 μ.μ. τῆς Παρασκευῆς (13) εἶναι ἐπικίνδυνος διὰ τὴν υγίαν καὶ τὴν ζωὴν σας.

Αἱ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ Δ)ΡΟΣ ΚΑΜΑ

ΚΟΡΗΝ ΤΩΝ ΚΥΜΑΤΩΝ Ε. Γ.—Εὐχαριστῶ διὰ τὴν ἐν ὑποτροπῇ γράφω... περιγραφὴν τοῦ χαρακτῆρος μου ἐκ μέρους σας. Ποιὸς ἐστε; Ἰσως νὰ ἔχετε δίκην. 1) Ἡ ζωὴ σας ὑπάρχει καὶ θὰ εἶναι ἀκούη ἀρκετὰ ἀνάρμολος. Ὁρισμένα σφάλματα τοῦ παρελθόντος ἐξασκούν ἀκόμη καὶ σήμερον τὴν ἐπιδράσιν τὸν ἐπὶ αὐτῶν σας. Κοινωνικῶς, δὲν βλέπω σαφῆ τὴν θέσιν σας. Δὲν μπορῶ όμως νὰ διακρίνω τὴν αἰτίαν. Ὑπάρχουν τρίτα πρόσωπα, στενὰς ἐξαρτώμενα ἀπὸ αὐτὰ καὶ τὴν ὁποῖαν δὲν ὑπερῶ νὰ καθορίσω ἐπακριβῶς τὴν θέσιν εἰς τὴν ζωὴν σας. Μία πιθανὴ ἀνταπόκρισις εἰς προσεχέστατον μέλλον. 2) Εἶναι ἀνθρώπος μὲ ἀγαθὰς διαθέσεις, ἀλλ' ὁ ὁποῖος εὐρίσκειται εἰς ἀδυναμίαν νὰ τὰς πραγματοποιήσῃ. Οἱ ἀνθρώποι τοῦ δικοῦ τοῦ τύπου δυσκολεύονται νὰ πραγματοποιήσῃ εἰς μίαν ἰδίαν, ἀλλ' ὅταν τὸ κάμουν, θὰ ἀποδώσουν περισσότερα ἐκείνων τὰ ὅποια προσέδοκα κανεὶς ἐκ μέρους τοῦ. Πρὸς τὸ παρόν, τοῦ χρειάζεται μεγαλῦτερη πρωτοβουλία καὶ δραστηριότης. 3) Ὁ γάμος σας προσέκρουσε πάντοτε εἰς δυσχερείας. Ὅσα πραγματ.

ποιηθῇ καὶ θὰ σὰς ἱκανοποιήσῃ. 4) Εἰς τὸ χρηματικὸν ζήτημα θὰ εὐνοήθητε περισσότερο ἀπὸ τὸν μνηστῆρα σας. Πάντως, εἰς τὸ ζήτημα αὐτὸ ὑπάρχει ἀσάφεια καὶ διὰ τοὺς δύο. 5) Μετρία βελτιώσις καὶ ἐντὸς τοῦ κύκλου τῆς επαγγελματικῆς του δράσεως. 6) Εἰσθε φύσις σκληρὰ καὶ πείσμα. Σὰς χαρακτηρίζει κάποια τραχύτης, γιὰ τὴν ὁποῖαν οἱ ὑποφύετε περισσότερο παντὸς ἀλλοῦ. Ζηλότυπος καὶ μνηστικός. 7) Ἐν συνδυασμῷ μὲ τὴν τυχὴν τοῦ μνηστῆρος σας θὰ προτιμήσετε τὸν ἀμβλυτον ἢ τὸν σμαράγδον. 8) Ναί. Προηγούμενος πρέπει νὰ ἀποκαταστήσῃ τὴν ψυχικὴν ἡμέραν σας.

ΙΡΕΝ Μ.—1) Χαρακτῆρ ἀπότομος καὶ δύστροπος. Ἀβεβίωτος εἰς τὴν ἐμφάνισιν καὶ τὰς κινήσεις σας. Εὐκολοι συγκινήσεις, ὀλίγον μνησι.

κακος. 2) Ἐνδιαφέρεται ἀρκετὰ γιὰ αὐτὸν. Ἡ ἀγάπη του δὲν εἶναι ὁμοῦ ἐντελὲς αὐθόρμητος. 3) Ὁ γάμος σας θὰ θραυνθῇ ἀκόμη. 4) Εἰς τὴν ζωὴν θὰ συναντήσετε πολλὰ ἐμπόδια καὶ ἐναντιότητες. Καμμία ἀμείστος μεταβολή.

38—7—24—8.—Χαρακτῆρ ἐγωιστικός. Κατέχεται ἀπὸ ἕνα εἶδος ἀδυναμίας γιὰ τοὺς ἄλλους. Σοβαρὰν σκέψιν γάμον δὲν διακρίνω πρὸς τὸ παρόν. Ὁ γάμος του θὰ εἶναι κατόπιν αἰσθήματος. Ἡ ἡμέρα δὲν ἐμφανίζεται ἐγγύς. Ὅσα σταδιοδρομῇ καλῶς. Εἰς τὸν δρόμον του δ. μ.μ. δὲ συναντήσῃ πολλὰ ἐμπόδια.

Δ. Μ., Πειραιᾶ.—Ἡ ζωὴ σας ἐμφανίζεται πολὺ μετρία καὶ θὰ χρειασθῇ ἀσφαλὲς νὰ παρέλθῃ ὁρμητικὸς χρόνος, μέχρις ὅτου κατορθώσῃ νὰ βῇ ἀπὸ τὴν σμερνήν τῆς τῆς. Πολλοὶ οἰκονομικαὶ καὶ οἰκονομικαὶ στενοχωρίαι. Αἱ ὑποθέσεις σας δὲν ἐπιτυγχάνουν. Προσκόβουν τὴν τελευταίαν στιγμὴν εἰς ἀνυπερβλήτα ἐμπόδια καὶ καταστρέφονται. Ἀμεσὸν μεταβολὴν δὲν βλέπω. Ἡ νῦν σας ἐργασία θὰ σὰς φέρῃ ὅμως μίαν μικρὰν βελτίωσιν. Δὲν στείλετε τὴν ἡμερομηνίαν γεννήσεως τοῦ μνηστῆρος σας, ὑπερβυλίζοντάς μου συγχρόνως καὶ τὴν δικήν σας, γιὰ νὰ σὰς ἀπαντήσω σὲ 6, 7 μ. ἐρωτῶτε. Ταξίδι πρὸς τὸ παρόν δὲν βλέπω. Μία πιθανότης ἄλλα πολλὰ ἀόρατα.

ΑΠΑΙΣΙΟΔΟΣΗΝ ΝΕΑΝ Δ.—Ἡ ζωὴ δὲν παρουσιάζεται ῥόδιον πρόστασας, τοῦλάχιστον εἰς τὰ πρῶτα σας θέματα καὶ ἡ ἀποδάρκνσις σας δὲν πρόκειται νὰ συντελέσῃ παρὰ μόνον εἰς τὸ νὰ χειροτερεύσῃ τὴν κατάστασιν σας. Ὁπλισθετε λοιπὸν μὲ θάρρος καὶ ἀφήστε αὐτὰς τὰς ἀποδάρκνσεις. Ὅσα σὰς συνιστοῦσα κυρίως νὰ ἀποφύγετε τοὺς αἰσθηματικούς δεσμούς, ποὺ δὲν ὑπόχονται οὐδὲν ἐκδιδόν. Ἡ κατάστασις σας θὰ βελτιωθῇ αἰσθητῶς μετὰ τὸ ἔτος 1945 καὶ θὰ σὰς δώσῃ εἰς μίαν ἡρατωτέραν ζωὴν. Πάντως, σὰς προλέγω ὅτι θὰ ἀποκατασταθῇ κατὰ τὴν θέσιν καὶ αὐτὴν ἀπὸ πλάτης καὶ ὅτι ἡ ζωὴ σας θὰ κληθῇ εἰς ἱκανοποιητικὸν ἐπίπεδον. Μὴν παραμελεῖτε τὴν υγίαν σας. Εἰς τὰς σχέσεις μὲ τὸν περίβλλον σας πρέπει νὰ εἰσθε ἐπιφυλακτικῇ.

ΜΑΡΑΜΕΝΗΝ ΑΓΚΙΝΑΡΑΝ.—Νὰ μοῦ γράψετε στίς πόστες τοῦ μηνός Ὀκτωβρίου ἐγεννηθήκατε. Συγχρόνως θὰ μοῦ ἐπαλαδέτετε ἑλὰ τὰ στοιχεῖα σας. Δὲν θὰ στείλετε ἄλλο γραμματόσημον.

ΜΑΥΡΟΝ ΓΑΤΟΝ.—Ἐπειδὴ τὸ κυριώτερον ἐρώτημα σας ἀφορᾷ τὸν φίλον σας, παρακαλῶ νὰ μοῦ γράψετε τὰ στοιχεῖα τῆς γεννήσεώς του. Νομίζω ὅτι αὐτὸ δὲν θὰ εἶναι δύσκολον. Συγχρόνως θὰ μοῦ στείλετε ἐκ νέου καὶ τὰ δικά σας, διότι καταστρέφω τὴν ἐπιστολήν σας. Δὲν θὰ δώτετε ἄλλο γραμματόσημον.

Α. Β. Κ. Β.—Δὲν σὰς ζητῶ νὰ μοῦ δώσετε στοιχεῖα τοῦ φίλου σας, διότι παντὸς ὅτι δὲν θὰ τὰ ἔχετε. Ἀπαντᾷ λοιπὸν ἐπὶ τῇ θέσει μόνον τῶν δικῶν σας. Εἰς τὸν γάμον διὰ τὸν ὁποῖον μοῦ γράφετε, δὲν βλέπω πιθανότητος πραγματοποιήσεως. Πιθανότες μεταβάσεις σας εἰς τὸ ἐξωτερικὸν δὲν ὑπάρχει. Μόνον μία μικρὰ πιθανότης ἐπιτροφῆς τοῦ φίλου σας, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ δεδεσμένη πρὸς τὸ παρόν. Παρ' ὅλας τὰς σμερνὰς ἐναντιότητες, ἡ ζωὴ θὰ σὰς εὐνοήσῃ θραύτερον καὶ θὰ σὰς βοηθήσῃ νὰ συνάψετε καλὸν γάμον καὶ νὰ καταλάβετε καλὴν κοινωνικὴν θέσιν. Πρὸς τὸ παρόν, καμμία ἀξίση σμερνῶτος μεταβολῆς.

ΜΑΡΙΝΑΝ Χ.—Ἡ ζωὴ θὰ σὰς παρουσιάσῃ μερικὰ προσκόμματα, τὰ ὅποια ὅμως θὰ παραμεληθῶν μὲ τὸν καιρὸν. Εἰσθε χαρακτῆρ ἐκείνους. Ἐκδηλώνετε εὐκλῆως κατὰ τὸν τρόπον μάλλον ἀπότομος. Κατὰ βάθος ἔχετε μεγάλην ψυχικὴν τρυφερότητα, ἀλλὰ δίδετε τὴν ἐντύπον, εἰς μάλλον ἀδιαφορὰ φύσεως. Παρακαλεῖτε παρὰ τοῦτο, ἀρκετὰς συμπάθειαν. Ὅσα συναντῆτε μὲ τοὺς δικούς σας. Οἰκογένειαν θὰ ἀποκτήσετε. Εἰς τὸ γάμον σας θὰ συναντήσετε δυσκολίας. Ἐάν δὲν πραγματοποιήσῃ ἀπρόσδοκον—ὑπάρχει μία πιθανότης—θὰ θραυθῇ ἀκόμη.

ΖΑΝΕΤ Μ. Κ.—Ἐπιδροσπῶσα νὰ ἀντιληθῇ τὰς ἀπογοητεύσεις σας ἀλλὰ δὲν τὸν κατάρθωσα. Ἡ ζωὴ σας δὲν εἶναι βέβαια εὐχάριστη σμερνα, ἀλλ' ἡ κατάστασις αὐτὴ δὲν

θὰ παραταθῇ ἐπὶ πολὺ. Τὸ ἔτος 1944 θὰ σημειάσῃ μίαν μεταβολὴν εἰς τὴν ζωὴν σας. Εἰς τὰ αἰσθηματικά σας δὲν θὰ εὐνοήθῃτε ἀπολύτως καὶ δι' αὐτὸ σὰς καθιστᾷ ἐπιφυλακτικὴν. Ἐπίσης εἰς τὸν γάμον σας θὰ συναντήσετε μερικὰς δυσχερείας. Ὅσα πραγματοποιήθῃ πάντως. Διὰ τὸ πρόσωπον τοῦ μοῦ γράφετε θὰ ἤθελα νὰ ἔχω στοιχεῖα τῆς γεννήσεώς του. Δυσπιστεῖτε πρὸς τὸν περίβλλον σας. Θὰ ἀσκήσῃ ἰσως δυσμενὲς ἐπίδρασιν ἐπ'αὐτὸν σας. Νὰ προσέχετε ἐπίσης τὴν υγίαν σας.

ΥΠΟΚΕΛΕΥΣΤΑΚΙ Ε. Α. Ζ.—1) Σύντομον γάμον δὲν προβλέπω. Θὰ γίνῃ θραύτερον καὶ θὰ εἶναι κατόπιν αἰσθήματος. Ὑπὸ τὰς σμερνὰς συνθήκας, ὅφ' ἃς διατελεῖτε, πρέπει νὰ ἀπομακρύνετε τὴν σκέψιν τοῦ γάμου. 2) Δημιουργεῖτε συμπάθειαν, ἀλλ' ἡ μεγάλη αἰσθηματικότης σας, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν ἀσθενῆ σας θέλησιν, θὰ σὰς βλάψουν, παρακωλύοντάς τὴν σταδιοδρομίαν σας. 3) Θὰ ἀποκτήσετε τέκνα. 4) Χρῶμα ἀνοιχτὸν γκρίζο ἢ βαδύ κακ. Νόν. Ἀριθμὸς 4. Λίθος σάπφειρος. Ἡμέρα Δευτέρα. 4) Βραδεία βελτίωσις τῶν οἰκονομικῶν καὶ τῆς θέσεως σας. 5) Νὰ μοῦ στείλετε χρονολογίαν γεννήσεως τῆς φίλης σας, ὑπερβυλίζοντάς μου καὶ τὴν δικήν σας. 7) ἔχετε καλὰς διαθέσεις, ἀλλὰ σὰς χαρακτηρίζει μία νωθρότης καὶ μία τάσις πρὸς τὴν ἀναισθητοσύνην. Ἡ ζωὴ κυλάει σήμερον μὲ γοργὸν ῥυθμόν.

ΣΟΛΕΝΤΑ Ε.—Ἡ ζωὴ σας παρουσιάζεται περιωρισμένη διὰ μακρὴν ἀκούη χρονικὸν διάστημα. Σὰς λείπει ἡ ὁρμή διὰ τὰ δημιουργήσεως καὶ καλῶν. Ὁ γάμος σας θὰ γίνῃ κατόπιν αἰσθήματος. Θὰ ζήσετε μίαν ἡμέραν ζωὴν, ἀπληλαγμένην ἀπὸ στενοχωρίας καὶ περιπετειῶν. Μετρία οἰκονομικὰ κατὰστασις, μὲ πολλὰς ἐλπίδας ὅμως μελλοντικῆς καλύτεριαι.

ΜΑΡΒΕΛ.—Χαρακτῆρ ἀστατος καὶ ἐπιπόλοος. Δυσπιστεῖτε πρὸς τὸν αὐτὸν σας καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους. Σὰς χαρακτηρίζει μία διαρκὴς ἐπιφυλακτικότης. Ἐλλείψις θάρρους καὶ ὁρμῆς. Ὅλα σας εἶναι πολλὰ τακτικά καὶ συγκρατημένα. Γάμος κατόπιν αἰσθήματος εἰς νεαράν ἡλικίαν. Ἀρκετὰ εὐτυχῆς. Οἰκονομικὴ κατὰστασις ἀμετάβλητος. Ἡ υγίαν σας δὲν διατρέχει σθεασὺς κινδύνος. Δὲν νομίζω ὅτι πρέπει νὰ ὑπολογίζετε σοβαρὰς εἰς τὰς διαβιβάσεις ποὺ σὰς δίδουν. Πρόκειται πρὸς ἐπιπολοῦσα χαρακτῆρος, νωθρὰς αἰσθηματικῆς καὶ ὁποῖος εἶναι καταδικασμένος νὰ μὴν βρῇ ἱκανοποίησιν εἰς τίποτε, διότι δὲν ξέρει τί ἀκριβῶς ζητεῖ.

ΛΕΥΚΟ—ΠΡΑΣΙΝΟ—ΜΠΛΕ.—Ἡ σμερνή ζωὴ σας καὶ περιστάσεις αὐτῆς ποὺ σὰς ἐμπνέουν μοῦ δίνουν σοβαρὰς ἀνησυχίας διὰ τὸ μέλλον. Εἰσθε πολὺ ἐλαφροῦς καὶ ἐκτενὴς μὲ τὰ πρῶτα λόγια ποὺ θὰ ἀνταλλάξετε μὲ ἕνα νέον καὶ τὸ χειρότερον εἶναι ὅτι δὲν σταματᾷτε εἰς αὐτὰ τὰ λόγια Δὲν πρόκειται νὰ σὰς ὑποβείωσιν ἀν φέρεσθε καλὰ ἢ ἀσυνία ἀνέναντι τῶν διαφορῶν σας. Σὰς λέγω μόνον ὅτι φέρεσθε γενικῶς πολὺ ὀσχημα καὶ μάλιστα ἐπικίνδυνον διὰ τὸ μέλλον καὶ τὴν ὑπὸ πλάγην σας. Μεταξὺ τοῦ κύκλου τῶν γνωστῶν σας ἔχετε, ἄλλωστε, μίαν φημὴν δὴ καὶ πολὺ εὐχάριστον. Λοιπὸν, ἀκούσατε με: Βάλτε τέρμα εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν. Ὅ, τι κάνετε δὲν συνιστᾷ καθόλου μίαν νέα. Γιὰ τὸ μέλλον σας νί, νὰ σὰς πῶ; Τὸ πρῶτον ἐκτελεῖτε κατὰ τὸν χειρότερον τρόπον.

ΝΑΒΑΒ, Πειραιᾶ.—1) Ἡ οἰκονομικὴ κατὰστασις δὲν ἐμφανίζει μεγάλην σταθερότητα. Θὰ ἔχετε ἀποτόμους μεταπτώσεις. Μὴν κάνετε παράτολμα πράγματα. Συγκρατεῖτε δὲν μπορείτε, χωρὶς ὅμως νὰ περιορίσετε τὴν πρωτοβουλίαν σας, ποὺ μοῦ εἰς τὴν ἀσθενῆ σας εὐνοήσῃ. Ἡ μοῖρα σας εἶναι ὑψηλὰ οἰκονομικῶς, ἀλλ' αὐτὴ εἶναι ὁ ὑπόστασις πιθανῶν μερικῶν πλῆγματος. 2) Ἀπῆλθον εἰς τὴν ὑπὸ ἀριθ. 1 ἐρώτησιν. 3) Νὰ μοῦ στείλετε στοιχεῖα γεννήσεως ἰδίας σας (ἐκ νέου), τῆς συζύγου σας καὶ ἡμερομηνίαν τοῦ γάμου σας. 4) Ἡ υγίαν σας θὰ πρὸς τὴν κοινωνικὴν ἐνδοξον καὶ διάκρισιν. Θὰ ἐπιτύχετε. Θὰ συναντήσετε ὅμως γύρω σας ισχυροὺς ἀνταγωνισμοὺς καὶ πιθανὸν μίσση. 5) Κατὰ κανόνα, δὲν

προσδιορίζω δυσχερεῖς χρόνολογίας. Θὰ ἦτο σὰν νὰ σὰς ἀπαρῶσα παρὰ ἀδελφικῶς τὸ θάρρος καὶ τὰς ἐλπίδας σας. Σημαντικὰ θὰ εἶνε τὰ ἔτη 1945, 1951 καὶ 1952.

ΑΘΗΝΑΙΑΝ.—Δὲν μοῦ εἶναι ἀρκετὸς μόνον ὁ μῆν. Θὰ ἤθελα νὰ ἔρω καὶ στίς πόστες τοῦ μηνός. Ἐάν αὐτὸ σὰς εἶναι ἀδύνατον, προσδιορίστε μοι τὴν ἡμερομηνίαν κατὰ προσέγγισιν 5—10 ἡμερῶν.

Ζ. Α. Ο.—Καὶ αἰεὶ νὰ κάμετε 6, 7 γράφα καὶ πρὸς τὴν ε' Ἀθηναίαν. Νὰ μοῦ γράψετε δηλαδὴ, ἔστιν καὶ κατὰ προσέγγισιν στίς πόστες τοῦ μηνός Φεβρουαρίου ἐγεννηθήκατε. Εἰς τὴν ἐπιστολήν σας θὰ μοῦ ἐπαναλάβετε ἐκ νέου ὅλα τὰ στοιχεῖα σας. Δὲν θὰ δώτετε νέον γραμματόσημον.

ΑΝΟΙΣΜΕΝΗΝ ΑΜΥΓΔΑΛΙΑΝ.—Εἰς τὴν ἐνωσίαν σας θὰ προβληθῶν πολλὰ ἐμπόδια, τὰ ὅποια δὲν ἀποκαλυφθῇ ἐν ὑπερηθρήσει. Ὅπως δὴποτε, ἐκ μέρους τοῦ φίλου σας δὲν ὑπάρχει σταθερὰ ἀπόφασις πρὸς τὸ λείον γάμον. Ἐλαφρὰ βελτίωσις τῆς οἰκονομικῆς σας καταστάσεως. Ἡ ζωὴ σας θὰ εἶναι γενικὰ δύσκολος πρὸς τὸ παρόν. Καλύτεριαις θὰ ἐπὶ πλῆθι πιθανὸν μετὰ τὸ 1944. Τὸ ἔτος 1949 σημαντικόν.

ΖΟΥΡ ΦΙΕ 5.—Νὰ μοῦ στείλετε τὴν ἡμερομηνίαν γεννήσεως τοῦ φίλου σας διὰ νὰ σὰς ἀπαντήσω σαφῶς. Συγχρόνως θὰ μοῦ ὑπερβυλίζετε καὶ τὴν δικήν σας.

ΛΟΥΛΟΥΔΙ.—Προσχεῖ εἰς τὰς αἰσθηματικὰς περιπετείας. Δὲν εὐνοήσθε ἀπολύτως πρὸς τὸ ζήτημα αὐτό. Σὰς χαρακτηρίζει μία διάθεσις μικροψυχίας καὶ μικρολογίας. Πρέπει νὰ τὰς καταπολεμήσετε διὰ νὰ βελτιώσετε τὸν γενικὸν ρυθμὸν τῆς ζωῆς σας. Ὁ γάμος σας θὰ θραυθῇ ὀλίγον νὰ πραγματοποιηθῇ. Θὰ εἶναι κατόπιν κεραυνόβολου αἰσθήματος καὶ θὰ σὰς κάμῃ ἀρκετὰ εὐτυχῇ. Καλὴ κοινωνικὴ θέσις καὶ εὐχάριστη οἰκονομικὴ κατὰστασις. Μερικὰ ἐντυχήματα. Ἡ υγίαν σας θὰ σὰς δώσῃ ἰσχυρὰς ἀπορρίψιν ἀνισχυρίων. Ἐτος 1942. Αἱ καλλιτεχνικαὶ σὰς τὰς εἶναι ἐπὶ τοῦ παρόντος τελείως ἀδύνατοι. Φροντίστε νὰ τοὺς δώσετε περιεχόμενον.

ΤΙΤΙΚΑΝ.—Ἡ ζωὴ σας θὰ κυλάει εἰς εὐχάριστον ἐπίπεδον. Πρόσοι ἐρωτικὰ περιπέτειαι, χωρὶς σημασίαν ὅμως. Ὁ γάμος σας θὰ πραγματοποιηθῇ εἰς νεαράν ἡλικίαν, κατόπιν σοβαρῶν αἰσθημάτων. Ὅσα εὐνοήθητε ἀρκετὰ. Ὑγεία σχετικῶς καλὴ. Οἰκονομικῶς καμμία μεταβολὴ πρὸς τὸ παρόν. Βραδύτερον, θὰ εὐνοήθητε ἀρκετὰ. Ἐτος 1944—45.

ΕΝΤΕΛΒΑΤΙΣ Μ—Α—Ρ—21.—Θαυραλέα καὶ τοληρὰ ἰδιοσυγκρασία. Σὰς διακρίνει μία ὁρμητικότης εἰς ὅλα. Αἰσθηματικὰ θερμὰ. Θὰ συνάψετε καλὸν γάμον κατόπιν φλογερῶ ἐρωτος. Καλὴ οἰκονομικὴ κατὰστασις καὶ διακεκριμένη κοινωνικὴ θέσις. Τολμήσατε περισσότερον καὶ ἡ τύχη θὰ σὰς εὐνοήσῃ. Ὁ γάμος σας δὲν εἶναι πολὺ σύντομος. Οἱ δρόμοι σας μὲ τὸν νέον διὰ τὸ ὅποιον μοῦ γράφετε συμπίπτουν.

ΝΙΤΣΑΝ Π., Κοκκινιά.—Θὰ εὐνοήθητε ἀρκετὰ εἰς τὴν ζωὴν. Προσοχή ὅμως εἰς τὰς ἐρωτικὰς σας περιπετείας αὐτῆς τῆς περιόδου. Δὲν σὰς εὐνοῦν. Βραδύτερον, θὰ δοκιμάσετε ἕνα φλογερὸ αἰσθημα, τὸ ὁποῖον θὰ νωθρὸν εἰς εὐτυχῇ γάμον. Θὰ καταλάβετε πολὺ καλὴν κοινωνικὴν θέσιν. Ἐπίσης οἰκονομικῶς θὰ ζήσετε ζωὴν εὐκόλοισ καὶ ἀνετον. Ὑπόσχετον μερικὰ ἀντιπάθειαν μεταξὺ τοῦ κύκλου τῶν σμερνῶν σχέσεων σας. Ἡμέρα Παρασκευῇ. Τὸ ταξίδι σας θὰ ἀρκῶς ἀπὸβαν.

ΛΑΚΗΝ Κ. Μ.—Πολλὰ πνευματικά προσόντα καὶ ψυχικὰ χαρίσματα. Σὰς χαρακτηρίζει ὁμοῦ μία σχετικὴ νωθρότης καὶ ἑλλείψις ἐπαρκούς πρωτοβουλίας. Ὁνειρεύεσθε νὰ κάμετε πολλὰ πράγματα καὶ γι' αὐτὸ δὲ κάνετε τίποτε ἢ σχεδόν. Πολλὰς ἐλπίδας, συνδυασμένους μὲ ἀφιλοκέρδειαν καὶ ἀλτρουισμόν. Θὰ εὐνοήθητε εἰς τὴν ζωὴν καὶ θὰ ἔχετε καλὴν σταδιοδρομίαν. Σὰς χαρακτηρίζει μία τάσις ἀνεκέρειας. Προσοχή εἰς τὰ αἰσθηματικά σας. Θὰ ἦτο δυνατόν νὰ σὰς παρασύρουν. Χρεῖα ἔσται ἀπλῶτος ἐπιφυλακτικότης. Γάμος θραύτερον. Εὐτυχῆς. Ἡ οἰκονομικὴ κατὰστασις θὰ ὑποστῇ μερικὰς μεταπτώσεις.

Ὁ Δόκτωρ ΚΑΜΑ

Οηδοναυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ : ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΔΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ

ΕΤΟΣ Β'—ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 119

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 29.967

ΑΘΗΝΑΙ 15 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1940

Εμείς, έσείς...

ΕΝΤΕΛΩΣ ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ

...και σε άλλον

Μέλη τῆς ΕΟΝ περιέρχον· τὰ σπῖτια καὶ ζητοῦν καθετὶ τὸ ἀχρηστο ὧραια! Ἀλλὰ τί εἶναι ἀχρηστο μέσα σ' ἕνα σπῖτι καὶ τί εἶναι χρήσιμο; Ἰδοὺ τὸ μέγα ζήτημα, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου διχάζονται οἱ γνώμες τῶν συζύγων. Ἡ σύζυγος αἰφνης εἶναι πρῶτον νὰ προσφέρῃ ὡς ἀχρηστο τὸ ἐφεινὸν τῆς θερμῆς κατελῆς· Ἄλλ' ὁ σύζυγος διαφωνεῖ: —Κράτησέ το, τῆς λέγει. Σοῦ χρειάζεται νὰ τὸ φορέσῃς καὶ τοῦ χρόνου.

Εὐπνὰ ὁ σύζυγος τὸ πρῶτ', φάχνει γιὰ τὰ τσιγάρα του καὶ τὸν ἀναπτήρα του, ἀλλὰ δὲν τὰ βρίσκει πούθενά.

—Τὰ ἔδωσα στὴ Νεολαία ὡς ἀχρηστα, τὸν πληροφορεῖ ὁ σύζυγος. Σοῦ εἶχα πρὶς τὸς φορὲς νὰ κόψῃς τὸ κάπνισμα.

Τί συζητικεῖς ἱστορίες ἔχει δημιουργήσει αὐτὴ ἡ συγκέντρωσις τῶν ἀχρηστῶν!

Οὐ μαστὰ πράγματα ἀκούμε καθετὸς γιὰ τίς δόμεις, ποὺ ρίχνουν τ' ἀέροπλάνα. Στὴν ἀρχὴ ἦσαν οὗτοι εἰδὼν δόμεις ἐν χρήσει: Οἱ ἐμπρηστικὲς καὶ οἱ ἐκρηκτικὲς. Κατόπιν ἐφευρέθησαν οἱ βορβοποιεῖς δόμεις καὶ μόλις πρὸ ἑβδομάδος ἀνηγγέλη ὅτι ἐρρίφθησαν στὴν Ἀγγλίαν καὶ δόμεις... οὐριστικῶς. Δὲν ἀπυκλείεται λοιπὸν ν' ἀκούσῃμε αὐριο, ὅτι ἐρρίφθησαν δόμεις... ἀδουσαι ἡ ὁμιλοῦσαι!..

Πρὸ τινῶν ἡμερῶν, ποὺ ἐκκληρῶντο τὸ ἐθνικὸ λαχεῖο, παρατηρήθη μείωσις τοῦ ἐνδιαφέροντος γιὰ τὰ πολεμικὰ γεγονότα. Οἱ κάτοχοι λαχνῶν—καὶ δὲν εἶναι λίγοι—νὼν—καὶ δὲν εἶναι λίγοι—μόλις ἐπαιρναν τὴν ἐφημερίδα δὲν ἐκτύπαζαν, σάν ἄλλοτε, τοὺς χτυπητοὺς τίτλους τῶν ἐφημερίδων καὶ τῶν συρράξεων, ἀλλὰ τὸ μάτι τους ἐπερτε πρῶτα-πρῶτα στὸν πίνακα τῶν κερδισμένων ἀριθμῶν. Πολλοὶ διὰ τὴν δόξαν καὶ γιὰ ὅλα τ' ἄλλα ἡδιαφόρησαν. Ἀλλὰ γιὰ τὸ χρέμα οὐδεὶς.

Διάλογος τῆς ἐποχῆς: Τὸν βλέπετε αὐτόν; Εἶναι πανευτυχὴς ἄνθρωπος. —Γιὰτί; —Κάβεται στὴν ὁδὸ... Ζ' ἀκαρίτσα

ΤΑ ΞΕΚΑΡΔΙΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΧΟΝΙΡΗΣ

Ἡ κυρία: Μοῦ λές, σὲ παρακαλῶ, θυμωρὲ, σὲ ποῖο πάτωμα κάβεται ἡ Χονιρὴ; Ὁ θ υ ρ ω ρ ό ς: Δὲ βλέπει, κυρά μου!...

Πάλι ἀνεκινήθη τὸ ζήτημα πόσον μπορεῖ νὰ κρατήσῃ αὐτὸς ὁ πόλεμος.

—Θὰ καταφέρωμεν τὸ ἀποτελεσματικὸν πλῆγμα κατὰ τοῦ ἐχθροῦ ὕστερα ἀπὸ τρία ἔτη, λέγουν οἱ μὲν.

—Ἐχομε προετοιμασθῇ διὰ πόλεμον πέντε ἐτῶν, ἀπαντοῦν οἱ ἄλλοι.

Καὶ ὁ κοσμάκης, ποὺ ἀκούει αὐτὲς τίς ἐκατέρωθεν ἀπειλὰς, καταλαμβάνεται ὑπὸ ἀ' πελπίσιν. Ἄλλο πέντε χρόνια πόλεμο; Ὁ Θεὸς νὰ μὴν διαφέρῃ μᾶς γιὰ κάθε προσωπικὴ ὑπόθεσι,

ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΣΑΣ ΕΙΝΑΙ ΓΡΑΜΜΕΝΟ

ΣΤΑ ΧΕΙΛΗ ΣΑΣ

ΤΟ ΣΤΟΜΑ ΕΙΝΕ Ο ΚΑΘΕΦΘΗΣ ΤΗΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΟΣ.—Η ΓΡΑΜΜΗ ΕΠΑΦΗΣ ΠΟΥ ΣΧΗΜΑΤΙΖΟΥΝ ΤΑ ΧΕΙΛΗ ΚΑΙ Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΗΣ.—ΤΕΣΣΕΡΕΣ ΜΕΓΑΛΕΣ ΚΑΤΗΓΟΡΙΕΣ, ΠΟΥ ΜΑΣ ΔΕΙΧΝΟΥΝ ΤΟΝ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑ ΚΑΙ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΜΑΣ ΣΤΗ ΖΩΗ.—ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΜΙΑΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΚΑΡΔΙΑΣ...

Οι φυσιογνομιστάι απέδιδαν ανέκαθεν μία εξαιρετική σημασία στην γραμμή των χειλέων, στην εξωτερική διαμόρφωσή τους και γενικότερα στην έκφραση του στόματος. Έαν τα μάτια, παρατηρούν, μάς αποκαλύπτουν την ψυχή του ατόμου, τα χείλη μάς αποκαλύπτουν περισσότερο την προσωπικότητά του, τον εσωτερικό χαρακτήρα του, τις τάσεις του, την ικανότητά του να προσαρμοσθή στις διαφορές απαιτήσεις της ζωής. Είναι ο καθρέφτης της προσωπικότητός, όπως τα μάτια είναι ο καθρέφτης της ψυχής.

Ειδικότερα, το στόμα της γυναίκας εκφράζει όλα τα αίσθηματά της: την αποστροφή, το θυμό, τη χαρά, την ικανοποίηση, τη στοργή. Το στόμα που μιλάει, που χαμογελάει: η γελάει, το στόμα ακόμη που κλαίει έχει πάντοτε, ανεξαρτήτως από τα λόγια που λέει ή τις κινήσεις που κάνει, μία συγκινητική ευλωτία. Άλλα και άφωνο στόμα μιλάει επίσημα στον προσεκτικό παρατηρητή, για να του αποκαλύψη το μυστικό μιας γυναικείας καρδιάς.

Ο προσεκτικός αυτός παρατηρητής μπορεί να εἰσθε και σεις αγαπητή δεσποινίς ή κύριε, πρώτα-πρώτα για τον εαυτό σας και έπειτα για τους άλλους, τους φίλους ή τις φίλες σας. Έλάτε λοιπόν να παρακολουθήσουμε μαζί τους γενι-

κούς κανόνες αυτής της νέας επιστήμης, που τόσο έκτασι έχει πάρει στις ημέρες μας.

ΤΟ ΣΤΟΜΑ ΕΙΝΕ ΖΩΝΤΑΝΟ

Έκείνο που πρέπει να μάθουμε να ξεχωρίσουμε πρωτίστως είναι η γραμμή επαφής των χειλέων.

Η γραμμή αυτή σχηματίζεται όταν έχουμε τα χείλη μας κλειστά και είναι εκείνη που σημειώνει τα διαδοχικά σημεία της επαφής των.

Η γραμμή αυτή μπορεί να υπαχθή σε τέσσερες ξεχωριστές κατηγορίες:

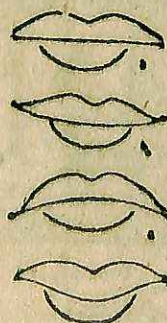
Την εύθεια (σχήμα 1)
Την ανερχομένη (σχήμα 2)
Την κατερχομένη (σχήμα 3).
Την ελικοειδή (σχήμα 4).
Το στόμα είναι ένα πράγμα ζωντανό, που έχει μία μεγάλη πλαστικότητα. Σπανίως όμως διατηρεί την φυσική γραμμή του και γι' αυτό, όταν θέλουμε να είναι σωστές οι παρατηρήσεις μας, πρέπει να προσέξουμε πολύ.

Η καλύτερη μέθοδος, για να εξασφαλίσουμε την ακρίβεια αυτής της παρατηρήσεως, είναι η ακόλουθος:

1. Θα πάρετε πρώτα-πρώτα το κραγιόν του ρουζ και θα βάψετε τα χείλη σας, όπως λένε συνήθως. Η κίνηση αυτή πρέπει να σας είναι πολύ φυσική, αφού την κάνετε καθημερινώς. Άλλα, προσέξτε! Δεν πρέπει να παραμορφώσετε τη διεύθυνση των χειλέων σας κατά την έκτελεση αυτού του βαφτισμάτος. Τούναντίον, θα φροντίσετε να ακολουθήσετε ακριβώς το περίγραμμά των, χωρίς να το τροποποιήσετε.

2. Θα πάρετε ένα κομμάτι χαρτί μαλακά, που όμως να μην διατρήει τον κ.α.κ.ο. να τσαλακωθεί. Πλησιάζετε αυτό το χαρτί στο στόμα σας και...φιληστέ το! Άλλα και εδώ πάλιν πρέπει να προσέξετε! Το φιλί που θα δώσετε δεν πρέπει να είναι πολύ φλογερό. Πρέπει να είναι ένα φιλή εντελώς φυσικό και ήρεμο. Ένα πράγμα που πρέπει επίσης να προσέξετε είναι το έξης: Το φιλί αυτό θα το δώσετε με μία μόνον κίνηση. Διότι, διαφορετικά, το αποτέλεσμα δεν θα είναι σωστό.

3. Έξετάστε κατόπιν το αποτύπωμα και προσδιορίστε σε ποιά από τις τέσσερις παραπάνω κατηγορίες ανήκει το στόμα σας

Ίδου τώρα οι αντίστοιχοι έρμηνοί:

ΕΥΘΕΙΑ ΓΡΑΜΜΗ

ΧΑΡΑΚΤΗΡ: Τάξεις και ψυχραιμία. Εἰσθε πολύ ακριβής σε όλα, ακόμη και στα ραντεβού σας, πράγμα που είναι πολύ σημαντικό. Η θέλησής σας είναι αρκετά ανεπτυγμένη, χωρίς όμως να φθάνη μέχρις ισχυρογνωμοσύνης. Η ήρεμία σας σας προφυλάττει από πολλούς παραλογισμούς και επικίνδυνες εἰσφαιές. Σας διακρίνει μεθοδικότης και περὶ ρίσκου. Ασφαλὴς κρίσις. Συγκινήσεις ὄχι ζωηρά. Έκδηλώσεις μέτριαι. Δεν ἀφίνει τους άλλους να μαντεύουν τον χαρακτήρα σας, τις επιθυμίες σας, τα αίσθηματά σας.

ΠΡΟΟΡΙΣΜΟΣ: Ζωὴ ἁπλή και χωρίς λάμψιν ἐπιφυλάσσεται στις γυναίκες, που έχουν αυτή την εύθεια γραμμή επαφής. Άλλα, μέσα στο περιορισμένο περιβάλλον τους μπορεί να είναι δέβαιες για την εὐτυχία. Θὰ ἐμπνεύσουν περισσότερο ἐκτίμησι παρά ἀγάπη. Στο σπίτι τους και γενικότερα στη ζωὴ τους θὰ ἐπιδείξουν θέλησι και ἀποφασιστικότητα. Δεν ὑποκύπτουν εύκολα, ἀλλ' οὐτε προκαλούν και την ἐξέγερσι των άλλων. Λίγες φίλεις, ἀλλὰ σταθερές και ελικοειδείς.

ΑΝΕΡΧΟΜΕΝΗ ΓΡΑΜΜΗ

ΧΑΡΑΚΤΗΡ: Η γραμμή αυτή προδίδει χαρακτήρα τρυφερόν και στοργικόν, ἀλλ' ἢ τρυφερότης και ἢ στοργῆς ἀπὴν δεν είναι αἰώνια, κατὰ κανόνα είναι πολύ μικρὰς διαρκείας. Μεγάλη αίσθηματικότης, συνοδευμένη όμως και ἀπὸ μία καταπιεσσομένη ἐπιπολαιότητα. Οι γυναίκες που έχουν αὐτή τη γραμμή, δεν ἀφίνουν ποτέ την καρδιά τους να κτυπή ἐπὶ πολύ καιρὸ γιὰ τὸ ἴδιο πρόσωπο. Φυσικὴ καλωσύνη, ἀλλὰ χωρίς ἀπάρνησιν τῆς ἀτομικότητος.

Μέτριος ἐνδοιασμός. Άλλα συγκλονιστικὴ αἰσθησιμότης, ἁπλότης. Εὐνέμεια. Διάθεσις εὐθύμου. Στὸν ἔρωτα, καὶ ποια ἀδελφότης σκληρότης, ἀπὸ ἀπάθεια ἢ ἀδιαφορία, που ἐπέρχεται πολύ σύντομα μετὰ την πρώτη ἐξαι. Περισσότερος αὐθορμητισμός, παρά σταθερότης. Η πίστις τῆς γυναίκας που έχει μία παρομοία γραμμή δρῖσκειται πολλὰς φορές σὲ δοκιμασία. Καί, συνήθως δεν θναίνει νικηφόρος ἀπὸ αὐτὴ τὴ δοκιμασία.

ΠΡΟΟΡΙΣΜΟΣ: Ζωὴ εὐτυχὴς κατὰ τὸ μεγαλύτερο μέρος της. Ολίγους παροδικαί. Καί σεις ἢ ἴδια θὰ ἐκπλαγῆτε γιὰ τὴν εύκολία μετὰ τὴν ὁποίαν παρηγορηθε. Τὰ φλογερά αἰσθήματα που θὰ ἐμπνεύσετε θὰ προκαλέσουν τὴν δυστυχία των ἑραστών σας. Θὰ περιτοισχισθῆτε ἀπὸ πολυαριθμούς και πιστούς φίλους. Θὰ ἐπιτύχετε σὲ καλλιτεχνικὸν στάδιον, ἀκόμη δὲ και στις ὑποθέσεις σας, γιὰτὶ ἡ φυσικὴ σας νοπτεία θὰ παραμερίσῃ πάντοτε τὰ ἐμπόδια, που θὰ παρουσιάσθουν σὲ δρόμο σας. Γάμος ὑπὸ ἐξαιρετικὰ καλὸς αἰωνούς. Πολλὴς ἐρωτικὴς περι-

πέτειες πρὸ και μετὰ τὸν γάμον σας.

ΚΑΤΕΡΧΟΜΕΝΗ ΓΡΑΜΜΗ

ΧΑΡΑΚΤΗΡ: Τρομακτικὴ ελικοειδής. Εἰσθε ἀνίκητη και κρύψετε τὴν φυσικὴ συμπάθεια ἢ ἀντιπάθεια, που νοιώθετε γιὰ ἓνα πρόσωπον. Η ἀγάπη που θὰ ἐμπνεύσετε δεν θὰ σας κάμῃ εύτυχισμένη. Γιὰτὶ πολύ δύσκολα θὰ κατορθώσετε νὰ τὴν συγκρατήσετε. Έπικίνδυνος ἑλλειψις φιλαρεσκείας. Δυσπιστία και καχυποψία. Μυστικιστικὴ διδασίς.

ΠΡΟΟΡΙΣΜΟΣ: Προβληματικὴ εὐτυχία. Θὰ ἐξαρτηθῇ περισσότερο ἀπὸ τὴν συνθήκην μέσα στις ὁποίες θὰ κυλήσῃ ἡ ζωὴ σας. Ο σύζυγος τὸν ὁποῖον θὰ διαλέξετε πρέπει να διευθύνῃ σὰν ἀπόλυτος κυρίαρχος τὴ ζωὴ σας. Διαφορετικά, ὑπάρχει κίνδυνος νὰ τὸν παρασύρετε σὲν καταστροφῇ. Έαν όμως δεν παντρευθῆτε, μπορεί νὰ διαλέξετε ἓνα ἐπαγγελμα διευθυντικὸν ἢ προϊστάμενον. Θὰ διατρέχετε σ' αὐτό. Οι νέες που έχουν παρόμοια χείλη μένουν συννεφιασμένα γεροντοκόρες ἢ παντρεύονται πολὺ ἄργα και κάνουν ελικοειδὲς γάμους.

ΕΛΙΚΟΕΙΔΗΣ ΓΡΑΜΜΗ

ΧΑΡΑΚΤΗΡ: Εὐγενὴ αἰσθήματα. Γενναϊοψυχία. Καλλιτεχνικὰ τάσεις. Έλξις πρὸς τομὴν ἰδέας. Προσηλυτισμός σὲ ἀνώτερα ἰδανικά. Φυσικὴ και ἀφιλοκερδὴς καλωσύνη. Φυσικὸν και ἠθικὸν ἄθροισμα. Βαθεῖαι συμπάθειαι και ἀφοσίωσις. Ὑπερφάνεια χωρίς ἀλαζονείαν. Μεγάλη, ἀλλὰ και συγκλονιστικὴ ἐπικίνησις πρὸς τοὺς άλλους ελικοειδής. Εὐρείαν διανοίαν, ἀλλὰ καθόλου πρακτικὴ. Φιλαρέσκεια κάποτε ἐξεζητημένη. Μεγάλη γενναϊοδωρία.

ΠΡΟΟΡΙΣΜΟΣ: Ένας παρόμοιος χαρακτήρ ὑπόκειται μὴ ὑπαρῇ σὲν ὁποία θὰ ἀνομιχθῇ οἱ χαρές και οἱ ἀλῖοι τῆς ζωῆς. Ὅδηγὸς σὲ ἡμιεὴς θέσεις. ἀλλὰ και σὲ ἀπτόμετες και σὰν κεραυνόβολους πτώσεις. Διησθη, γιὰ νὰ μεταχειρισθῇ μὴ λατρεῖται ἐκφρασί, πολλὰ ἀνεβοκατέβασμα. Περιπετειώδης ζωὴ τὸσον σὲ ὑποθέσεις, ὅσον και σὲν ἔρωτα. Θὰ ἀναπαύεστε και θὰ ἀνατρεῖτε. Η ζωὴ σας δεν θὰ εἴναι πάντοτε εύτυχῇ, ἀντιθέτως όμως θὰ εἴναι ἀρκετὰ εύκολον νὰ προκαλέσετε πολλὰς ἐπιτυχίας και ἀνταγωνισμοὺς γύρω σας.

ΠΡΟΟΡΙΣΜΟΣ: Ένας παρόμοιος χαρακτήρ ὑπόκειται μὴ ὑπαρῇ σὲ ὁποία θὰ ἀνομιχθῇ οἱ χαρές και οἱ ἀλῖοι τῆς ζωῆς. Ὅδηγὸς σὲ ἡμιεὴς θέσεις. ἀλλὰ και σὲ ἀπτόμετες και σὰν κεραυνόβολους πτώσεις. Διησθη, γιὰ νὰ μεταχειρισθῇ μὴ λατρεῖται ἐκφρασί, πολλὰ ἀνεβοκατέβασμα. Περιπετειώδης ζωὴ τὸσον σὲ ὑποθέσεις, ὅσον και σὲν ἔρωτα. Θὰ ἀναπαύεστε και θὰ ἀνατρεῖτε. Η ζωὴ σας δεν θὰ εἴναι πάντοτε εύτυχῇ, ἀντιθέτως όμως θὰ εἴναι ἀρκετὰ εύκολον νὰ προκαλέσετε πολλὰς ἐπιτυχίας και ἀνταγωνισμοὺς γύρω σας.

ΠΝΕΥΜΑ

ΕΝΟΧΛΗΤΙΚΗ ΕΡΩΤΗΣΙΣ

—Γιὰ πές μου, μητερούλα μου, πού με δρῖκε;

—Μὰ, μικρὴ μου, ἀπαντᾷ ἡ μὴν ἑλικοειδὴ στενωπομένη, ξέρεις πολὺ καλά, ὅτι σὲ δρῖκα σὲν κῆπο, κάτω ἀπὸ μὴν τριανταφυλλιά.

—Και κανεῖς δεν με εἶχε δὴ προηγουμένως;

—Και δέβαια, κανεῖς ἀγοράκι μου.

—Τότε, πῶς ξέρεις ὅτι ἀνομιχθῶμεν Λάκης;

ΕΙΔΗΣΟΥΛΕΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

★ Δυὸ κορίτσια, που είχαν ξεκινήσει γιὰ ν' ἀνακαλύψουν ἓναν ἠθσαυρὸ, ἀπέτυχαν σὲν προσπάθειά τους αὐτὴ, ἀλλὰ βρήκαν κατὶ καλύτερο: τὸν ἔρωτα. Πρωταγωνιστὲς τῆς περιέργου αὐτῆς ἱστορίας ἦσαν δυὸ νεαρές ἀδελφές ἀπὸ τὴν Ἀργεντίνῃ, ἡ Ροζίτα και ἡ Λουίζα Λογκάνες. Ὅταν πέθανε ὁ πατέρας τους, κατ'ἑξῆς ἀξίωματικὸς τοῦ Ναυτικοῦ, βρήκαν μὴ μικρὴ περιουσία ἀπὸ λίγες χιλιάδες πέζος, μετὰ τὴν ὁποία δέβαια οὐτε νὰ συντηρηθῶν μπορούσαν, οὐτε και νὰ παντρευθῶν. Ἀνάμεσα όμως στὰ χαρτιά του πατέρα τους, βρήκαν και ἓνα παλιὸ, κιτρινωμένο ἀπὸ τὴν πολυκαιρία, που ἔλεγε γιὰ κάποιον ἠθσαυρὸ, τὸν ὁποῖον ἔβαν αἰῶνα πριν εἶχε κρύψει κάποιος ἓνας καλὸ γῆρος.

Οἱ δύο ἀδελφές ἀποφάσισαν τότε νὰ πᾶνε εἰς ἀναζήτησιν τοῦ περιήρηου ἠθσαυροῦ. Ἐπομένως ὅλα τὰ ὑπάρχοντά τους, ἔκριναν τὴν προμήθειά τους γιὰ τὸ ταξίδι που δεν θὰ ἦταν και τόσο ἀνετό, κι' ἐξέκριναν ἀπὸ τὸ Μπουένος Ἀἵρες.

Ἀλλὰ ὁ δρόμος ἦταν ἀτέλειωτος. οἱ κοινότητες ἄρχισαν νὰ γίνονται αἰσθητές, και ἔπειτα ἀπὸ μὴν ἐξαντλητικὴ πορεία μερικῶν ἡμερῶν, τὰ δυὸ κορίτσια ἐστασίασαν σὲν ἑσόδῳ ἓνος δόσους. Καί θὰ πέθαιναν ἀσφαλῶς ἐκεῖ ἀπ' τὴν στερήσι, ἂν δεν περνούσαν τυχαίως δυὸ καβαλλάρηδες, δυὸ ἀδελφὰ που είχαν ἓνα μεγάλο ἀγκάθιμα σὲ ἀπὸστασι δέκα περὶπου χιλιόμετρα ἀπὸ ἐκεῖ.

Ὅταν εἶδαν τὰ δυὸ κορίτσια, τὰ περιποιήθηκαν, τὰ πήραν μαζί τους και τὰ ἐφιλοξένησαν. Ἀλλὰ οἱ ἀδελφές Λογκάνες δεν ἐξαναφύγαν πᾶ ἀπὸ τὸ κτήμα. Τὰ δυὸ ἀδελφὰ τὴν ἐρωτεύθηκαν κι' αὐτὲς δεν ἔμειναν ἀδιάφορες σὲ ἀίσθημά τους, τόσο που ἔβγασαν και τὸν ἠθσαυρὸ γιὰ τὸν ὁποῖον είχαν ξεκινήσει.

Πέρασε καιρὸς ἀπὸ τότε, και σήμερα ἡ περιουσία τους ὑπολογίζεται σὲ πολλὰ ἑκατομμύρια πέζος. Τὶ καλύτερα λοιπὸν ἠθσαυρὸς ἀπ' αὐτὸν, ἀφοῦ μάλιστα συνδυεῖται ἀπὸ μὴν ἀγάπῃ που δεν σκεπαστικὴ ἀκόμη ἀπὸ κανένα σύννεφο;

★ Μὴ πολλὴ πρωτότυπη μονομαχία ἔγινε πρὸ ἡμερῶν σὲ μὴ μικρὴ πόλιν τῆς Βολιβίας, μετὰ δυὸ νεαρῶν δανδίων, ἔξ ἑλτίας ἓνος στοιχήματος που τὸ κέρδισε ὁ Μαντὲζ και δεν τὸ πλήρωσε ὁ Τσοῦρπα.

Οἱ δυὸ νέοι ἀποφάσισαν νὰ μονομαχήσουν γιὰ νὰ λύσουν τὴν διαφορά τους. Κατέβηκαν λοιπὸν τὰ πεδία τῆς τιμῆς, συνοδευόμενοι ἀπὸ τοὺς μάρτυρας και ἂν ἔβαν δίκαιη. Γιατὸς δεν ὑπῆρχε, γιὰτὶ δεν ἐπρόκειτο νὰ χρειαστῇ και τὸ πεδὶον τῆς τιμῆς ἦταν ὁ κλειστός χώρος ἓνος μπάρ.

Ὅταν ὁ δίκαιος ἔδωκε τὸ σύνθημα, οἱ δυὸ ἀντίπαλοι, που είχαν σταθῇ σὲ ἀπὸστασι μερικῶν ἡμερῶν ὁ ἓνας ἀπὸ τὸν άλλον, ἄρχισαν νὰ ἐκσφενδονίζων σὰν τοῦτς παραγεμισμένα με φρέσκο δούτυρο. Ἡ παράξενη αὐτὴ μονομαχία ἔξινολούθησε κάμποσιν ὥρα, ὥς που ὁ Τσοῦρπα κατώδωσε νὰ θέσῃ τὸν Μαντὲζ ἐκτὸς μάχης, παραλείποντας τὸ πρόσωπό του με δούτυρο. Ἐτοῖς ὁ άλλος ἀναγκάστηκε νὰ πληρώσῃ ὄχι μόνον τὸ στοιχίμα, που ἦταν ἡ αἰτία τῆς μονομαχίας, ἀλλὰ και τὸ τραπέζι τῆς συμφιλίσεως.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

—Περισσότερα καταφέρνει κανεῖς μετὰ καλὸ παρά μετὰ δία.

—Έκείνος που φέρνει πεσκέσια εἶναι πάντα καλοδεχούμενος.

—Ἀπρόδελπτα νεῖατα μετανοήματα γράματα.

—Μυαλωμένο κεφάλι κλειστὸ στόμα. —Ὁ φόβος δίνει φτερά.

21ον ΕΝΑ ΝΕΟ ΒΗΜΑ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

—Κι' ἔτσι, μὴ ἰδέα ἀκόμη συγχρόνου σας ἐπιστήμονος, ἀγαπητὲ Πανσπάρ, —ἔλεγε τώρα ὁ καθηγητὴς Νισάδ, καθὼς ἀποτελείωνε τὸ πρόγευμά του μετὰ τὴν συντροφία τῆς Σίλης και τοῦ πρώην δημοσιογράφου—βρίσκει τὴν πραγμάτωσι τῆς σήμερας, ὕστερα ἐπὶ ἀπὸ χίλια ὁλόκληρα χρόνια.

—Συγχρόνου μου ἐπιστήμονος!, ἔκαμε ὁ Πανσπάρ σὰν νὰ προσπαθοῦσε νὰ θυμῇ κατὶ σχετικὸ. Ἦσαν τόσοι πολλοὶ ἐκεῖνοι που, τὴν ἐποχὴ μου, και πῶς πριν ἀκόμη, διετύπωναν ἓνα σαρὸ φανταστικὴν ἢ ἀπίθανες θεωρίες γύρω ἀπὸ τοὺς πλανήτες, ὥστε κατῆνθε νὰ μὴ δύναιμε καμμίαν σημασία σ' αὐτὲς, ἀφοῦ ἄλλωστε ὅλοι τους ὑπεστήριζαν πράγματα ἀλληλοσυγκρουόμενα. Κι' ἔπειτα, ἐπρόσθεσε ὁ πρῶν δημοσιογράφος χαμογελώντας τώρα, κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος ἔγραφα μὴ σὲν ἀρθρὸν, που δημοσιεύθηκαν σὲν «Σωθὶν Ταχυδρόμο» και στὰ ὁποία περιέγραφα πῶς εἶναι ἡ ζωὴ σὲν Ἀρῆ, σὲν Σελήνη και δεν θυμάμαι σὲ ποῖο ἄλλο ἀστέρι ἀκόμη.

—Φαντάζομαι τί κουταμάρες θὰ διάβαζαν οἱ δυστυχημένοι ἀναγνώστες σας! Διόκοψε ἡ Σίλη με εἰρωνικὸ χαμό γέλο. —Οχι, Σίλη, δεν πρέπει νὰ τις χαρακτήριζῃς ἔτσι, παρετήρησε ὁ Νισάδ σὲ ἐπιτηρητικὸν κάπως τόνο. Ἀπ' αὐτὰ που ἀποκαλεῖς ἐνὶ τῷ κουταμάρες εἶναι ἀπᾶντα ἐκεῖνα που ἔδωσαν τὴν ἀρχὴ γιὰ σπουδαιότερες ἀνακαλύψεις και παρατηρήσεις, που ἔπραγματοποίησε ὁ σημερινὸς πολιτισμός μας...

—Γιὰ νὰ ἱκανοποιηθῇ όμως και τὴν Σίλη, ἐπρόσθεσε ὁ Πανσπάρ σὲν ἴδιον εὐθύμῳ τόνῳ, ὁμολογῶ πῶς ἔγραφα και πολλές, ἀμύπητες κουταμάρες, ὅταν ἐδημοσίευσα, σὲ μὴν ἄλλη ἐφημερίδα, ἓνα θέμα μετὰ τὸν τίτλο: «Ἡ ζωὴ μετὰ χίλια χρόνια!».

—Διησθη, περᾶσθηκε ἡ Σίλη, περιγράφετὶ τὴ δικὴ με σημερινὴν ζωὴ. —Ἀκριβῶς! Καί που νὰ φανταζόμουν ὅτι τὴν ζωὴ αὐτὴ θὰ τὴν ἔβαν σήμερα ὁ ἴδιος. Πᾶ, πᾶ! Τὶ δακαίεις πραγματικά που ἔγραφα!

—Ἐλάτε, κύριε Πανσπάρ, πῆστε μας μερικὲς ἀπ' αὐτὲς, παρεκάλεσε χαϊδευτικὰ ἡ Σίλη. Θὰ εἴναι ἐνδιαφύσσουσες, μπαιμπά, δεν εἶναι; ἐπρόσθεσε γυρίζοντας σὲν πατέρα της.

Ὁ Νισάδ ἀρκέσθηκε νὰ τῆς χαϊδέψῃ τὰ μαλλιά με χαμόγελο και ὁ Πανσπάρ, που παρουσία τοῦ καθηγητοῦ δεν ἐνοίωθε τὴν παραχὴ που τὸν κατελάμβανε ὅταν δρῖσκόταν μόνος μετὰ τὴν νύκτα, ἄρχισε με εὐθύμῳ διδασί:

—Δεν θυμάμαι δέβαια λεπτομέρειες, γιὰτὶ ὅτι ἔγραφα γύρω ἀπ' αὐτὰ τὰ θέματα, τὰ ἔγραφα σὲ ὕφος ἐπαγωγὸ και εὐχάριστο, ἀλλὰ πρὸ παντὸς γιὰ νὰ συμπληρώσω τὴν συνεργασία μου και νὰ δώλω τὸ ψυμὶ μου. Γενικά όμως θυμάμαι πῶς ἔλεγα, ὅτι ὕστερα ἀπὸ χίλια χρόνια ἡ μηχανοποίησις των πάντων θὰ καταστήσῃ τοὺς ἀνθρώπους ὀκνηρὰ δυνά, ὅτι τὰ πόδια των μακρυνῶν αὐτῶν ἀπογόνων μας, που δεν θὰ τὰ χρησιμοποιοῦν φυσικά καθόλου, χάρις στὰ ἀπειράριθμα συγκοινωνικά μέσα, θὰ ἐκλεπτύν-

θῶν και θὰ μοιάζουν σὰν πόδια μεγάλης ἀράχνης, ὅτι θὰ εἴναι ὅλοι τους χωρίς δόντια, φαφούτρες, ἀφοῦ δεν θὰ μασσοῦν τίποτε γιὰτὶ θὰ συντηροῦνται μετὰ χάπια, ὅτι οἱ γυναῖκες θὰ εἴναι φαλακρές χωρίς μὴ τρίχα σὲ κεφάλι, γιὰτὶ...

—Φθάνουν, φθάνουν, ἐφᾶνξε σκαμένη στὰ γέλια ἡ Σίλη. Πρέπει νὰ δρεθῇ μονάχα ἓνας τρόπος νὰ σ' εὐχαριστήσουν ὅλοι οἱ σημερινοὶ κάτοικοι τῆς Γῆς γιὰ τὴν εἰκόνα που ἔδωσες γι' αὐτοὺς στοὺς προγόνους μας πριν χίλια χρόνια. Ἄκου, πόδια σὰν ἀράχνης.

—Και όμως ἄλλοι ἔγραψαν ἀκόμη φοβερότερα και τρομακτικότερα πράγματα, σὲν ἐποχὴ τοῦ ἀγαπητοῦ Πανσπάρ, παρετήρησε ὁ Νισάδ, που, ἀφοῦ ἐγέλασε κι' αὐτὸς μετὰ τὴν καρδιά του ἀπ' ὅσα ἀκούσε, ἤθελε τώρα νὰ δώσῃ ἓνα τέλος σὲν εὐθύμῳ αὐτὴ ὑπόθεσι.

—Ἐ, αὐτοὶ δεν ἦσαν ἀπᾶν δημοσιογράφοι, που προσπαθοῦσαν νὰ δώλουν τὸ ψυμὶ τους, παρετήρησε μετὰ χαίρεκακία ὁ Πανσπάρ, ἀλλὰ σ' ἐδῶ και ὀνομαστοὶ ἐπιστήμονες, που ἤθελιν νὰ διαφωτίσουν τὸ κοινὸν και που προέλεγαν ἄλλος πῶς εἶναι χίλια χρόνια ἢ ἢ θὰ καταστραφῇ ἀπὸ συγκρούσεις μ' ἄλλον πλανήτη, ἄλλος πῶς θὰ ἔλειπε τὸ ὄζυγον, δεν ἔβαν ἀπὸ ποῖαν αἰτία και θὰ ἐπέβαιναν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι και πολλές ἄλλες παρόμοιες τερατολογίες.

—Ναί, ἀλλὰ ὅπως ἐτόνισα και πῶς πριν, εἶπε ὁ Νισάδ, ὁ σημερινὸς πολιτισμὸς ὀφείλει ἀρκετὰ σὲ πολλοὺς ἐπιστήμονες των περασμένων αἰώνων, που ἂν δεν ἐπραγματοποίησαν οἱ ἴδιοι τὴν θεωρίαν των, ἦταν μόνον γιὰτὶ δεν είχαν τὰ μέσα νὰ τὴν πραγματοποιήσουν. Αὐτὸ συνέβη και μετὰ σὺγχρόνου σας ἐπιστήμονα — που σὰς ἀνέφερα σὲν ἀρχῇ, και σὲν ὁποῖον ἡ ἐποχὴ σας ὀφείλει ἀρκετὲς τελειοποιήσεις τῆς τηλεοράσεως, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τότε ἐφρονέσσε ὅτι ἡ συγκοινωνία μετὰ τοὺς πλανήτες διὰ τοῦ ἀσυρμάτου δεν ἦταν πρᾶγμα ἀδύνατον.

Ὁ ἴδιος σοφὸς σας δεν ἀπέλειπε στὰ συγγράμματά του νὰ σας ἔστειλιναν και τότε ἀπὸ κάποιον πλανήτη τοῦ συστήματός μας ἡ ἄλλου ἡλιακοῦ συστήματος, ραδιογραφήματα, που σταματοῦσαν ὅμως σὲν ζώνη τοῦ Ἡμισφαιρίου— ἔτσι λεγόταν και λέγεται ἀκόμη ἓνα στράμα τῆς ἀτμοσφαιράς μας τονισμένα — ἐπάνω σὲν ὁποία προσκρούουν και τὰ κύματα τοῦ ἀσυρμάτου τῆς Γῆς και ἐπιστρέφουν σὲν ἀπείρου. Γιὰ νὰ πάρωμε τὰ κύματα αὐτὰ πρέπει νὰ ἀνυψώσωμε ὑπερπυκνωσμοσφαιροπλάνα μέχρι ὕψους 150 χιλιομέτρων, πράγμα που, ὅπως ξέρετε, ἦταν ἀδύνατον σὲν ἐποχὴ σας, που δεν ὑπῆρχαν παρόμοιες συσκευές. Σήμερα όμως και γι' αὐτὸ παρῆναι λίγες μέρες σὲν δρος «Ἐβέρστ μ' ἄλλους ἐπιστήμονες, τὸ ἐλύσαμε και τὸ ζήτημα αὐτὸ και σύντομα ἐλπίζω νὰ ἐπικοινωνήσωμε, τουλάχιστον ραδιογραφικῶς, μετὰ ἄλλους πλανήτες, πράγμα που σημαίνει ἓνα μεγάλο βῆμα πρὸς τὴν τὸν πολιτισμὸν μας, ἀγαπητὲ Πανσπάρ.

ΘΑΝ. ΓΙΑΝ.

'Ερωτική ΑΠΟΓΟΗΤΕΥΣΙΣ

ΚΑΤΙ ΜΕΤΑΞΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΚΩΜΩΔΙΑΣ

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ

ΠΡΟΣΩΠΑ

'Εκείνος: Τριανταεπτά χρονών. Τύπος απλός, με κοινή εμφάνιση, χωρίς τίποτ' τε, το ασυνήθιστο στο εξωτερικό του.
'Εκείνη: Μία έξυπνη και χαριτωμένη γυναίκα. Εικοσιπέντε χρονών. Ματία γκρι-μπλέ απ' αυτά που τα κυττάξεις και νομίζεις πως έφτασε ή τελευταία σου στιγμή! Κινησεις άδρες. 'Υφος κομψό. Προσωπικά κοκκιλιστικό. Σώμα γεμάτο πλαστικούς μαγνήτες.
('Ενα σαλόνι. 'Ενα λαμπαντέρι. 'Εν άμπαζούρ θαλασσί. Δυό τσιγάρα. Σωστό ταγκό σαχλομοντέρνο απ' αυτά που γράφουμε όλοι μας.
Η κουβέντα συνεχίζεται).

ΕΚΕΙΝΟΣ: (με φωνή γεμάτη συγκίνηση): ... 'Ό,τι κι' αν σου πώ, μου φαίνεται άχρηστικό και λίγο. 'Ηθελα να σου όμολογήσω κάτι, μα ντρέπομαι.
ΕΚΕΙΝΗ (άπλά): Τί;
ΕΚΕΙΝΟΣ (διστακτικά): Νά... Είχ' αποστηθεί μερικές όμορφες φράσεις για να στίς πώ!... Γιατί όταν βρίσκωμαι μπροστά σου... τα χάνω, δεν μπορώ ν' αρθρώσω λέξη! Γίνομαι κουτός!

ΕΚΕΙΝΗ (πάλι άπλά): Καλά που το κατάλαβες! ('Εκείνος παγώνει!) 'Ελα, καυμένε! Σε πειράζω! ('Εκείνος άναπνέει με άνακούφισι).

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δεν κοιμήθηκα όλη νύχτα. Σε σκεπτόμουν!... Σε σκέπτομαι χωρίς να θέλω! Προσπαθώ να σκεφθώ κάτι άλλο... μα δεν το κατορθώνω!

ΕΚΕΙΝΗ (ψύχραιμα): Θα πη ότι δεν έχεις βέλους!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Σ' αυτό το ζήτημα... δεν έχω. Τ' όμολογώ.

ΕΚΕΙΝΗ: Τότε πρέπει να προσπαθήσης να έπιβληθής στον έαυτό σου.

ΕΚΕΙΝΟΣ (με άγωνία): 'Όστε... δεν μπορώ νάχω ούτε μια μικρή έλπίδα;

ΕΚΕΙΝΗ (πεπειραμένα): Μα για ποιά λόγο; Θα με ξεχάσεις! Σ' ένα μήνα, σέ δυό, σέ πέντε το πολύ θα μ' έχης ξεχάσει! Θα το δής!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κι' αν άποδειχτή το αντίθετο;

ΕΚΕΙΝΗ (με πεποίθησι): Τότε θα με ξεχάσεις σ' ένα χρόνο!

ΕΚΕΙΝΟΣ (δεν διστάει τί να πη!): Σί γ ή.

ΕΚΕΙΝΟΣ (μ' άσφαση έκρηξι): Σ' όρκίζομαι!... Σ' όρκίζομαι!... σέ σένα, στή ζωή σου! Είνε ή μόνη φορά που άγάπησα άληθινά.

ΕΚΕΙΝΗ (άποφθεγματικά): Δεν είν' άγάπη αυτό!

ΕΚΕΙΝΟΣ (μ' άπορία): 'Αλλά; Τί είναι;

ΕΚΕΙΝΗ: 'Ενθουσιασμός!... (Σε λίγο). Θα σου περάση! Μην άνησυχής!

ΕΚΕΙΝΟΣ (άπελπισμένα): Μα, έπί τέλους, τί πρέπει να σου πώ για να πεισθής;

ΕΚΕΙΝΗ (μ' άπάθεια): Τίποτα!... Κι' άδίκως χάνεις τον καιρό σου να μου μιλάς τόσο ώρα γι' αυτή την ύπόθεσι!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Είνε δικαίωμά σου βέβαια να μη θέλεις να με προσέξης... ή να μη μπορείς. 'Αλλά τότε πές μου το καθαρά... να πάρω κι' εγώ μια άπόφασι. Μιά φορά... δε θα κατορθώσω να ζήσω χωρίς έσένα. Νά το έξω. 'Ισως είν' έκδιασμός

αυτό που λέω...

ΕΚΕΙΝΗ (τον διακόπτει): 'Ελα, καυμένε! Μην είσαι σαχλός!... Σου λένε «θα σου περάση»!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δεν θα μου περάση, ποτέ! ΕΚΕΙΝΗ: 'Ε, νά! Τα βλέπεις; Είσαι και ξεροκέφαλος!

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Επί τέλους, τί θα ήθελες για να πεισθής;... 'Αν αυτοκτονούσα, θα σ' έπειθα;...

ΕΚΕΙΝΗ (πολύ άπλά): 'Ε, φυσικά. 'Αν αυτοκτονούσες...

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Όστε δεν υπάρχει άλλη λύσις δηλαδή! Πρέπει να σκοτώθω για να σε πεισώ!

ΕΚΕΙΝΗ: (Σε να θυμόταν ένα έπιχείρημα που της είχε ξεφύγει): Για στάσου, σέ παρακαλώ!... Λές ότι αυτό που ασθάνεσαι για μένα είν' έρω, έ; 'Ετσι δε λές;

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Όχι. 'Ετσι λέω. 'Ετσι είναι.

ΕΚΕΙΝΗ (έπιμένει): 'Ε, τι λές! 'Εν τούτοις, αν δε γελιέμαι, πέρωσι είχες κάποιον δεσμό με την Καίτη!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καί τί ρόλο παίζει αυτό;

ΕΚΕΙΝΗ: Πώς τί ρόλο παίζει; Να μη λές τότε πως άγάπησες πρώτη φορά στή ζωή σου έμένα!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μα τί ήθελες λοιπόν; Να μην είχα ως τώρα κανέναν δεσμό με γυναίκα, τριάντα πέντε χρονών άνθρωπος; ΕΚΕΙΝΗ: Μάλιστα!... Να μην είχες!

ΕΚΕΙΝΟΣ (δειλά): Αυτό είναι παράλογο!... Μήπως εσύ δεν είχες;

ΕΚΕΙΝΗ: 'Ελα, σέ παρακαλώ, μην είσαι αυθάδης! 'Ορίστε μας!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (πρόθυμα): Παντόν. (Μικρή παύσις)

ΕΚΕΙΝΗ (πάντα λίγο δειλά): 'Η σχέσις μου με την Καίτη, ήταν κάτι έντελώς έπιτόλαιο...

ΕΚΕΙΝΗ (τον διακόπτει): Αυτό λέω κι' εγώ! 'Όλες σου οι αισθηματικές ύποθέσεις ήταν πάντα κάτι έντελώς έπιτόλαιο!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μα όχι! Δεν είπ' αυτό!... Κάνεις αυθαίρετες έξηγήσεις!

ΕΚΕΙΝΗ: Σε παρακαλώ! Ξέρω εγώ τί λέω! Είσ' έπιτόλαιο!... Πολύ έπιτόλαιο!... Σε πιάνουν ένθουσιασμοί, και τους παίρνεις για έρωτες!

ΕΚΕΙΝΟΣ (σ' άπόγνωσι): Μα τί θέλεις να κάνω τέλος πάντων;

ΕΚΕΙΝΗ: Είνε ή τρίτη φορά που με ρωτάς!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί δε μ' άπάντησες στις δυό πρώτες.

(Σιγή)

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ούφ!... 'Αφσή με ήσυχη!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Σ' ένοχλώ;

α. ο. δ. ο.

★ Ποιά νομίζετε ότι είναι το κουνούλι που επιδάρνει περισσότερο τον οικογενειακό προϋπολογισμό των 'Αμερικανών; Το αυτοκίνητο; Ο κινηματογράφος; Το γουήκ - έντ; 'Όχι! Τίποτε απ' όλα αυτά. Το βαρύτερο κουνούλι είναι τα έξοδα... της κηδείας! Κάθε 'Αμερικανός χρειάζεται τουλάχιστον τριπλάσια απ' όσα χρειάζεται ένας Ευρωπαίος για να κηδευθ ή οποσδήποτε άξιοπρεπώς. Σε τρόπο ώστε, όπως λέγουν με χιούμορ οι 'Αμερικανοί, το ακριβώτερο πράγμα είναι... ο θάνατος!

★ Τον τελευταίο αυτό καιρό πολλές λόγος έγινε για την εισαγωγή της ινδοφαγίας και στην χώρα μας. 'Αξίζει λοιπόν να σημειωθ ή ότι ο άνθρωπος πολύ πριν ύποτάξη το βωδι ύπετάξε το άλογο, το οποίο δεν το μεταχειριζόταν ως μεταφορικό μέσο, αλλά ως τροφή. Στον παλαιοντολογικό σταθμό της Σουλούρε βρέθηκαν 20.000 σκελετοί. 'Όλα τα μεγάλα κόκκαλα βρέθηκαν σπασμένα και τούτο γιατί οι πρόγονοί μας της έποχής εκείνης έδειχναν ιδιαίτερη προτίμησι στο «μεδοούλι» των δειτών του άλόγου. Ο παλαιοντολόγος Φουρνέ είναι της γνώμης ότι ο άνθρωπος άρχισε να τρέφεται με άλογοισιο κρέας πριν τιθασεύση το ζώο τούτο γιατί ήταν εύκολοτερο το κνήγι για έναν άνθρωπο της λιθίνης έποχής, που δεν διέθετε ως όπλον παρά μόνον πέλεκεις από πέτρες.

ΕΚΕΙΝΗ: Μ' ένοχλείς!

ΕΚΕΙΝΟΣ (φεύγει με άργα βήματα): 'Ορβούαρ.

ΕΚΕΙΝΗ: 'Αντίο.

ΕΚΕΙΝΟΣ (κοντοστέκεται): Είπες «αντίο»;

ΕΚΕΙΝΗ (άπότομα): Μάλιστα!... Είπα «αντίο».

ΕΚΕΙΝΟΣ: (πνίγει τη λήξι σ' έναν άναστεναγμό): Καλά!... (Φεύγει).

ΕΚΕΙΝΗ (με άνακούφισι): Ούφ! Ριντώ.

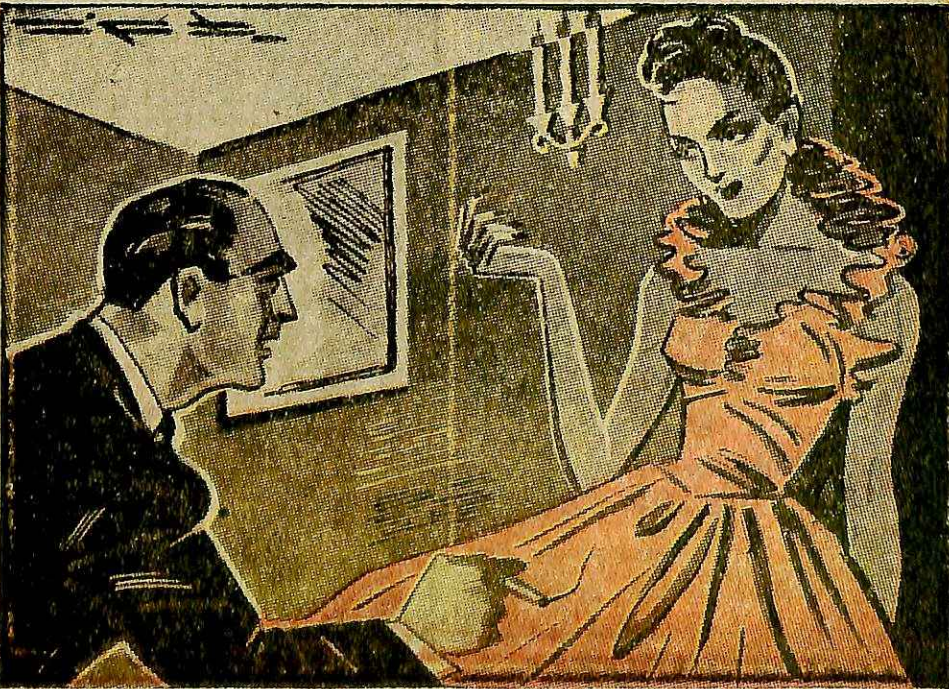
Δεύτερο ταμπλό

('Ιδιο «ντεκόρ». Την άλλη μέρα το πρωί. 'Εκείνη κάθεται και διαβάζει ένα ρομάντζο. Χτυπά το τηλέφωνο).

ΕΚΕΙΝΗ (στο «άπαρέγγ'): 'Εμπρός... Ναι, Μιράντα μου, εγώ. Τί μου κάνεις;... (μια γκριμάτσα έκπληξης). Πώς;... Αυτοκτόνησε; Πότε; Χτες τη νύχτα; Και γράφει στο γράμμα ότι τώκανε για μένα;... (με ίκανοποίησι). Καλά τώλεγα λοιπόν εγώ πως ήταν έπιτόλαιο!...

ΕΚΕΙΝΗ: Ριντώ.

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

ΠΩΣ ΝΑ ΚΥΒΕΡΝΑΤΕ ΤΟΝ ΑΝΔΡΑ ΣΑΣ

Το καλύτερο πράγμα που μπορεί να συμβη σ' έναν άνδρα είναι να... κυβερνιεται από τη γυναίκα του.

Με μια προϋποθεσι όμως.

'Ότι ή γυναίκα του πρέπει να τον κυβερνή τόσο διαφορετικά και με τόσο διπλωματικά και με τόσο διπλωματικά και χάρι, ώστε εκείνος να υπερχαίνεται σχεδόν γι' αυτό και να έχη την ψευδαίσθησι ότι διευθύνει αυτός, ενώ στην πραγματικότητα δεν κάνει τίποτα άλλο παρά να υποτάσσει ή, για να μεταχειρισθούμε μια έκφρασι που να μην ξενίζει τόσο, να συμμορφώνεται προς τις απαιτήσεις του έτέρου ημίσεός του.

Εάν μια γυναίκα δεν μπορεί να το κατορθώση όλότελα αυτό, πρέπει τουλάχιστον να φέρη τον άνδρα της σε τέτοιο σημείον, ώστε εκείνος να αμφιβάλλη πώς από-τους δυό κυβερνή τον άλλον.

Γιατί, όταν ένας άνδρας δεν είναι έντελώς βέβαιος ότι εκείνος διευθύνει τη γυναίκα του, τότε είναι άναμφισβήτητο πως διευθύνεται απ' αυτήν.

'Αλλ' ή άμφιβολία αυτή είναι γοητευτική και, στο κάτω-κάτω, δεν εμψυώνει τον άφρόνιτο άνδρικό έγωισμό.

ΜΙΑ ΕΞΥΠΝΗ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ

Πώς όμως μπορεί μια γυναίκα να μάθη να κυβερνή τον άνδρα της;

Τα κορίτσια της 'Αμερικής και της Γαλλίας βρίσκονται σε προνομιούχο θέσι από της άπόψεως αυτής. Δεν έχουν παρά να προσέξουν τί κάνει ή μητέρα τους. Και τότε, όλα ηγαλίνουν περίφημα.

Γιατί και στις δυό αυτές χώρες οι γυναίκες τραβούν κυριολεκτικώς τους άνδρες από τη μύτη.

Η μόνη διαφορά είναι πως οι 'Αμερικανίδες υπερφανεύονται γι' αυτό — και ίσως δεν θα έπρεπε να το κάνουν—ενώ οι Γαλλίδες, με την ταπεινότητα που τις διακρίνει, θα πούν πάντα «εμπρός σ' όλο τον κόσμο».

Τα έμπρός, το κάνω γιατί έ... 'Όμ! Ξέρετε, το κάνω γιατί έτσι το θέλει ο άνδρας μου». Ποιος θα μπορούσε να τις κατηγορήσει έπειτα απ' αυτό το ηγαλμένο έπιτόλαιο;

Για να κυβερνή μια γυναίκα τον άνδρα της δεν είναι καμμία άνάγκη να είναι πιδ έξυπνη απ' αυτόν. Ούτε έπίσης πιδ μορφωμένη.

Τα άνδρόγυνα στα όποια ή γυναίκα έχει μια άναμφισβήτητη ύπεροχη από τον άνδρα δεν είναι ποτέ εύτυχισμένα.

Γνωρίζω άνδρες με άναμφισβήτητη άξια, που τους τραβούν από τη μύτη γυναίκες έντελώς κοινές και τυχαίες, που δεν έχουν κανένα ξεχωριστό προτέρημα, ούτε καμμία έξαιρετική ίκανότητα. Ξέρουν όμως να κρίνουν τα πράγματα, όπως όλος ο άλλος κόσμος, και έχουν κάποιαν λεπτότητα, και έχουν εύαισθησία, που τις μεγάλη εύαισθησία, που τις κάνει να συγκινούνται με το παραμικρό, προσήμια, άφροσύ

Και, έπειτα, είναι καλύτερο

ΕΙΝΕ ΕΥΚΟΛΟ ΝΑ ΤΟΝ ΤΡΑΒΑΤΕ ΑΠΟ ΤΗ ΜΥΤΗ! — Ο ΘΕΟΣ ΝΑ ΦΥΛΗ ΤΟΥΣ ΑΝΔΡΕΣ ΑΠΟ ΜΙΑ ΤΕΛΕΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ.— ΜΕΡΙΚΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΠΟΥ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΤΑ ΕΧΗ ΚΑΘΕΜΙΑ.— ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ, ΓΙΑ ΝΑ ΜΗ ΜΕΤΑΜΕΛΗΘΕΤΕ ΟΤΑΝ ΘΑ ΕΙΝΕ ΑΡΓΑ!

ασι (κατά τον τρόπο τους), έλλειψι έγωισμών και καλών χαρακτήρα.

Οι άνδρες που οδηγούνται από τέτοιες γυναίκες δεν ύποφέρουν καθόλου από την κυριαρχία των συζύγων τους. Τουναντίον, την απολαμβάνουν και ίσως την βρίσκουν γοητευτική.

Ο Θεός όμως να σας φυλάη από την τελεία γυναίκα, που θεωρεί τον έαυτό της άλάνταστο.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΟ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ

Η γυναίκα αυτή είναι βέβαια φαινόμενο, άλλ' ένα φαινόμενο, που είναι άδύνατον να το ύποφέρη κανείς.

Δεν είναι άλλωστε γυναίκα. Είναι τέρας. Είναι ή προσωπική της της τυραννίας.

Αν την έπομένη του γάμου σας άνακαλύψετε ότι ή γυναίκα σας είναι τελεία, δεν έχετε παρά δυό μόνον πράγματα που μπορείτε να κάμετε: ή να αυτοκτονήσετε ή να φύγετε. Μέση λύσις δεν χαρεί.

Η τελειότης στη γυναίκα έδ ήτρεπε να έχη άναγνωριστή από τις σύγχρονες νομοθεσίες των διαφόρων κρατών ως λόγος διαζυγίου.

Από μια γυναίκα-άγγελο είναι προτιμότερη μια γυναίκα κοινή μέχρι χυδαιότητος ή άνοησίας.

Και, έπειτα, είναι καλύτερο

να μην έχη να κάμη κανείς με άγγέλους έντεθεν του τάφου.

'Ιδού τώρα ποιά είναι το μέγαλο μυστικό: Για να κυβερνιετε απόλυτα τον άνδρα σας, πρέπει να μάθετε να ύποστηρίζετε ότι κανείς πάντοτε 'έκείνο που θέλει αυτός, ενώ στην πραγματικότητα θα κάμετε ό,τι θέλετε έσεις.

Έδώ έγκειται ή μεγάλη ίκανότης.

'Αν πάλι τον ίδιτε καμμία φορά ότι είναι έτοιμος να θυμώση, τρέξτε άμέσως κοντά του, περάστε τα χέρια γύρω από το λαιμό του και πείτε με ταπεινότητα και με δάκρυα στα μάτια — το τελειόταίο αυτό θα σας είναι πολύ εύκολο να το επιτύχετε — ότι έπταίσατε.

Ποιος άνδρας θα έχη την δύναμι να σας έπιπλήξη κατόπιν;

ΣΑΝ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

Οι άνδρες είναι σαν τα παιδιά.

Μπορεί κανείς να τους κάμη ό,τι θέλει, άρκει να τους ύποσχεθ ή μια άταμοιδή.

Η άνταμοιδή που θα δώσετε στο συζυγό σας θα είναι ή άποσπασμένη σας, ή τρυφερότης σας, οι καλοί σας τρόποι και ή όμορφιά σας, την όποιαν πρέπει να περιποιησθε διαρκώς.

Οι γυναίκες που παραμένουν τον έαυτό τους διαπρόκτων έγκλημα κατά της εϋτυχίας των.

Θέλετε να διατηρήσετε την άγαπη και την άφοσίωσι του συζύγου σας;

Πρέπει να εισάστε σε θέσι να τον κατακτήσετε σε κάθε στιγμή.

Αν δεν το κάμετε, θα σας φύγη. Και τότε θα διερωτάστε με άπορία πως μπόρεσε να συμβη ένα τέτοιο πράγμα.

Μην ξεχνάτε λοιπόν ότι ο έρωας έχει άνάγκη διαρκούς τροφής. Και κάτι άλλο άκούη: Πρέπει να κάμετε τον άνδρα σας να πιστεύη πως γι' αυτόν και μόνον θέλετε να φαίνεσθε και να μέινετε άρσεία.

Η γυναίκα που πιστεύει πως δείχνει την άνεξαρτησία της κάθε φορά που φορεί ένα κυπέλλο, το όποιο άντιπαθεί ίδιαίτερας ο άνδρας της, είναι τόσο έτυχη όσο και ο άνδρας που άγοράζει είσιτήριον μετ' έπιστροφής και, όταν μπη στο τραίνο, λείι στους συνεπιβάτες του.

—'Επαίξα ένα καλό παι' γνιδι στην έταιρία. 'Αγόρασα είσιτήριο μετ' έπιστροφής, άλλ' ά δεν έχω σκοπό να έπιστρέψω.

Ναι, άλλ' ο άνθρωπος αυτός έπληρωσε πασάπώ για το είσιτήριο μετ' έπιστροφής. 'Εάν χάνη κάποιος, αυτός δεν είναι ή 'Εταιρία, άλλ' ο ίδιος. Το ίδιο συμβαίνει και με την άμυσλη γυναίκα. Νομίζει ότι κερδίζει προς στιγμήν. Στην πραγματικότητα όμως χάνει και νάνει άνεπαράφωτο. Και θα έλθη άσφαλώς ή μέρα, που θα χτυπήσει το κεφάλι της, βλέποντας ότι δεν έχει καμμία κυριαρχία έπάνω στον άνδρα της. 'Αλλά τότε θα είναι πολύ άργά! Γιατί θα χάση κάθε άξια γι' αυτόν και θα είναι ένα έρημο χωστό άντικείμενο. που εύχαιρίστος μάλιστα! — θα το πετούσε από το παράθυρο.

ΚΛΩΝΤ ΑΝΕ

Α.Ο.Α.Ο.

ΠΟΣΑ ΕΙΔΗ ΖΩΩΝ ΥΠΑΡΧΟΥΝ;

Ο Γερμανός ζωολόγος 'Ερσχαοντ Μπρόνιν φρονεί, ότι έπί του πλανήτου μας υπάρχουν 400.000 είδη ζώων και μόνον 150.000 είδη φυτών. 'Εκ των 400.000 ζώων τα 280.000 είναι έντομα. 13.000 είναι πτηνά, 12.000 ιχθύς, 1640 είδη φιδιών και 2.000 τύποι άραχνών. Οι λοιπές 100 χιλιάδες είναι διάφορα είδη θηλαστικών. Ο ίδιος σφωδ φρονεί ότι δεν υπάρχουν σσφωρισμένες φυλές ανθρώπων, αλλά 65 τύποι, που διαφέρουν πολύ ο ένας του άλλου, και 83 που προήλθαν από έπιμείξια των διαφόρων τύπων.

★ Ο άνθρωπος της μοναξιάς γνωρίζει την ουσία της σκέψης. 'Ενώ ο κοινωνικός γνωρίζει μόνο την εύχαιρίστη πλευρά της. 'Εμ ερσον

ΕΝΗ ΜΟΥΓΓΡΙΖΗ Ο ΒΕΖΟΥΒΙΟΣ

ΡΟΔΟΚΛΕΙΑ

Η ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΕ
ΤΗΣ ΠΟΜΠΗΙΑΣ

ΥΠΟ ΙΩΑΝΝΑΣ
ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ-
ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

30Ν

—Το θεωρείς απαραίτητο να με έπαι-
νήσης στη μικρή; ρώτησε με την ίδια εί-
ρωνεία ή άριστοκράτισσα. Μάλλον θα μ'
ενδιέφερε ν' ακούσω το δικό της τόν έπαι-
νο, γιατί σίγουρα η κοπελλίτσα αυτή, που
όταν την πρωτοκυττάξεις φαίνεται τόσο ά-
σημανη, θάχει εξαιρετικά προσόντα, γιά
να έλκύση τον Μάρκελλο...

Πριν προφθάση ν' απαντήσει ο εκατόν-
ταρχος, ή φωνή της Θεανώς άκούστηκε γε-
ροντική μά σταθερή:

—Ωραία άρχοντισσα!... Τους έπαινους
αυτούς μπορεί να τους πη ή εκατόνταρ-
χος όταν δεν θ' άκούη ή Ροδόκλεια. Τώ-
ρα μου φαίνεται πως την στενοχωρείτε.
Έξ άλλου, έπρόσθεσε γυρνώντας στην
κοπέλλα, ή γρηά Έκλα θα σε περιμένει.

—Ποιά είνε ή γερόντισσα; ρώτησε με
ύφος άπτόμομο και ύπεροπτικό ή Βουλπία:

—Θα σου εξηγήσω, άποκρίθηκε γρη-
γορά ή Μάρκελλος. Μου φαίνεται όμως
πως έχει δίκιο... Και τό καλύτερο που έ-
χομε να κάνωμε είνε να φύγωμε και ν' ά-
φήσωμε πιά ήσυχη τη Ροδόκλεια.

—Δέν είνε καμμία ανάγκη να φύγης
κι' εσύ, τόν έκοψε πεισμαμένη ή Βουλπία.
Έγώ θα φύγω, κι' έσείς συνεχίστε τη συ-
ζήτησή σας... Λυπάμαι που ή παρουσία
μου σας δέκομε γιά λίγο.

—Έκαμε λίγα θήματα να τραβηχτή, στη-
τη, ήγεμονική, αλύγιστη. Ο Μάρκελλος
όμως της φώναξε με φωνή χαδιάρικη:

—Δέν πιστεύω να φαντάζεσαι σουαρά
πως θα χάσω την ευκαιρία να σε συνο-
δεύσω, μιά κι' ή τύχη σ' έφερε στο δρόμο
μου!

Μ' ένα πήδημα, βρέθηκε κοντά της. Κι'
ή Ροδόκλεια που στεκόταν με μάτια σκο-
τεινά, με χείλη σφιχτά στο κατώφλι της,
είδε σε λίγο τις δύο άρμονικές σιλουέτες
τους να ξεχωρίζουν ένωμένες στον άνθι-
σμένο δρόμο, μέσα στο θαμπό φώς του
δειλινού. Πίσω τους άκολουθούσαν οι σκιά
δοι με τό φορείο.

—Είνε συγγενής του εκατόνταρχου ή
γυναίκα αυτή; ρώτησε τη Θεανώ.

—Δέν ξέρω, άποκρίθηκε ή γερόντισσα.
Μά ψιθυρίζεται πως είνε άρραβωνιασμένοι,
και πως ή Μάρκελλος την αγαπάει.

—Εδάγκωσε ή Ροδόκλεια τό χείλη της
και τό διάφανο μάγουλά της εχλώμια-
σαν.

Σε λίγο έπρόσθεσε ή γρηά Έλληνί-
δα:

—Έγώ δέν πολυπιστεύω πως είνε άρ-
ραβωνιασμένοι, γιατί ή Μάρκελλος δέν είνε
σταθερός στις αγάπες του, καθώς φημιέ-
ται. Όσο γιά την άρχοντισσα Βουλπία...
Πολλοί την θαυμάζουν, αλλά δέν ξέρω πό-
σο, θά την ήθελα γιά σύζυγο, άν δέν
είχε τόσα πλούτη.

Τά τελευταία αυτά λόγια της Θεανώς
έσεσαν τό χρώμα ξανά στό μάγουλά της
παιδούλας, και τό χαμόγελο στό χείλη
της.

—Καλή μου Θεανώ, έφώναξε άπτόμοι
με ξέφαι, σ' ευχαριστώ. Πρέπει, όμως τώ-
ρα να πάω μέσα...

—Κι' εγώ πρέπει να γυρίσω στο μο-

γαζάκι μου... Είνε ή ώρα που υπάρχει έλ-
πίδα κάτι να κερδίσω, ή έρημη... Κλείδωσε
καλά τήν πόρτα σου, κορούλα μου, και
να σε φυλάη ή Θεός!

ΠΕΙΣΜΑΤΑ ΚΑΙ ΦΙΛΙΑ

—Βουλπία, είπε ή Μάρκελλος, άφοϋ
προχώρησαν κάμποση ώρα άνάμεσα από
τήν άμπελαιο, γιατί είσαι τόσο σιωπηλή;
Μήπως σου κακοφάνηκε τίποτα;

Τόν έκτύπησε λοξά, με ματιά σκληρή.

—Τί ιδέα! Έκαμε ειρωνικά. Και τί θέ-
λεις να μου κακοφάνη; Κι' άν ακόμα μου
αναγγείλεις ότι άποφάσισες ν' άκυρώσωμε
τους άρραβώνες μας, δέν υπάρχει λόγος
να μου κακοφάνη. Κλάινε κι' δούρνουναι σ'
αυτές τις περιστάσεις οι κοπέλλες που
δέν χάνουν τον ένα μνηστήρα, κινδυνεύ-
ουν να μείνουν άνυπαντρες. Έγώ όμως...

—Έγέλασε κοφτά, στεγνά, και συνέχι-
σε:

—Έκτός από άλλους που θα ήταν ευ-
τυχείς να τους γαρίσω την ευνοία μου, ξε-
ρεις πολύ καλά πως ή Κλαύδια θα γινό-
ταν ή πιο εύτυχισμένης άνθρωπος του κό-
σμου... Κι' ή Κλαύδια, είνε γνωστόν πως
θεωρείται από τους πρώτους γαμπρούς
της Πομπηίας.

Μιλώντας με προσποιητή ήρεμία, λοξο-
κυττάζοντας κάθε τόσο τον συνοδό της,
γιά να ίδη τί έντύπωσι θα τούκαναν τά
λόγια της.

Ο Μάρκελλος χαμογέλουσε. Τό χαμό-
γελο του όμως δέν ήταν εύθυμο.

—Βουλπία, της είπε σε λίγο. Έχεις
δίκιο, κι' αίνε τό κορίτσια όταν φοβούνται
πως δέν θα δρούμε άντικαταστάτη του
μνηστή-ός τους. Άλλά όταν μία κοπέλλα
αγαπά, μπορεί ν' άκούση ψυχραιμία πως
διαλύεται ή άρραβώνος της;

—Έξαρτάται! Έκαμε μ' έναν ύπερο-
πτικό μορφασμό ή όμορφη Πομπηιανή. Έ-
γώ, πάντως, Μάρκελλε, είμαι πρόθυμη,
να σου γαρίσω την έλευθερία σου, άν βέ-
βαια μου τό ζητήσεις.

—Εστάθηκε ο νέος. Τής έπιασε και τά
δύο χέρια, αναγκάζοντάς την να τόν κυτ-
τάξη στό μάτια. Η άστραφτερή ματιά
της έδειχνε πάθος, πείσμα, κάτω από την
προσποιητή ήρεμία. Τό υπέρηφανο, άλαζο-
νικό της στόμα φαινόταν να καρτερή φι-
λιά. Κι' ή Μάρκελλος έσκυψε κι' έφίλησε
αυτά τά σαρκώδη χείλη, που ήταν θαμμέ-
να έλικά. Έκανε ν' αντίσταθ ή μιά στιγ-
μή ή γυναίκα, ακόμα πεισμαμένη, μά τό
πάθος την ένίκησε, κι' άφησε τά χείλη της
ανάμεσα στό δικό του σ' ένα μακρόσυρ-
το φιλή.

«Καμμία γυναίκα δέν ξέρει να φιλήση
σάν τη Βουλπία!» είχε πη πολλές φορές
ο εκατόνταρχος, κι' όταν τώλεγε αυτός,
όλοι έσέβονταν τη γνώμη του, γιατί ήταν
γνωστή ή πείρα του σ' αυτό τό κεφάλαιο.

Μ' αυτό τό φιλή, όλος ό θυμός της Βουλ-
πίας έφάνηκε να σβύνει. Τά μάτια της
θυσιήθηκαν μεγάλα, γεμάτα πόθο στό δι-
κό του.

—Αγαπημένη μου! έψιθύρισε ή Μάρ-
κελλος βραχνά και την έσφιξε έπάνω του.

—Γιατί με βασανίζεις; Έκαμε ή Βουλ-
πία με φωνή σιγανή, ξέρις πόσο σ' αγα-
πάω.

πώ. Γιατί δέν άρκείσαι στη δική μου την
αγάπη;

—Πώς τό φαντάστηκες αυτό;

—Μά τί δουλειά είχες να μιλάς μ' αυτή
τη φτωχιά μικρή; Κι' ήταν όμορφη...

—Έγέλασε άθελα ο νέος.

—Σου είπα πως έπέρασα τυχαία, άπο-
κρίθηκε.

—Έξαφνα, ή Βουλπία σταμάτησε πάλι
στη μέση του δρόμου.

—Μάρκελλε! έφώναξε. Τά κατάλαβα δ-
λα. Έγώ άληθινά έπέρασα τυχαία, και
τώρα βλέπω πόσο μ' ευνόησε ή τύχη. Ξέ-
ρω ποιά είνε αυτή ή κοπέλλα... Είνε εκεί-
νη που σε παρακάλεσε γιά τη γρηά Χρι-
στιανή. Κι' ή γρηά κουκουβάγια που μπή-
κε στη μέση της κουβέντας μας, σίγουρα
θα είνε εκείνη που σ' έκανε να παραβής
τό καθήκον σου από οίκτο.

Τόν έκτύπησε με μάτια εξεταστικά, μαϋ
ρα κάρβουνο.

Κοκκίνισε έλαφρά ή εκατόνταρχος.

—Κι' άν είνε; είπε προσπαθώντας να
πάρη ύφος αδιόφορο. Τί κακό βλέπεις σ'
αυτό; Είνε τόσο άπλο τό πράγμα, Βουλ-
πία... Έπέρασα τυχαία, και μιά και την
είχα ύποχρέωση τη μικρή, έτρεφέθηκα πως
δέν ήταν σπουδαίο να της ζητήσω λίγο νε-
ρό, που διψούσα...

—Λίγο νερό και κανένα φιλή...

—Ω, Βουλπία! Γιατί καταδέχεσαι να
κάνης πως ηλεύεις; Τό ξέρεις καλά πως
έξένα μόνον αγαπώ...

Τό έπίστευε ή Μάρκελλος αυτό που έ-
λεγε στην άρραβωνιαστική του, κρατών-
τας τό παχούλο μελαχροινό της μπράτσο
σφιχτά στην παλάμη του. Κοντά της ένιω-
θε πως ξεχνούσε κάθε άλλη σκέψη. Την πρό-
θύσε μ' όλη του την ύπαρξη. Ένα χρό-
νο που βαστούσε ή άρραβώνος τους, έ-
νοιώθε πάντα την ίδια δόνησι, στό έγ-
γισμά της. Όταν όμως δέν βρισκόταν
κοντά της, άπορούσε κι' ή ίδια τί έβρισκε
σ' αυτή τη γυναίκα που τόν έτρέλλαινε
τόσο. Αυτό ήταν τό παράξενο στον έ-
ρωτά του, τό ότι δέν μπορούσε να τόν έ-
ξηγήση. Βέβαια, όμορφη ήταν, και τό
κορμί της ήταν πλούσιο και δεμένο. Μ' ό
λα αυτά όμως, όχι μόνο δέν μπορούσε να
έξηγήση τό πάθος που τόν τραβούσε σ'
αυτήν, αλλά ούτε και την τρέλλα που
δειχναν όλοι οι άνδρες γιά την όμορφη
Πομπηιανή. Μακριά της, όταν την έπαι-
νούσαν σάν θεά, έστριβε τά χείλη του ει-
ρωνικά, και θεωρούσε τρελλούς τους φε-
νατικούς θαυμαστές της, που τόν έμακά-
ριζαν γιά την τύχη του. Κοντά της άλλα-
ζαν όλα. Τότε τό μυαλό του έθλόωνε, και
μεγαλύτερη εύτυχία δέν έδλεπε στη ζωή
του παρά την άπρόκτισι αυτής της γυναι-
κας.

Αγκαλιασμένοι τώρα προχωρούσαν, και
γύρω τους ή νύχτα έμάζεμε τά σκοτεινά
της πέπλα. Οι σκλάβοι με τό φορείο άκο-
λουθούσαν από αρκετή άπόσταση... Σ' ένα
δασύλλιο σταμάτησαν, κι' ή Μάρκελλος
έτράβηξε τη Βουλπία και την έκάθησε
κοντά του. Σταμάτησαν κι' οι σκλάβοι μα-
κριά.

Οι γρύλλοι ετόνιζαν τό μονότονο τρα-
γούδι τους στη βραδυή σιγαλιά. Ο Βε-
ζούβιος έκάπνιζε την πίπα του, θαρρείς,
άποσταμένος, και τί άστρα άρχιζαν να
θαμποέγγουν. Κάπου, μακριά, άντιλα-
λούσε ή φλογέρα ενός δοσκού.

—Αγαπημένη μου, ψιθύρισε ή Μάρ-
κελλος σφιγγοντας την Βουλπία παρα-
φορα. Δέ βαστώ άλλο σ' αυτή την άμπε-
λοία. Προχθές που μου φεθήκες σκλη-
ρά, ήμουν ή πιο δυστυχισμένος τών αν-
θρώπων. Σήμερα πάλι μου κάνεις παρά-
πονα. Πότε θα παντρευτούμε; Πότε θα ά-
ποφασίσω να ένώσωμε παντοτεινά τη
ζωή μας;

—Έγειρε έπάνω του. Κι' αυτή ήταν μιά
από τις κινήσεις που τόν έτρέλλαιναν.
Τής έπιασε με λαχτάρα στό δικό του χέ-
ρι τό κεφάλι και της έκλεισε τό στόμα
μ' ένα καφερό φιλή. Μόνο όταν έλευθερώ-
θηκαν τά χείλη της, τού άποκρίθηκε με
φωνή λαγίνα, σιγανή:

—Αλήθεια, μ' αγαπάς πολύ, Μάρ-
κελλε;

—Μά δέν τό καταλαβαίνεις; ένώναζε
ο νέος.

—Τότε άς όρίσωμε τους γάμους μας,
ψιθύρισε ή γυναίκα. Κι' εγώ βασανίζο-
μαι, κι' εγώ σ' αγαπώ... Δέν μπορώ ν' ά-
νεχθώ τη σκέπη πως μπορεί να σε άπα-
σχολήση άλλη γυναίκα.

—Πότε; Πότε; Θέλεις να πούμε την
άλλη έβδομάδα;

—Ω, όχι! Έκαμε ή Βουλπία σάν τρο-
μαγμένη. Δέν μπορώ να είμαι έτοιμη τό-
σο γρήγορα. Θα παντρευτούμε τό φθινό-
πωρο, Μάρκελλε. Όταν θα είνε ώριμα τά
σταφύλια, μιά έβδομάδα, να πούμε, μετά
τους έτήσιους άγώνες που θα γίνουν στο
Αμφιθέατρο.

—Πολύ τό άναβάλλεις, Βουλπία, αγα-
πημένη μου...

—Γιατί διάζεις, καλέ μου; Παντρε-
μένοι θα είμαστε όλη μας τη ζωή. Αυτή ή
έποχή δέν θα ξεναγυρίση. Τώρα τό κα-
λοκαίρι θα τ' άπολαύσωμε κάνοντας έκ-
δρομές έδώ, στό περίχωρο, και στη θά-
λασσα. Και τό χειμώνα θα δρούμε την
εύτυχία στη φωλιά μας.

Την έφίλησε με λαχτάρα άναστενάζον-
τας, ή Μάρκελλος. Την κρατούσε σφιχτά
αγκαλιασμένη, σάν κάτι πολύτιμο, που
φοβόταν να τό χάση, κι' είχε όλότελα ξε-
χάσει τη Ροδόκλεια και τη Θεανώ. Όταν
έξυγώσαν στην πόλη, είπε ή Μάρκελλος
χαϊδευτικά στην άρραβωνιαστική του
που είχε σωπάσει κάμποση ώρα.

—Γιατί δέ μιλάς, αγάπη μου; Τί συλ-
λογίζεσαι;

—Έγέλασε ή Βουλπία.

—Ξέρεις τί συλλογίζομαι τώρα άκρι-
δώς; Αυτή τη γρηά Χριστιανή. Πώς τη
λένε;

—Θεανώ.

—Είνε Έλληνίδα κι' αυτή;

—Ναί... Μά γιατί ρωτάς;

—Νά... Φανταζόμουν τί διασκεδαστι-
κό θέαμα θα ήταν να την έρριχνάν τό φθι-
νόπωρο, που θα γίνουν οι άγώνες, στό θη-
ρία...

—Έγέλασε μ' ένα γέλιο σκληρό, που ά-
σχημισε με μιάς την όμορφή της φυσιο-
γνωμία.

Ο Μάρκελλος άνατρίχιασε. Ποτέ στη
ζωή του δέν είχε νοιώσει τέτοια φρίκη όσο
αυτή τη στιγμή, στην εικόνα που ώρθώθη-
κε ξαφνικά μπροστά του: Η Θεανώ με
τά θηρία!

Η Βουλπία ώστόσο συνέχισε γελών-
τας.

—Ε; Δέν θα είνε διασκεδαστικό θέα-
μα; Άν όμως ζήση! Γιατί μπορεί και να
πεθάνη την ώρα που θα τη φωνάσουν να
βγη στον στίβο. Άν όμως κατορθώση να
βγη, φαντάζεσαι πως θα τρέμη τό γέρι-
κο αυτό κουφάρι και τί γέλια θα κάνη ή
λαός!...

—Αλήθεια, τό θεωρείς πολύ διασκε-
δαστικό αυτό τό θέαμα; ρώτησε ή Μάρ-
κελλος, σκυθρωπός.

—Εσύ όχι; Δέν πιστεύω!

—Φαίνεται πως δέν τη χωνεύεις τη
γρηά Χριστιανή. Γιατί;

—Δέν την χωνεύω, αλήθεια, έφώναξε
με γέλια ή Βουλπία. Ξέρω εγώ γιατί!...
Φανταζόμαι έπειδή αυτή υπήρξε ή αίτία
να γνωρίσης τη Ροδόκλεια.

Χαμογέλασε ή Μάρκελλος, μά τό χα-
μόγελο του ήταν μάλλον θλιμμένο.

—Κι' έπειτα, συνέχισε ή Βουλπία, δέν
ξέρω τί έχει που δέ μ' άρέσει. Καθώς μ'
έκτύπησε έτσι, με τά θαβούλα της μάτια
αυστηρά, μου έρχόταν να την χτυπήσω...

—Δέν είνε κακή, είπε ή Μάρκελλος με
σφιγμένη καρδιά.

—Μήπως την έρωτεύθηκες κι' αυτήν;
Έκαμε γελώντας ή Βουλπία. Πάντως, όταν
ξαναφταίξη, όταν την ξανατασάκωσης με
χριστιανούς, θα μου κάνης τη χάρη
να με ρωτήσης έμένα γιά την τύχη της.

—Καληνύχτα, Βουλπία, είπε ξαφνικά
ή Μάρκελλος.

—Τί, φεύγεις; έφώναξε ή γυναίκα πα-
ραγενημένη.

—Δέν είνε σωστό να μάς δούνε στό
δρόμο τέτοια ώρα μαζί, είπε προσπαθών-
τας να χαμογέλαση ή Μάρκελλος. Νά, έ-
φθάσαμε στην πόλη.

—Έχεις δίκιο, αγαπημένη μου, άπο-
κρίθηκε τρυφερά ή Πομπηιανή. Αύριο σε
παραμένω στό δείπνο, μην ξεχάσης!

Τού έπρότεινε τά χείλη της. Άκούμπησε

τά δικά του κρύα στην άρχή ή Μάρκελλος.
Μά τό φιλή τόν έμέθυσε όπως πάντα, και
την έκράτησε ώρα πολλή στην άγκαλιά
του.

Όταν όμως τό φορείο της άρραβωνια-
στικής τους άπομακρύνθηκε, έμεινε κάμπο-
ση ώρα ο νέος να τό κυττάξη που χανό-
ταν στους στενούς δρόμους.

Άξαφνα ένιωσε ένα σύγκρου... Έκεί-
νο τό χαμόγελο της Βουλπίας όταν έλεγε
πως θαθελε να ίδη τη Θεανώ στό θηρία,
έκείνο τό χαμόγελο πουδειχνε τά δόντια
της, άσπρα, μυτερά, σκληρά, σάν δόντια
ώραιου άγριμιού, τούφερε πάλι, καθώς
τό θυμήθηκε, άνατριχίλα. Σάν άστραπή έ-
πέρασε από μπροστά του ή εικόνα της
Ροδόκλειας. Τά έξυπνα άγνά της μάτια,
τό υπέρηφανο και γλυκό χαμόγελο της,
πουδειχνε παιδιάτικο τό νεανικό της προ-
σώπια.

Άναστέναζε κι' ένιωσε τόση δύσθυ-
μία, ώστε πρώτη φορά στη ζωή του δέν
πήγε στό λουτρό, όπου τόν έπερίμενε ή
συνοτροφία του, αλλά τράβηξε ίσια στό
σπίτι του.

«ΕΙΝΕ ΑΜΑΡΤΙΑ Ν' ΑΓΑΠΑΣ»

Συγύριζε ή Θεανώ τά λουλούδια της
στό μαγαζάκι της τό άλλο πρωί. Τριαν-
τάφυλλα και γιασεμιά, κρίνα και γαρύ-
φαλλα, όλης της άνοιξης τό γιορτάσι ήταν
μαζεμένο στη στενή της παράγκα. Παρέ-
κει οι άλλες άνοητοψίδες, νέες κι' όμορ-
φες οι περισσότερες φλουρούσαν. Η Θεα-
νώ δέν είχε πολλά λόγια με καμμία τους.
Γιατί δέν έβρισκε εύχαρίστησι ν' άκούη
τους έρωτές τους και πως ένας νεαρός έ-
φίλησε την ωραία Τζούλια, και πως άλ-
λος έκάλεσε στό σπiti του την τσαχπία
Φούστα. Ήταν ακόμη ήσυχτοι οι δρόμοι,
έκεί κοντά στό Αμφιθέατρο. Μοναχικοί
διαβάτες περνούσαν και πετούσαν κανέ-
ναν λόγο στις άνοητοψίδες, που τους ά-
παληψάν πειρακτικά και προκλητικά.

Άξαφνα ή Θεανώ, σκυμμένη καθώς ή-
ταν, πλέκη κάποιο στεφάνι, παραξε-
νύπτιε που άκουσε τ' όνομά της. Έγύ-
ρισε κι' άντίκρυσε με έκπληξι της τη Ρο-
δόκλεια.

—Κορούλα μου!, έφώναξε με λαχτά-
ρα. Τί σε φέρονε τόσο πρωί στό μαγαζά-
κι μου; Θέλεις λουλούδια; Ό,τι θέλεις, πρί-
στο, είνε δικά σου όλα.

—Όχι, όχι, δέν ήρθα γιά λουλούδια,
άποκρίθηκε ή μικρή με φωνή θαθεία, πα-
ράξενη.

Τάν έκτύπησε καλά ή Θεανώ, και τότε
μόνο παρατήρησε πως ή κοπελλίτσα ήταν
χλωμή κ' είχε μαύρους κύκλους κάτω από
τά μάτια της.

—Αλήθεια; Έκαμε ή κοπέλλα και τό
προσωπάκι της φωτίστηκε όλο. Ω, τώξε-
ρα πως είνε καλός ο Θεός σου. Η αγα-
πη, Θεανώ, είνε τό πιο θεϊκό πράγμα του
κόσμου... Γιατί θα τ' άπαγόρευε ο Θεός
σου;

—Ναί, μά ή αγάπη που καταλήγει σε
γάμο και σε οικογένεια.

—Άχ, ναί! Αυτό ακόμα θέλω να μου
πής!, έφώναξε ή Ροδόκλεια. Αι τό πρό-
σωπό της σκοτεινιάσε πάλι. Είνε άμαρτία
να τόν αγαπάω εγώ μονάχα; Είνε άμαρτία
να τόν αγαπάω, άφοϋ μου λες πως είνε άρ-
ραβωνιασμένος;

—Σου είπα πως δέν παίρνω σοδαρά
τόν άρραβώνη του...

—Λοιπόν, φαντάζεσαι πως έχω έλπί-
δα να μ' αγαπήση; ρώτησε κοκκινίζοντας
ως τις ρίζες τών μαλλιών ή μικρή.

—Όλα τά πράγματα τά κανονίζει ο
Θεός, άποκρίθηκε με θερμή φωνή ή Χρι-
στιανή. Ούτε ένα φύλλο δέν πέφτει χωρίς
τη θέλησι του.

—Νομίζεις πως θα θέληση να μ' αγα-
πήση ή Μάρκελλος;

—Έχεις καλή κι' αγνή καρδιά, κι' άν
είνε γιά την εύτυχία σου, θα έπιτρέψη ο
Θεός αυτή την αγάπη, κορούλα μου. Άν
όμως είνε γιά τό δυστυχία σου, θα την
έμπόδισι. Κι' εσύ πρέπει να τόν ευχαρι-
στήσης γιά τά έμπόδια που θα φέρη, κι'

—Αλήθεια; Έκαμε ή κοπέλλα και τό
προσωπάκι της φωτίστηκε όλο. Ω, τώξε-
ρα πως είνε καλός ο Θεός σου. Η αγα-
πη, Θεανώ, είνε τό πιο θεϊκό πράγμα του
κόσμου... Γιατί θα τ' άπαγόρευε ο Θεός
σου;

—Ναί, μά ή αγάπη που καταλήγει σε
γάμο και σε οικογένεια.

—Άχ, ναί! Αυτό ακόμα θέλω να μου
πής!, έφώναξε ή Ροδόκλεια. Αι τό πρό-
σωπό της σκοτεινιάσε πάλι. Είνε άμαρτία
να τόν αγαπάω εγώ μονάχα; Είνε άμαρτία
να τόν αγαπάω, άφοϋ μου λες πως είνε άρ-
ραβωνιασμένος;

—Σου είπα πως δέν παίρνω σοδαρά
τόν άρραβώνη του...

—Λοιπόν, φαντάζεσαι πως έχω έλπί-
δα να μ' αγαπήση; ρώτησε κοκκινίζοντας
ως τις ρίζες τών μαλλιών ή μικρή.

—Όλα τά πράγματα τά κανονίζει ο
Θεός, άποκρίθηκε με θερμή φωνή ή Χρι-
στιανή. Ούτε ένα φύλλο δέν πέφτει χωρίς
τη θέλησι του.

—Νομίζεις πως θα θέληση να μ' αγα-
πήση ή Μάρκελλος;

—Έχεις καλή κι' αγνή καρδιά, κι' άν
είνε γιά την εύτυχία σου, θα έπιτρέψη ο
Θεός αυτή την αγάπη, κορούλα μου. Άν
όμως είνε γιά τό δυστυχία σου, θα την
έμπόδισι. Κι' εσύ πρέπει να τόν ευχαρι-
στήσης γιά τά έμπόδια που θα φέρη, κι'

—Αλήθεια; Έκαμε ή κοπέλλα και τό
προσωπάκι της φωτίστηκε όλο. Ω, τώξε-
ρα πως είνε καλός ο Θεός σου. Η αγα-
πη, Θεανώ, είνε τό πιο θεϊκό πράγμα του
κόσμου... Γιατί θα τ' άπαγόρευε ο Θεός
σου;

—Ναί, μά ή αγάπη που καταλήγει σε
γάμο και σε οικογένεια.

—Άχ, ναί! Αυτό ακόμα θέλω να μου
πής!, έφώναξε ή Ροδόκλεια. Αι τό πρό-
σωπό της σκοτεινιάσε πάλι. Είνε άμαρτία
να τόν αγαπάω εγώ μονάχα; Είνε άμαρτία
να τόν αγαπάω, άφοϋ μου λες πως είνε άρ-
ραβωνιασμένος;

—Σου είπα πως δέν παίρνω σοδαρά
τόν άρραβώνη του...

—Λοιπόν, φαντάζεσαι πως έχω έλπί-
δα να μ' αγαπήση; ρώτησε κοκκινίζοντας
ως τις ρίζες τών μαλλιών ή μικρή.

—Όλα τά πράγματα τά κανονίζει ο
Θεός, άποκρίθηκε με θερμή φωνή ή Χρι-
στιανή. Ούτε ένα φύλλο δέν πέφτει χωρίς
τη θέλησι του.

—Νομίζεις πως θα θέληση να μ' αγα-
πήση ή Μάρκελλος;

—Έχεις καλή κι' αγνή καρδιά, κι' άν
είνε γιά την εύτυχία σου, θα έπιτρέψη ο
Θεός αυτή την αγάπη, κορούλα μου. Άν
όμως είνε γιά τό δυστυχία σου, θα την
έμπόδισι. Κι' εσύ πρέπει να τόν ευχαρι-
στήσης γιά τά έμπόδια που θα φέρη, κι'

—Αλήθεια; Έκαμε ή κοπέλλα και τό
προσωπάκι της φωτίστηκε όλο. Ω, τώξε-
ρα πως είνε καλός ο Θεός σου. Η αγα-
πη, Θεανώ, είνε τό πιο θεϊκό πράγμα του
κόσμου... Γιατί θα τ' άπαγόρευε ο Θεός
σου;

δχι να δυσφορήσης. Γιατί αυτός ξέρει κα-
λύτερα από σένα ποιά είχε ή πραγματική
σου εύτυχία.

— Μά... Είναι πολύ πλούσιος ο Μάρ-
κελλος. Κι' αν μ' αγαπήσει, θα καταδε-
χτεί ποτέ να με παντρευτεί; 'Εγώ, ξέρεις,
Θεανώ, είμαι φτωχιά, οι γονείς μου δεν έ-
χουν να με προικίσουν.

— 'Ο Μάρκελλος δεν πιστεύω να είνε
πολύ πλούσιος. Πάντως κάτι έχει... Σου
είπα πως ο Θεός μεταπορίζει δόλοκληρα
βουνα. Τό' εμπόδιο της περιουσίας δεν
είναι ποτέ σοβαρό για έναν άνδρα που ά-
γαπάει. 'Εκτός πια αν έχει χρέη, κι' αν
πρέπει όπωσδήποτε να πάρη πλούσια νύ-
φη...

— 'Ω, Θεανώ!, ψιθύρισε ή κοπέλλα
και τὰ μάτια της έβούρκωσαν πάλι. Πόσο
σε ντρέπομαι, πόσο ντρέπομαι τον έαυτό
μου... και πόσο κουτή είμαι... Γιατί πώς
είναι δυνατόν να μ' αγαπήσει ποτέ ο Μάρ-
κελλος έμένα; Πού θές με ξανά; Δεν εί-
δες χθές τὸ θράδυ πὼς έφυγε με τὴ Βουλ-
πία χωρίς να μου ρίξη ούτε μιὰ ματιά;

— 'Αν είνε Θεοῦ θέλημα να σ' άγα-
πήσει, Ροδόκλεια, θά έλθῃ μόνος του να
σε βρῇ. Πὼς ήθε χθές; Μὰ πρόσεχε μό-
νο, κόρη μου, για όνομα του Θεοῦ! Πρό-
σεχε τί είδους άγάπη θά σου προσφέρει.
Τί σου έλεγε χθές; Γιατί μ' έστειλε να σου
φέρω λουλούδια; Σου μίλησε άπρεπα;

— 'Όχι... δεν ξέρω..., αποκρίθηκε γρή-
γορα ή μικρή. 'Ηθε έπίτηδες για να με
συναντήσει, τὸ κατάλαβα! Στην άρχή τὸν
φοβήθηκα, τὸ ύφος του ήταν άλλοιώτικο.
Λίγο-λίγο όμως δεν τὸν φοβόμουν πιά...

— Πρόσεξε, πρόσεξε!, έφώναξε ή γε-
ρόντισσα. Είσαι μικρή κι' άθάνα... Τὸ κα-
κὸ δεν άογει να γίνῃ... 'Αχ, πὼς τρέω
ποῦ είσαι μόνη! Πὼς θέλω να μένω μαζί
σου όλη τὴν ώρα, ώπου νάρθουν οί δικοί
σου από τὴ Ρώμη... 'Αλλά πὼς θά κερδι-
σω τὸ ψωμί μου, ή άμοιρη; Πρέπει να κά-
θωμαι σὲ μιὰ μαγαζί.

— Μὴ στενοχωριέσαι, καλή μου Θεανώ.
Θά πρόσέχω...

— 'Θάχω κι' έγὼ τύψεις αν σου συμβῇ
κακὸ, γιατί έγὼ ήμουν ή άφορμή πού τὸν
έγνωρίσες.

— 'Αν όμως είνε ή εύτυχία μου αὐτή ή
γνωριμία, θά σ' εύγνωμῶν σ' όλη μου τὴ
ζωή...

— 'Αχ, αναστέναξε ή γερόντισσα. Πό-
σο εύτυχισμένη θά ήμουν αν ευδοκίμοῦσε
αὐτή σου ή άγάπη... Πίστεψέ με, Ροδό-
κλεια, πὼς αν μου έλεγε πὼς αγαπάς ό-
λον Ρωμαίο, θά σ' εξώρκιζα να πνίξεις μέ-
σα σου τὴν άγάπη σου... Για τὸν Μάρ-
κελλο όμως δὲ νοιώθω αὐτὴ τὴ φρίκη...
Δὲν ξέρω αν με τυφλῶνῃ ο Θεός... 'Αλλά
μου φαίνεται καλὸς... Μ' όλα αὐτά όμως,
σου ξαναέλεω, πρόσεχε, πρόσεχε! Νά
συμβουλευθῇς καί τούς γονεῖς σου όταν έρ-
θουν.

— Νά τούς τὸ μαρτυρήσω; Ξεφώνισε με
τρόμο ή μικρή. Ποτέ, Θεανώ, ποτέ! Κάλ-
λιο νά πεθάνω... Πρῶτα-πρῶτα θά πέθαινα
από τὴ ντροπή μου, κι' έπειτα μισοῦν τό-
σο τούς Ρωμαίους κι' ο πατέρας, κι' ή μη-
τέρα, κι' ο αδελφός μου... Σ' έσένα μόνο
έχω θάρρος να πῶ τὸν πόνο τῆς καρδιάς
μου...

— Κι' έγὼ σε πονῶ σὰ μάνα, καλὸ
μου παιδί...

— Τώρα όμως πρέπει να πηγαίνω. 'Αρ-
χίζει ή κίνησης στους δρόμους και δὲν έ-
χω συνηθιστὴ νά περπατῶ στὴν πολυ-
τεία...

— 'Αγκαλιάστηκαν οί δυὸ γυναίκες κι' έ-
χωρίστηκαν αλλάζοντας ματιές γεμάτες
συνεννόησι καί συγκίνησι.

Ο ΘΥΜΟΣ ΤΟΥ ΧΑΡΙΤΩΝΟΣ

Δὲν είχε προφθάσει να κλειστὴ στο στί-
τι της καλὰ καλὰ ή Ροδόκλεια, όταν άκου-
σε τὴν πόρτα της να χτυπά. 'Η καρδιά
της σταμάτησε. Κάθε φορά πὺ χτυποῦσε
ή πόρτα της, από χθές, ένόμιζε πὼς ήταν
ὁ Μάρκελλος. Μά, μιὰ στιγμή αργότερα
τὸ αίμα ανέβηκε σὰ μάγουλά της, κι' έ-
τρεξε φτερωτὴ ν' άνοιξη, όταν άνεγνώρισε
τὴ φωνή του Μένωνος, τοῦ πατέρος της,
πού τῆς έφώναζε:

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Στὸ ἐρχόμενο

ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ τῆς Μόδας

Χιουμοριστικές σκέψεις
τοῦ ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑ

ΠΡΙΕΙΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΜ-ΠΡΗΣΜΟΙ

Πὼς να μὴν ασχοληθοῦμε καί πάλι,
για χίλιστή έστω φορά, με τὴ γυναι-
κεία μόδα; Είνε ή μόνη, πὺ μέσα στὸν
κόσμο αὐτὸν τῆς άφορήτου ρουτίνας, δι-
ατηρεῖ τὸ θέσιον δῶρον τῆς πρωτοτυπίας.
Μὰς τέρπει με τὴς έκπληξεις της.
Μὰς σαγηνεύει με τὴς ανεξάντητες και-
νοτομίας της.

— 'Ιδού πάλι μιὰ νέα έμπνευσις τῆς
μόδας: Κατεσκεύασε γυναικεῖες κάλτσες
αντικουνουπικές.

— 'Η έφεύρεσις αὐτὴ έπραγματοποιήθη
στὴν Γερμανία, μέσα στὸν πυρετὸ τοῦ
πολέμου καί γι' αὐτὸ έχει χαρακτήρα
μᾶλλον πολεμικόν. Είνε ή μεταφορά τῶν
μέτρων τῆς άντιαεροπορικής άμύνης
στὸν τομέα τῆς μόδας.

— Τὰ πόδια τῶν θηλέων γίνονται, ὡς
γνωστὸν, ο στόχος τῶν αεροπορικῶν έ-
πιδρομῶν τῶν κουνουπιῶν.

— 'Οδυνηρὰ κεντήματα διαταράσσουν
τὴν γοητευτικὴν ήρεμίαν τῶν γυναικεῖ-
ων κάτω άκρων. Καί σὲ λίγο, ἐπὶ τῆς
άβρας έπιδερμίδος σχηματίζονται πρι-
ζίματα. Τοῦτο έδωσε άφορμὴν σ' έναν
καλαμπουριστὴ νά πῇ, ὅτι τὰ κουνού-
πια χρησιμοποιοῦν ἐμ - πρηστικές δόμ-
δες.

— Σ' αὐτὲς τὴς ἐπιθέσεις τὰ γυναικεῖα
πόδια ήσαν μέχρι τοῦδε άπελπιστικῶς
άπροστατευτα. 'Η κοινὴ μάστιγα φού-
στα έδωσε μεγαλύτερον πεδὶον δράσεως
στὸν έχθρο. Κατέστη λοιπὸν άναγκαῖον
νὰ ληφθοῦν μέτρα άμύνης. Καί ἐλήφθη-
σαν.

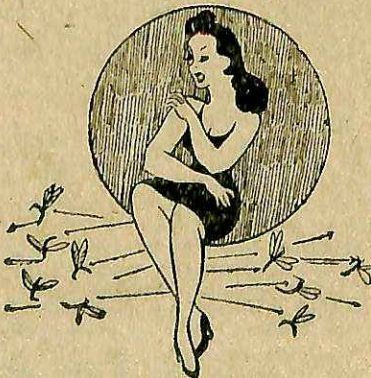
«ΚΑΛΤΣΕΣ - ΦΛΙΤ»

Μιὰ μέρα στὴ Γερμανία, πρὸ μηνῶν,
στὴν κραυγὴ μίας ξανθῆς φρούλαῖν, εἶ-
πα αὐτὰ τὰ κουνουπία με τρέλλαναν, έ-
σπευσε ν' άπαντήσῃ ὁ άνδρικός Ιπποτι-
σμός διὰ τὸν στόματος ενός σκαλτσο
διομηχάνου τῆς Σαξωνίας:

— Σὰς υπέσχεμαι, δεσποινίς, ὅτι θά
τροσπατήσω να έφεύρω κάλτσες, πὺ
νὰ διώχνουν τὰ κουνουπία.

— Τὸ υπέσχεθῃ ὁ Ιπποτικός σκαλτσοβί-
μχανος καί ἐτήρησε με θυμαστήν ύ-
πομνην καί μεγάλους κόπους τὴν ύ-
πόσχεσίον του.

— 'Εκαμε άλλεπάλληλα πειράματα,
πού τοῦ έστοίχισαν καί σὲ χρόνο καί σὲ
χρήμα. 'Αλλά στὸ τέλος ἐπέτυχε. Καί
σήμερα δικαιούται νὰ φέρῃ τὸν τίτλον
τοῦ προστάτου τῶν γυναικεῖων κνημῶν

όλου τοῦ κόσμου. Ζηλευτότατος, μὰ τὴν
ἀλήθεια, τίτλος!

— Κατεσκεύασε ὁ ἐν λόγω έφευρέτης
κάλτσες, οί ὅποιες έχουν έμβαπτισθῇ σ'
ένα εἰδικὸ ὑγρὸ τὸ ὁποῖον κρατᾷ σὲ
ἀπόστασιν τὰ κουνουπία. Οἱ κάλτσες,
δηλαδή, αὐτὲς έχουν έφοδιασθῇ μ' ένα
ὕγρον... άντιαεροπορικόν φράγμα, τὸ
ὁποῖον δὲν χάνει τὴν άποτελεσματικό-
τητά του ὅσο και ἂν πληθῇ ή κάλτσα.

— Πολλὲς ἀπ' αὐτὲς τὴς... εκάλτσες -
φλίτ» έξετέθησαν στὴν 'Εκθεσί τῆς Λει-
ψίας.

ΝΕΟΙ ΟΡΙΖΟΝΤΕΣ

— 'Ας δοῦμε τώρα τὴν γένικώτερη ση-
μασία καί τὴς πιθανὲς συνέπειες αὐτῆς
τῆς έφευρέσεως.

— Μέχρι τοῦδε οί καινοτομίες τῆς μόδας
περιορίζονταν στὸ σχῆμα καί στὴ μορ-
φή τῶν διαφόρων τμημάτων τῆς γυναι-
κεῖας τουαλέττας. 'Εδῆπαμε καπέλλα
— οὐρανοζύστες, παπούτσια — πολυ-
κατοικίες, φορέματα έξαλλα, «σχεδια-
σμένα σὲ στιγμὲς καταιγίδος», ὅπως
λέει ένας μεγάλος συγγραφεύς.

— Ἀπὸ σήμερα ή μόδα μεταφέρει τὴν
πρωτοτυπία της στὸ πεδὶον τῆς πρα-
κτικότητος. 'Αρχῆς γενομένης ἀπὸ τὴς
ἀντικουνουπικῆς κάλτσες, Κύριος οἶδε τί
άξιοθαυμάσιως πρακτικὰ έφόδια τουαλέ-
τας θά ιδοῦμε προσεχῶς. Είνε γνωστὸν,
αἴφνης, πόσο φοβόνται οί γυναίκες τὰ
ποντίκια. Δὲν ἀποκλείεται λοιπὸν, γιὰ
τῆς.

— Ὅταν ἐμπῆκε ή οἰκοδέσποινα — μιὰ κυ-
ρία ἐπιβλητικὴ ἀλλὰ με πολλὴν αγαθὴν φυ-
σιονομίαν — ή Σουσοῦ έσηκώθηκε ἐπάνω
καί τῆς ἀπλώσε τὸ χέρι:

ΤΟ ΣΟΥΣΟΥΔΑΚΙ

— 'Η εἰσοδος τῆς Σουσοῦς μέσα στὸ σπίτι
τοῦ έφοπλιστοῦ, ὅπου ἐπὶ ἐπτὰ χρόνια έ-
ζούσε ή κόρη τῆς τῆς έφερε ένα νευρικὸν
κλονισμόν. 'Ηταν κάτωχρη. Τὰ γόνατά της
έτρεμαν. 'Αλλά έκρατοῦσε παρ' όλα αὐτά
τὴν άξιοπρέπειαν καί τὸ ὕφος της εἰς τὴν
διαπασάων.

— Τὴν έπέρασαν σ' ένα σαλόνι. 'Η Σου-
σοῦ έγύρισε τὸ κεφάλι της, έκύτταξε ὀλό-
γυρα καί ένα έλαφρὸ μειδίαμα πικρίας έ-
χαράζε τὰ χεῖλη της. 'Ηξερε τόσο καλὰ
αὐτὰ δαῦτα! 'Η πολυτέλεια δὲ έστάθηκε
τὸ ἰδιαίτερον χαρακτηριστικόν τῆς ζωῆς
της.

— Ὅταν ἐμπῆκε ή οἰκοδέσποινα — μιὰ κυ-
ρία ἐπιβλητικὴ ἀλλὰ με πολλὴν αγαθὴν φυ-
σιονομίαν — ή Σουσοῦ έσηκώθηκε ἐπάνω
καί τῆς ἀπλώσε τὸ χέρι:

— Καλημέρα σας.
— 'Η κυρία;
— Σουσοῦ Παναγιώτου.
— Τί ἐπιθυμεῖτε, μαντάμ;
— 'Εχω να σὰς δημῶλησω, μαντάμ. Καί
ἐπειδὴ ή συνομιλία μας πρέπει να είνε
έξαιρετικῶς κατεπείγουσα καί ἐπὶ ένα ζή-
τημα πὺ μου τρώει τὴν καρδιά μου, παρα-
καλῶ καθήστε να με ἀκούσετε.

— 'Η κυρία έκύτταξε με πολλὴν περιέργει-
αν τὴν Σουσοῦ ἀπ' τὴν κορυφὴ ὡς τὰ νύ-
χια. 'Ηταν πολὺ δραματικὸ τὸ ὕφος της
για να μὴ μὴν έλθῃ με τὴν αστεία
τῆς ἐμφάνισιν. Δὲν τῆς ήταν όμως έντελὼς
άγνωστη ή ἐμφάνισις αὐτῆ. Κάπου τὴν εἶχε
δῇ. Κάπου τὴν εἶχε συναντήσει. 'Αλλά δὲν
μποροῦσε να θυμηθῇ ἀκριβῶς αν καί ἐπι-
ζε τὴς ἀναμνήσεις της.

— Σουσοῦ εἵπατε;
— Μάλιστα.
— Γνωστὸ ὄνομα.
— Πασίγνωστον, περικαλῶ. Καθ' ὅσον
κυρία τῆς ἀριστοκρατίας πρὸ ἐτῶν καί σα-
λόνια καί κόσμος, με ἀντιλαμβάνεσθε, ἀλλὰ
ένεκα ή πολυστάταλη ζωὴ καί τὸ χρημα-
τιστήριο τοῦ σύζυγου μου έκάναμε κράχ καί
τώρα ἀπεσύρθη ἀπὸ τὸν κόσμον.

— Καί ή Σουσοῦ ἐπνιξε ένα βαθὺν στεναγ-
μόν. 'Η κυρία εξακολουθοῦσε να τὴν κυτ-
τὰ με περιέργεια.

— Λοιπὸν;
— Θέλω να σὰς δημῶλησω.
— Σὰς ἀκούω, μαντάμ.
— Πρόκειται περὶ μιὰ ὑπόθεσις πολὺ
σπουδαία καί έκτοτε έπέρασαν ἐπτὰ χρό-
νια καί τὸ παιδάκι έμεγάλωσε.

— Παρντόν;
— Με ἀντιλαμβάνεσθε...
— Δὲν καταλαβαίνω, κυρία μου.
— Θὰ άστειεύεσθε.
— 'Η κυρία ἀπόρησε.

— 'Αστειύομαι; 'Εγὼ;
— 'Η Σουσοῦ ήταν φοδερὰ παραγμένη. Για
πρῶτὴ φορά στὴ ζωὴ της δρικόταν σὲ
τόσο δραματικὴ θέσι. 'Εξερροκατάπιε έλα-
φρῶς.

— Προέκειται περὶ τὴν κόρη σας.
— Τὴν κόρη μου;
— Δηλαδή τὴν κόρη μου.
— Τὴν κόρη σας;!

— Τὴν κόρη σας πὺ εἶνε κόρη μου!
— 'Η κυρία άρχισε να τὴν περνᾷ γιὰ ἀνι-
έρρορρη. 'Απέσυρε τὸ καθίσμα της με
τρόπο καί τὴν ἐρώτησε πάλι:

— Τί λέτε, μαντάμ;
— 'Αστειύομαι; 'Εγὼ;
— 'Η Σουσοῦ ήταν φοδερὰ παραγμένη. Για
πρῶτὴ φορά στὴ ζωὴ της δρικόταν σὲ
τόσο δραματικὴ θέσι. 'Εξερροκατάπιε έλα-
φρῶς.

— Προέκειται περὶ τὴν κόρη σας.
— Τὴν κόρη μου;
— Δηλαδή τὴν κόρη μου.
— Τὴν κόρη σας;!

— Τὴν κόρη σας πὺ εἶνε κόρη μου!
— 'Η κυρία άρχισε να τὴν περνᾷ γιὰ ἀνι-
έρρορρη. 'Απέσυρε τὸ καθίσμα της με
τρόπο καί τὴν ἐρώτησε πάλι:

— Τί λέτε, μαντάμ;
— 'Αστειύομαι; 'Εγὼ;
— 'Η Σουσοῦ ήταν φοδερὰ παραγμένη. Για
πρῶτὴ φορά στὴ ζωὴ της δρικόταν σὲ
τόσο δραματικὴ θέσι. 'Εξερροκατάπιε έλα-
φρῶς.

— Προέκειται περὶ τὴν κόρη σας.
— Τὴν κόρη μου;
— Δηλαδή τὴν κόρη μου.
— Τὴν κόρη σας;!

— Τὴν κόρη σας πὺ εἶνε κόρη μου!
— 'Η κυρία άρχισε να τὴν περνᾷ γιὰ ἀνι-
έρρορρη. 'Απέσυρε τὸ καθίσμα της με
τρόπο καί τὴν ἐρώτησε πάλι:

— Τί λέτε, μαντάμ;
— 'Αστειύομαι; 'Εγὼ;
— 'Η Σουσοῦ ήταν φοδερὰ παραγμένη. Για
πρῶτὴ φορά στὴ ζωὴ της δρικόταν σὲ
τόσο δραματικὴ θέσι. 'Εξερροκατάπιε έλα-
φρῶς.

— Περί τὴν Κάθριν.
— Για τὴν Κάθριν;
— Μάλιστα.
— Τί συνέβη με τὴν Κάθριν;
— Εἶνε κόρη μου.
— 'Α!

— 'Η κυρία έσηκώθηκε ἐπάνω τότε μόλις
έκατάλαβε περὶ τίνος ἐπρόκειτο. Με τὴν
δύναμι αὐτὴν διελυθῇ ὀλόκληρο τὸ μυστή-
ριο. Οὐτε ἐξήγησε να μάθῃ περισσότερες
λεπτομέρειες. Οὐτε έμεινε κατὰπληκτι. Οὐ-
τε ἐξηκολούθησε έστω καί γιὰ μιὰ στιγμή
να θεωρῇ ἀνισόρροπη τὴν συνομιλητριά
της. Ἀπὸ τὴ στιγμή πὺ έκανε αὐτὴ τὴν
καταπληκτικὴν δήλωσι ή Σουσοῦ ήταν δε-
βαία ὅτι έλεγε πέρα - πέρα τὴν ἀλήθειαν.

— Διότι τώρα πὺ έμαθε, έδῆπατε καταπλη-
κτικὴν ὁμοιότητα μεταξὺ τοῦ μαρου πὺ
έμάζεψε ἀπὸ τὴν πόρτα της πρὸ ἐπτὰ έ-
τῶν καί τῆς περιέργου αὐτῆς κυρίας. Οἱ
κινήσεις. Τὸ ὕφος. Τὸ βλέμμα. Τὸ περπά-
τημα ακόμα. Ὁ τόνος τῆς φωνῆς. Ὅλα
ήταν ἴδια. Δὲν μποροῦσε τὴν μικρὴ Κάθριν
να έχῃ ἄλλην μητέρα σ' ὀλόκληρο τὸν κό-
σμο.

— Ὅστε εἶνε δικὸ σας τὸ παιδί;
— Μάλιστα, μαντάμ.
— Καί γιατί τὸ άφίσσατε στὴν πόρτα
μου;

— Καθ' ὅτι σὰς ξέρω πραγματικῶς ἀρι-
στοκράτης καί τὸ ὄνομά σας πολὺ γνωστὸ.
Καί ἐπειδὴ τὴν εποχὴν ἐκείνη, ένεκα ή πτώ-
χευσις εὑρισκόμουν εἰς μεγάλῃν πτωχείαν
δὲν μποροῦσα να θυσιάσω τὸ παιδί μου
να μεγαλώσῃ με τὴς τσοκαριές.

— Καί τώρα;
— Με ἀντιλαμβάνεσθε, μαντάμ.
— Δηλαδή;
— Τὸ θέλω.
— 'Ηλθατε να τὸ πάρετε;
— 'Ακριβῶς.
— 'Α!

— 'Εκεῖ παρουσιαζόταν ή μεγάλη δυσκο-
λία. Τί είδους δυσκολία οὔτε τὴν έφαντα-
ζόταν ή Σουσοῦ. Διότι δὲν ήξερε τὸ μικρὸ.
Παιδί της ήταν βέβαια, ἀλλὰ τὸ ἐγνώριζε
μόναχα ἀπὸ μακριὰ — τὴς λίγες φορές πὺ
ἐπεδίαζε να τὸ δῇ.

— Εἶνε τρομερὸ παιδί, μαντάμ.
— Τρομερὸ;
— Δὲν κάνει με κανένα.
— 'Αχ, τὸ χρυσὸ μου. 'Ιδιο ή μαμά του.
— Δυσκόλο!

— 'Αχ, τὸ χρυσούλι μου!
— Δὲν λογαριάζει κανένα.
— 'Αχ, τὸ μαρούλι μου!
— Καί έχει πόζα! Δὲν ξέρω ἀπὸ ποῖον
τὴν έχει πάρει...

— Ἀπὸ μένα!
— Καί ἀπ' αὐτὴ τὴν ηλικία εἶνε κατα-
πληκτικὸ, μαντάμ, τοῦ άρέσει ὁ κόσμος,
οἱ συγκινήσεις, οἱ χοροί, χαλαί τὸν κό-
σμο γιὰ να μὴ κοιμηθῇ κάθε φορά πὺ έ-
χομε κόσμον.

— 'Ιδιο ή μαμά του. 'Αχ μαντάμ, καί
έμένα μου άρεσαν πολὺ οἱ δεξιότητες. Τσου-
πράξ! πάρτυ, ἀπρεμνὲ καί τὰ τοιάπτα.
Με καταλαμβάνετε... Καθ' ὅσον ἐπὶ
ἀνοιχτὸ καί κοσμιότης, τί ἀριστοκράτες
καί τί πρεσβεῦται καί τὰ τοιάπτα!

— 'Εκείνη τὴ στιγμή ἀκούσθησαν ἄσματα.
Καί ἐσθονικά μπῆκε στὸ σαλόνι ένα κορι-
τσάκι. Μελαχροινὸ. Μάλλον ψηλὸ. Για τὴν

— 'Ιδιο ή μαμά του. 'Αχ μαντάμ, καί
έμένα μου άρεσαν πολὺ οἱ δεξιότητες. Τσου-
πράξ! πάρτυ, ἀπρεμνὲ καί τὰ τοιάπτα.
Με καταλαμβάνετε... Καθ' ὅσον ἐπὶ
ἀνοιχτὸ καί κοσμιότης, τί ἀριστοκράτες
καί τί πρεσβεῦται καί τὰ τοιάπτα!

— 'Εκείνη τὴ στιγμή ἀκούσθησαν ἄσματα.
Καί ἐσθονικά μπῆκε στὸ σαλόνι ένα κορι-
τσάκι. Μελαχροινὸ. Μάλλον ψηλὸ. Για τὴν

— 'Ιδιο ή μαμά του. 'Αχ μαντάμ, καί
έμένα μου άρεσαν πολὺ οἱ δεξιότητες. Τσου-
πράξ! πάρτυ, ἀπρεμνὲ καί τὰ τοιάπτα.
Με καταλαμβάνετε... Καθ' ὅσον ἐπὶ
ἀνοιχτὸ καί κοσμιότης, τί ἀριστοκράτες
καί τί πρεσβεῦται καί τὰ τοιάπτα!

— 'Εκείνη τὴ στιγμή ἀκούσθησαν ἄσματα.
Καί ἐσθονικά μπῆκε στὸ σαλόνι ένα κορι-
τσάκι. Μελαχροινὸ. Μάλλον ψηλὸ. Για τὴν

— 'Ιδιο ή μαμά του. 'Αχ μαντάμ, καί
έμένα μου άρεσαν πολὺ οἱ δεξιότητες. Τσου-
πράξ! πάρτυ, ἀπρεμνὲ καί τὰ τοιάπτα.
Με καταλαμβάνετε... Καθ' ὅσον ἐπὶ
ἀνοιχτὸ καί κοσμιότης, τί ἀριστοκράτες
καί τί πρεσβεῦται καί τὰ τοιάπτα!

ἡλικία του ἀρκετὰ ἀνεπτυγμένο. Τὰ μάτια
του ήσαν κατάμαυρα καί ή μυτίτσα του
συμπαθέστατη. Εἶχε λεπτὰ χεῖλη καί τὸ
σαγονάκι λεπτοφύες. Μαλλιά χτενισμένα
πρὸς τὰ ἑπάνω — έγύριζαν καί κατέληγαν
σὲ μπούκλες πὺ ήσαν μαζεμένες πίσω ἀπὸ
τὰ αὐτιά του. Εἶχε λεπτὸ λαϊμό, ἀδρὲς
γραμμές, φοροῦσε ένα φορεματάκι μπῆ με
άσπρο γιακαδάκι, άσπρα καλτσάκια καί
παπούτσια μαύρα.

— Μόλις τὸ εἶδε ή Σουσοῦ ἀναγέλλασε ή
καρδιά της. 'Η κυρία εὑρέθηκε σὲ άμνη-
σίαν. Τὸ παιδάκι ἐπροχώρησε καί έροῖξε
ένα βλέμμα γεμάτο ὑπεροψία στὴ Σουσοῦ.
— Ὑστερα έγύρισε στὴ θετὴ της μητέρα:

— Μαμά.
— Τί είνε, Κάθριν, παιδί μου; Δὲν σοῦ
είπα να μελετᾷς τὰ μαθημάτα σου καί να
μὴ μπαίνεις στὸ σαλόνι όταν μιλάω με κυ-
ρίες;

— Τὸ μικρὸ, έγύρισε με περιφρόνησι, Ερρι-
ξε ένα βλέμμα στὴ Σουσοῦ καί εἶπε:
— Με κυρίες, μαμά;
— Ναί, παιδί μου.

— Μὰ ή κυρία δὲν εἶνε κυρία, μαμά.
Εἶνε μιὰ πτωχὴ γυναικούλα καί ἀπορῶ πὼς
κάθεται καί σὰς ἀπασχολεῖ τόσο ώρα, πὺ
έχετε τόσες δουλειές.

— 'Η Σουσοῦ ἐπάγωσε. 'Η κυρία έγινε κα-
τακόκλινη.
— Κάθριν!
— Ναί, μαμάκα μου.
— Δὲν ντρέπεσαι;

— Παρντόν, μαμάκα μου. 'Αλλά... σὰς
έκανα τίποτε; Μήπως τυχὸν καί εἶνε καμ-
μιὰ φίλη σας αὐτῆς ή τσοκαρία; 'Αστει-
πραγμα!...

— Καί τὸ μικρὸ έρριξε ένα λοξὸ καί ὑπε-
ροπτικὸ βλέμμα στὴ Σουσοῦ καί ἐβῆκε
με ἀπερίγραπτη πόζα ἀπ' τὸ σαλόνι. 'Η
Σουσοῦ έμεινε έμβρόντητη. Ὑστερα έση-
κώθηκε ἐπάνω γεμάτῃ ὀργῇ:

— Κυρία μου!
— Καθήστε παρακαλῶ.
— Αὐτὴ τὴν ἀνατροφή δίνετε στὸ παι-
δί μου; Σὰς τὸ ἐνεπιστεῦθηκα να μὴ σ'
ένα σπίτι τάχατις ἀριστοκρατίας, να μάθῃ
τρόπους καί αὐτοῦς τοὺς τρόπους πὺ έμά-
θατε, να δλέτῃ μιὰ κυρία κατὰ πὼς πρέ-
πει καί να...! λέη τσοκαρία;

— 'Ετρεμε ἀπὸ τὸ κακὸ τῆς ή Σουσοῦ. Εἰς
δυστυχεστάτην θέσιν εὑρισκόταν ή κυρία
— 'Ησυχάστε, κυρία μου,
— Τὸ καταστρέψατε τὸ παιδί μου.
— Ἀκούστε σὰς παρακαλῶ.

— Τί να ἀκούσω πὺ ποῖος ξέρει τί βλε-
πει ἐδὼ μέσα τὸ παιδί καί πήρε ἀπὸ σας
καί ἀπὸ τὴν οἰκογένειά σας καί μου τὸ
έκάνατε τὸ παιδί μου ἀναιδὴς καί γελοῖον!

— Τοῦ κάκου προσπάθησε να τῆς δώσῃ
ἐξηγήσεις ή ευγενικὴ κυρία. Τοῦ κάκου ά-
γωνίσθηκε να τὴν καλῶρη. Τοῦ κάκου τῆς
ἐξήγησε ὅτι ὁ χαρακτήρ τοῦ παιδιοῦ αὐτοῦ
ήταν ἰδιότροπος, περιέργος, ἀκατάδεκτος,
ἀδιόρθωτος, τοῦ κάκου τῆς εἶπε ὅτι ἀπὸ
μικρὸ πὺ είχαν με μόνους, με δασκάλους, με
συνεχὴ ἐπιβλέψιν. 'Η Σουσοῦ ήταν ἀδύνα-
τοι να πιστέψῃ ὅτι τὸ παιδί της μποροῦσε
ποτέ ἐκ φύσεως να ε

Ο ΡΟΝΑΛΝΤ ΚΟΛΜΑΝ άγαπά τόσο πολύ τὰ ώραία φαγητά, ὥστε εἶπε κάποτε: «Θά προτιμοῦσα ἓνα ώραίο γεῦμα ἀπὸ ἓνα ραντεβὺ μὲ τὴν γοητευτικώτερη γυναῖκα τοῦ Χόλλυγουντ!»

Η ΓΚΡΕΤΑ ΓΚΑΡΜΠΟ διέταξε να ύψωσουν έναν πανύψηλο τοίχο γύρω από τη βίλλα της. Έξακολουθεί, βλέπετε, παρ' όλης τής αντίθετης διαθεσιμότητας, να είναι απομονωμένη!

ΔΙΑΔΙΔΕΤΑΙ ΟΤΙ τὸ εἰδύλλιο τῆς Μαίρης Πίκοφορντ μὲ τὸν Μπούντυ Ρότζερς πρόκειται νὰ καταλήξῃ σὲ γάμο. Ἡ μόνη δυσαρμονία στὴν τρυφερή τους ἀγάπη εἶνε ἡ διαφορὰ τῆς ἡλικίας των. Ὁ Μπούντυ εἶνε 35 ἐτῶν καὶ ἡ Μαίρη 47.

ΩΣ ΓΝΩΣΤΟΝ, οί δευτέρες του κινηματογράφου παίρνουν καθημερινούς πολυάριθμα γράμματα πάσης φύσεως. Θέλετε τώρα να μάθετε ποιά από τις δευτέρες του Χόλλυγουντ έχει τους περισσότερους θαυμαστές; Είναι ή Μύρνα Λού, που κατέριψε όλα τα ρεκόρ. Στο όγκωδέστατο ταχυδρομείο που παίρνει, 80 γράμματα στα 100 είναι προτάσεις γάμου. Υπάρχει ένα μικρό έμπόδιο για τους θαυμαστές αυτούς που ζητούν το λευκό χέρι της ωραίας δευτέρας. Τό ότι ή χαριτωμένη Μύρνα είναι ήδη παντρεμένη με τον Άρτουρ Χρουμπλφού.

ΟΙ ΦΙΛΟΙ της Ζαννέ Μακυτόναλντ της
επευλόησαν προ ήμερών μίαν εύχάριστη
εκκλησίαν. Είχαν μάθει ποιά μέρα ήταν ή ε-
πέτειος των γενεθλίων της και το βράδυ
έκείνο, ή Ζαννέ, έπιτρέφοντας σπότη της,
βρήκε μιά μεγάλη παρέα να την περιμένει
έκει με ένα πελώριο γενέθλιο καίηκ μέσα
στο όποιο ήταν κρυμμένο ένα μουσικό όρ-
γκάνο! πού έπαιζε την μεγάλη επιτυχία
της Ζαννέ, το τραγούδι «Ω Ρόζ Μαρρί».
Οι κυριώτεροι διοργανωνται πού σουπρωταί-
ζην ήταν ή Άννίτα Λουίτζ, ή Σίριεϋ
Ρόζ, ο Τζάιμς Στουαρτ, ο Τζέιν Ράι-
μοντ, ο Νέλσον Έντν και άλλοι.

ΟΙ θαυμασσαι της «μεγάλης σωτηρίας» της «γυναικάς που δέν γελᾷ», της «θείας Γκρέτας», τέλος πάντων, θὰ τριβούν τὰ μάτια τους μὴ πιστεύουσας ὅτι τὸ Ἰνδὸν αὐτὸς ἔχει ἀλλάξει τελείως, ἀφοῦ κατήχησε νὰ «κάνῃ τὸ μάτι» στοὺς νεαροὺς που συ- ναντᾷ! Ἀπίστευτο, θὰ πῇτε, καὶ ὁμοῦς εἶνε ἀληθινό! Τελευταίως, ἕνας ὁμιλος πε- ριηγητῶν ἐπὶ κεφαλῇ τοῦ ὁποίου εὗρισκε- τὸ ἕνας νεαρὸς ὁδηγός, ἐπεσκέσθη τὸ στούν- τιο στὸ ὁποῖο ἐγγύριζε ἡ Γκρέτα. «Ὅταν ὁ ὁμιλος, περνοῦσε ἐμπρός ἀπὸ τὴ μεγάλη καλλιτεχνίδα, αὐτὴ ἐκύτταξε τὸν ὁδηγὸ καὶ ὅταν εἶδε ὅτι τὴν ἐκπύταε καὶ αὐτός, τοῦ ἔκλεισε τὸ μάτι! Ὁ νεαρὸς ἔλλαξε δέκα χρώματα καὶ μόνο που δέν ἐλιποθύμησε ὁ δυστυχής.

ταξε την Σουσοῦ ἀπ' την κορφή ἕως τὰ ὠ-
χία καὶ εἶπε:

- Αὐτὴ;
—'Εγὼ εἶμαι ἡ μαμά σου, παιδί μου
—'Εσύ;
—'Εγὼ Κἀθριν.

—Συχαμένη! Έσύ κάνεις για μαμά μονάχα για τὰ ξυπόλητα που γυρίζουν στους δρόμους. Πώδρ φάμ! Δώστε της νά φάη καί νά φύγη ἀπὸ δῶ μέσα. Μὲ ἀηδιάζει!

Ἡ Σοῦσου ἐπλήγη θανάσιμως. Εἶδε γὰρ πρώτη φορά στὸ πρόσωπο τῆς Κάθριν μιά πανομοιότυπη μικρογραφία τοῦ ἑαυτοῦ της καὶ ἐντράπηκε. Συντετριμμένη, ἔφυγε καὶ δὲν ἐπώπηρε πλέον στὸ σπῆτι τοῦ ἐφοπλιστοῦ. Ἀντελήφθη ὅτι ὁ ἀστέρας ὁ δικός της ἔσθυσε καὶ εἰς τὴν θείσιν τοῦ ἀνέτελλε ἄλλος ἀστέρας, τὸν ὁποῖον τὴν πορείαν θὰ ἔπρεπε νὰ παρακολουθεῖ ἀπὸ μακριά, ἀπὸ τὰ περιθώρια, χωρὶς νὰ τὴν ἐμφοδίζῃ.

A black and white portrait of a man with dark, wavy hair, wearing a suit jacket, white shirt, and dark tie. He is looking directly at the camera with a slight smile. The background is a solid, light color.

ΜΙΑ ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑ

Ποιός δεν είδε έστω και ένα μόνο φιλμ από την σειρά του Ταρζάν; Ποιός δεν εθούσισε μέσα σ' αυτό τον πρωταγωνιστή του, τον Τζώνου Βασιμούλλη, τον περίφημο πρωταθλητή του κόσμου στο κολύμβημα; Οί θουμιστάι του και θου μαστήριές του θα είνε ασφαλώς πολλοί. Γι' αυτό λοιπόν παρεβόημε σήμερα μίαν αυτόβιογραφία του μεγάλου άστέρος της «Μέτρο—Γκρόλντου—Μάγερ».

«Όταν ήμουν μικρός, λέγει ο ίδιος ό Τζόνσον, τα παιδιά της ηλικίας μου με έφώναζαν «Έσκιμω» και ομολογώ ότι οι μικροί μου φίλοι είχαν δίκιο να με δνομάζουν έτσι. Ή υπέρτα, μου με είχε πάντα τα τυλιγμένο μέσα σε ζεστές γυνέες γιατί ήμουν πολύ φιλάσθενος. Όσο για την εμφάνισή μου, ήμουν άδύνατος και ψηλός σαν σιάκντορ. Πέρασα έτσι μερικά χρόνια ήσυχης και προσεκτικής ζωής, και όταν άρχισα να μεστώνω, ό γιατρός μου συνεδούλευσε τους γονείς μου να με αφήσουν να ασχοληθώ με τον άθλητισμό. Ό ίδιος μάστιγα μου υπέδειξε ότι ή σωτηρία μου ήταν τό κολύμπι! Όταν μπήκα λοιπόν τότε για πρώτη φορά στο νερό, κατάλαβα πώς άρισκόμουν μέσα στο πραγματικό στοιχείο μου, και άγάπησα την θάλασσα, όπως την άγαπούν τα ψάρια. Έτσι άρχισα σιγά - σιγά να δυναμώνω και όταν πιά μεγάλωσα, γράφτηκα στην «Ναυτική Σχολή τό «Ιλλινόις».

Ὁμοῦν τότε νέος, γεμᾶτος ζωῇ καὶ
δύναμι, ὅπως οἱ πραγματικοὶ ἀθληταὶ
καὶ ἐπειδὴ εἶχα συνηθίσαι ἀπὸ μικρὸς
νὰ εἶμαι φρόνιμος, δὲν ἔκανα τρέλλες,
δὲν ξενυχτοῦσα, καὶ ἀπέφευγα τὴς ἀσυλ-
λόγιστες κακοκεφαλίας.

»Ο ἀδελφισμὸς ὥστόσο δὲν με ἐμπό-
 διζε ἀπὸ τὰ μαθησιαῖα μου καὶ ἦσαν
 πάντα στὸ σχολεῖο μου **ἕως τοῦ κα-**
 λὸς μαθητῆς. Ὅταν πελεῖσα λοιπὸν
 τὸ γυμνάσιον γράφηκα στὸ Πανεπιστή-
 μιο τοῦ Σικάγου γιὰ νὰ σπουδάσω νο-
 μικά. Ὅλοι οἱ φιλοθλοὶ συμφοιτηταὶ
 μου ἦσαν μέλη τοῦ «Πανεπιστημιακοῦ
 Ναυτικοῦ Ὁμίλου τοῦ Σικάγου» καὶ ὅ-
 ταν ἔβγαθον διὰ ἡμῶν καὶ ἐγὼ καλῶς
 κολληξήτην, μοὶ ἐξίτησαν νὰ λάβω μέ-
 ρος στοὺς ἀγῶνας τῶν «Ἐγῶ, ὅμως, γιὰ
 νὰ μεῖναι πιστὸς στὴν «Ναυτικὴ Λεσχὴν»
 τοῦ Ἰλλίνοῖς ἀρνήθηκα μὲ ὅσο μπι-
 ρούσα πιδ εὐχρημον τρόπον. Οἱ συμφοι-
 τηταὶ μου τότε θυμώσαν μαζί μου καὶ
 ἐξίνα ἔτσι ὁ πιδ ἀντιπαθητικὸς φοιτη-
 τὴς τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Σικάγου.

Ἐν τῷ μεταξύ ἐξακολουθοῦσα νὰ γυμνάζωμαι καὶ ὁμολογῶ ὅτι ὡς φοιτητὴς ἐσημειῶνα περισσότερες ἐπιτυχίες στὸ κολύμπι παρὰ στὶς ἐξετάσεις μου. Τόσο μάλιστα, ὥστε καταναύσει πρόβλημα ἂν θὰ κατώρθωνα νὰ πάρω μὴ

μέρα το δίπλωμά μου. 'Από τη δυσκολη αυτή θέση ήλθε να με δγάλη μιὰ μέρα ο διευθυντής της λέσχης μου, ο μίστερ Χάρρυ Μπάκκραμ, ο οποίος με έπεισε να άφοσυρωθώ αποκλειστικώς στον άθλητισμό και ιδίως στο κολύμπι.

Ἐγκατέλειψα λοιπόν τὸ Δίκαιον καὶ τὰς φιλοσοφίας του καὶ ἄρχισα να προσπεινοῦμαι με θέλησιν καὶ ἐπιμονὴν ἐπὶ ἐνὸς ὀκτώηρου χρόνῳ, κερδίζοντας συγχρόνως πάντοτε τὰ πρῶτα βραβεῖα τοῦς κολληθιτικῶς τοῦς ὁποῖους ἐλάβαινα με ρος. Δὲν ἦνουν ὅμως πλούσιος καὶ ἐτροπευε φυσικὰ καὶ ὥς κάποιο τρόπο γιὰ να κερδίζω τὴν ζωὴ μου. Ἡ τύχη με δοκίμῃσε σ' αὐτό. Ἐπέτυχα τότε γιὰ θεοὺ μου ἐπέτρεπε να κερδίζω ἀρκετὰ χρήματα καὶ νὰ ζῶ ὥς πῶς ἤθελα. Ἐνὸς μεγάλου κατόρθωτος μαγίῳ μου προσέφερε ἕναν ἀρκετὰ ἱκανοποιητικὸ μισθὸ με τὴν συμφωνίαν να διοργανῶναι πρῶταβλήματα στὸ κολλῆτι καὶ τακτικῶς ἀγῶνες, διαφιμίζοντας συγχρόνως τὰ μαγίῳ τοῦς.

«Οι φιλάθλοι ξέμεναν, όπως τὸ περίμενα, κατενθουσιασμένοι ἀπὸ τὰ νέα μαγιά καὶ εἶνε περὶ τὸ νὰ προσθέσουν ὅτι ἔκανα χρυσὴ δουλειά». Ἀρχισὰ λοιπὸν μιὰ μεγάλη περιόδεια σὲ διάφορες πολιτείες, διοργανώνοντας πρωταθλήματα καὶ ναυτικές ἐπιδείξεις καὶ διασημίζοντας τὰ μαγιά μου. Ἐτὶ ἐθάσα καὶ στὸ Μαΐνι, ὅπου ἀντήχησαν κάποιο μεσημέρι τὴν ἀκροαλιὰ τὴν πύο ὁμορφὴ κολυμβήτρια ἀπ' ὅσες εἶχα ἰδεῖ ὡς τότε. Τὴν ἔλεγαν Μπέμπυ Ἀρν καὶ ἦταν πρωταγωνίστρια τῆς ὁπέριτας στὸ Λὸς Ἀντζέλес. Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή γίναμε οἱ καλύτεροί φίλοι κο' ὅπως ναυτεῦτε δὲν ἀργήσαμε νὰ συνδεθῶμε μὲ ἕνα τρελλὸ καὶ παράφορο ἔρωτα.

«Στο «τροφερό» μας ειδικύλλιο δεν κράτησε ώστόσο πολλόν καιρό γιατί ήμουν υποχρεωμένος να φύγω για την Ευρώπη όπου θα λάβαινα μέρος στους «Ολυμπιακούς Αγώνες» του «Αστερτισμού». Ήρκε σπικα τότε στην αγαπημένη μου Μπέμπι που έτι τότε την ξεχούσα και ότι θα έπείστερα σε λίγο από το «Αστερτισμό» πρωταθλήτης στο κολύμβημα για να την παντρευτώ. Και πράγματι ή άγάπη της με έβρισησε να κρατήσω τόν όρό μου. Στο «Αστερτισμό» κατώρθωσα να νικήσω όλους τους αντιπάλους μου και να ανακηρυχθώ πρωταθλήτης του κόσμου.

ἡ ἔπιστροφή μου στὴν Ἀμερική
ὕπηρξε θριαμβευτική καὶ θὰ μὲν
ἀέχαστη. Ἡ Μέμπρυ τρέλλη ἀπὸ τὴ
χαρὰ τῆς μου ἐξίτησε ἀμέσως τὰ ἐν-
παινετικά, καὶ πράγματι, μερικὲς ἐ-
βδομάδες ἀργότερα ἔγινε κυρία Βατο-
μούλλερ, ἂν καὶ ἐξακολουθοῦσε νὰ δια-
τηροῦ τὸ καλλιτεχνικὸ τῆς ὄνομα.

Το 1931 βρισκόμαστε μία μέρα στο Χόλλυγουντ όταν μάθαμε έξωφρα ότι ο Βαν Νταϊκ έτοιμαζόταν να γυρίσει ένα φιλμ θαλαμένο από το ινδιόστηριο του Έντγκαρ Ράις Μπορούου, τόν «Γαρζάν» και ότι ματαιώσ ζήτησε να βρει ένα πρωταγωνιστή. Είχα δοκιμάσει ως τότε πολλούς από τους άστρους του Χόλλυγουντ, όπως τον Τσαρλί Μπίγκχοουρτ, τον Τζοελ Μάκι Κρή, τον Τζόννι Μάκ Μπράουν, τον Τζορτζ Ό' Μπρίαν, καθώς και αυτών ακόμη τόν περίφημο Κλάρκ Γκέϊμπλ, χωρίς να μείνη ικανοποιημένος από κανέναν.

Ἡ Μπέμπυ τότε, χωρίς νά μοῦ πῇ τίποτε, πῆγε κρυφά στήν Μέτρο-Γκόλντουϊν—Μάγερ καί χωρίς πολλὰ λόγια ἐπρότεινε στόν σκηνοθέτη νά πάρῃ ἐμένα ὡς πρωταγωνιστὴ τοῦ νέου του φιλμ. Δέχθηκε.

«Και Έτσι την ίδια εκείνη ημέρα αρχί-
σα να γυρίζω στην ζούγκλα του Χόλ-
λυγουντ ανάμεσα σε έλεφαντες, σε με-
γάλους πιθήκους και σε διάφορα άλλα
άγρια θηρία το πρώτο μου φίλμ της
σειράς του Ταρζάν που έσημείωσε παγ-
κόσμια έπιτυχία».

Μελεσι
Ιστορίας
ΚΑΙ
Θρύλου
ΔΙΟΣΚΟΥΡΟΙ

Ἡ Ἥως, ἐγκαταλείποντας τὸ κροκό-
χρωμο κρεβάτι τοῦ Τιθωνοῦ, ραίνει τὶς
χώρες με καινούργιο φῶς κι' ὁμως ἡ Ἰ-
λαιοῖρα, ἀργυρναίε ἀκόμα σκορπιζοντας
τοὺς πνιγμένους στεναγμούς της πού φου-
σκάνουνε τὰ αἰμόφυρτα στήθη της.

Ἄσφυκτὰ ξεψυχῶντας ἀπὸ τὸν ἀβάστα-
χτο πόνον ἑνὸς ἀνόστιου ἔρωτα, καὶ ξεφω-
νίζει δαγκλώνοντας τὶς ἀόρετες σάρκες της,
σὰν νὰ προσπαθοῦσε νὰ μετριάσῃ τὸν
σπαραγμὸ τῆς ψυχῆς της μὲ τὸ κομμά-
τισμα τοῦ κορμιοῦ της. Εἶνε γυναῖκα
τοῦ Πολυδεύχου, τὸν τρομεροῦ πυγμαχίου,
ἄλλ' εἶνε ξετρελλαμένη μὲ τὸν ἀδελφόν
τοῦ τὸν Κάστορα, τὸν ὑπερήφανον δαμα-
στὴν τῶν ἀλόγων. Ἀγαπᾶται τὸν ἀδελφόν
τοῦ ἀνδρὸς της ποῦ εἶνε καὶ σύζυγος τῆς
δικῆς της ἀδελφῆς τῆς Φοίδης, καὶ οὐ
ἔρωτας ἐκείνος, αὐτὸ τὸ διπλὸ της ἀμάρ-
τημα—ἀφ'οὗ θά σκοτώσῃ καὶ τὴν δικήν
της ἀδελφὴν καὶ τὸν ἀδελφὸν τοῦ ἀνδρὸς
της—πυρπολεῖ ὅλην τὴν ὑπαρξί-
κα τῆς γεννὰς τὶς πιὸ ἀποτρόπαιες σκέψεις.
Παραδομένη στὴν τρέλλα τοῦ, ροφῶσε
τὸ ἀσυγκράτητο πάθος της ἕως τὰ κοκ-
κάλα. Καὶ ἐνῶ οὐ ὕπνος ποτὶς ὄλων τὰ
κουρασμένα μέλη, αὐτὴ ξαγρυπνεῖται πυ-
ρακτώνοντας τὴν ψυχὴν της μὲ τὶς ἐλπί-
δες ποῦ προσπαθεῖ νὰ δώσῃ στὸν ἀμφι-
βάλλοντα νοῦν της, καὶ νὰ πάρῃ τὸ θάμ-
ρος νὰ λύσῃ τὴν ντροπὴ ποῦ ἀγωνίζεται
νὰ συγκρατηθῇ μπροστὰ στὴ θύελλα τῶν
φλογισμένων της πόθων.

Καὶ κάποτε, σὺν τῷ τρώματι ἀπ' τὸ
θάνατον ποὺ ἡ ἴδια ἔσκαψε, γονατίζοντας
ἀνέπεμψε ἀπεγνωσμένη ἱκεσίαν πρὸς τὴν
Δήμητραν.

— Σένα πού ὤρμητες κάποτε μέσ' ἀπ' τὰ δάση, ὦ πανέμηνη μητέρα τῶν θεῶν, τρέχοντας νὰ φθάσης καὶ νὰ ξαναβροῖς τὴν θυγατέρα πού τ' ὄνομά της δὲν τολμᾶνε νὰ φέρουνε στὰ χεῖλιά ὁ ἄνθρωπος; σ' ἐπικαλοῦμαι! Σένα, πού κουρασμένη, ὦ τῶν θεῶν μάννα, ἀπ' τὴν περιπλάνησί σου νὰ βρῆς τὸν ἀπίστο κλέφτη τῆς Κόρης. ἔφρασες στὰ χιονισμένα καταφύγια τῶν Ἰδαίων νυμφῶν γιὰ νὰ λυώσης τοὺς πάγουσε μὲ τὰ φλογερὰ, σάν τὰ δικά μου, δάκρυά σου ὦ μητέρα πού ξέρεις τὸν πόνον, σ' ἐπικαλοῦμαι! Λυπημένη ἀπ' τὸ χαμό τῆς Κόρης πρόσταξες τίς πηγὲς νὰ στερέψουνε, νὰ μὴ χύνουνε τὰ λαμπρὰ ὀλόδροσα εἰθρα. Τὸ σταματήμα τοῦ δικοῦ μου ποταμοῦ τὸν δακρύων, ἀπὸ σέ, ὦ θεά, ἱκετεύω. Τρέχτε, σεμνὲς Χάριτες, εἰπὲν ὁ μέγας Ζεὺς, νὰ πρᾶυνετε μὲ τραγούδι τὴ θλιψί τῆς Δήμητρας, καὶ σεῖς, ὦ Μοῦσες, κάντε ν' ἀντιλαλοῦν οἱ ὕμνοι σας! Πρώτῃ ἀπὸ τίς θεές ἐγένεσθε ἡ Ἀφροδίτῃ καὶ παίρονοντας τὸν βαρύηχο αὐλὸ σ' ἐγοήτεσθε. Ὡ, μητέρα τὴν δυνάμει σου ἐπικαλοῦμαι! Ποίος αὐλὸς καὶ ποιὲς Μοῦσες θὰ γλυκάνουν τὸν πόνον, πού ἡ θεὰ τοῦ Πόθου μούστειλε, θέλοντας νὰ ὑποτάξῃ τὴν ψυχὴ μου στὸν ἔρωτα;

Μάταιη ή επίκληση στη λογική να νικήση τον πόνο. Ή ψυχή τη λιώνει από τον πόνο ενός φοικαλέου αισθήματος, κι' ή δυστυχισμένη ένοχος στριφογυρίζει στο κρεβάτι δαγκλώνοντας άπελπισμένα τὰ δακρυβρεκτα μαξιλάρια της.

ΤΙΣ ἴδιες ὥρες, μὲ τὰ ἴδια αἰσθήματα,
πόνους καὶ τύψεις ὁ Κάστωρ, ὁ δίδυμος

ἀδελφὸς τοῦ Πολυδεύκη, βασανίζεται ζη-
τῶντας ἀπὸ τοὺς θεοὺς ἔλεος. Τὸν ἀγα-
πάει ἡ Ἰλᾶειρα, ἀλλὰ τὴν λατρεύει ἐπι-
σὴν καὶ αὐτὸς. Ἀγαπάει ὁμως μέχρι θά-
νατου τὸν ἀδελφόν του, καί, βλέποντας
ὅτι καὶ ἐκεῖνος εἰν' ἐπίσης ἐρωτευμένος
μὲν τὴν γυναῖκά του, δοῦνται γιὰ τὴν ἀ-
γιάτρευτη συμφορὰ πού κάνει τὶς ἡμέρες
του νὰ κυλᾶνε φρικτὲς, μαῦρες καὶ βασαν-
ιστικῆς.

Ὁρνοῦνε οἱ ἐρωτευμένοι ἔνοχοι, ἄλλα σπάρσασον τοὺς τὸ ἴδιο κι' οἱ προδομένοι ἀθάσι, γιὰ τὸν ἑαυτὸν τους, καὶ γι' αὐτοὺς. Εἶνε, ἀγαπημένη ἀδελφὴ τῆς Φοῖβης ἡ 'Ιλὰειρα, εἶνε λατρικὸς ἀδελφός τοῦ Πολυδεῦκ' ὁ Κάστωρας. Βλέπουν τ' ἀδελφὰ τους νὰ πονᾶνε καὶ θλίβονται, ἄλλα πὼς ὅμως νὰ συγκρατήσουν καὶ τὸν δόλο τους τὸν ἀτέλειστο παρανομο; Ἡ ἀδελφικὴ στοργὴ παλεύει μὲ τὴν ζήλεια, μῖσος καὶ ἀγῶνι ἀνακατεύονται στὴν δημιουργία ἐνὸς τρομεροῦ παροξυσμοῦ ποῦ δὲν ἔχει ὄρια καὶ δὲν ἔχει κατεύθυνσι, κι' οἱ ἀνδρῶποι ἐκείνοι, οἱ τὸν εὐτυχισμένο λίγο πρὶν, περνοῦνε τώρα τὴν νύκτες τους κλαίγοντας ἢ καταστρώνοντας ἐκδικητικὰ σχέδια.

Πόσο θα ήθελε η έρωτευμένη 'Ιλαίρα να πέθαινε ο άνδρας της για να πάρη τον αδελφόν του! Και πόσο λυπώτανε μαζί που εκείνος τόν όποϊον ποθούσε, ήταν άνδρας τής αδελφής της που τήν έλάτρευε.

Τί νά βελήσῃ; Τί νά ζητήσῃ; Ποιά λύσι θάδινε τέλος στο φρικτό της μαρτύριο, πού ἦταν ἐπίσης ἀβάστακτο καί γιά όλους τούς ἄλλους, καί γι' αὐτήν πρῶτον πάντος;

Οἱ θεοὶ ἀκούσανε τὴς σπαρακτικῆς
κεσίης της, κι' ἐδώσανε τραγικὸ τέλος
σ' ἐκεῖνο τὸ ἀνόσιο αἶσθημα...

Ο Κάστωρ κι' ο Πολυδεύκης ήταν γνιο
του Διός και της Λήδας, τόν έρωτα τή
όποιας έκλεψε τήν πρώτη φορά ο συνε
γείρων τīs νεφέλες θεός, σφ' ου μετα
μορφώθηκε σέ κύκνο· κι' ἐγέννησε τότε απ

αὐτὴν τὴν Ἑλένην ποῦ ἐγίνε ἡ ἀφορμὴ τοῦ
Τρωϊκοῦ πολέμου.

Ἄλλ' ἐκεῖνος ποῦγινε ἐραστής με τὸν δόλον, θανατῶρισε. Ἡ βασίλισσα, ποῦ ὠ- πέψυψε τὴν πρώτην φορὰν χωρὶς νὰ τὴν καταλάβῃ, τὸν ἐδεχθῇ καὶ δευτέρη, τὸν δεχόμενα πάντοτε, ἔκανε αὐτὸ τὸ λάθος πολλὰς φορές κ' ἐγέννησε τέλος τὰ δι- δυμα ἀδελφία, τὸν Κάστορα καὶ Πολυ- δεῦκην.

«Όλοι νομίζανε πώς τὰ δυὸ παιδιά εἶχανε τὸν ἴδιον πατέρα, καὶ ὠνόμασθησαν, ὡς γυιοὶ τοῦ Διὸς, Διόσκουροι· κ' αὐτὸ ἐπεὶδὴ ἡ Ἀθήα δὲν ἐμαρτύρησε τὸ μυστικὸ τῆς ἑ. Τὴν ἴδια μέρα ποὺ ἡ ὥραια βασίλισσα συνήντησε τὸν ἐραστὴν τῆς στῆς καλῆς αἰῶνος τοῦ Εὐρώτα, καὶ ξανανόησε τὸ φρικίσμα τὸν φέρωντ, ἔπεσε καὶ στὴν ἀγκαλιά τοῦ ἀνδρὸς τῆς Πινδάρω. Κι' ἔτσι, ἀπὸ τὰ δίδυμα ἐκείνα ἀδελφά, ὁ Πολυδεύκης ἦταν γυιὸς τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν θεῶν, ὁ Καστώρ δὲ τοῦ βασιλῆα τῆς Σπάρτης Πινδάρω.

Οἱ Διδασκouroι ἀγαπῶνταν κατὰ τρόπο παροιμῶδη· καὶ σὰν πραγματικοὶ ἡρώες, ἔλαβον μέρος σ' ὅλες τὶς ἐκστρατείας, ὅπου διεκρίθησαν γιὰ τὸ ἀπίστευτο θάρρος τους.

Όταν ὁ Θησεύς μὲ τὸν Περικλῆα ἀρπάξαντες τὴν ἀδελφήν τους Ἑλένην πρὸς τὴν δεκαπέντε χρόνων, οἱ Διόσκουροι ἐξεστράτευσαν ἐναντίον τῶν Ἀθηνῶν, καὶ ἐνῶ ὁ Θησεύς ἀπουσίαζε, τὴν ἐρήμωσαν ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τῶν κατοικῶν τῆς Δεκαλείας, κατέλθοντες τὰς Ἀρίδνας, καὶ ἀπελευθέρωσαν τὴν Ἑλένην, ἣ ὁποία, καθὼς ἐγύριζε στὴν Σπάρτην, γέννησε στὰς Μυκῆνας ἕνα κορίτσι πρὸς τὸ πῆρε ἡ Κλυταίμνηστρα.

Ἐπειτα ἔλαβαν μέρος στὸ κυνήγι τοῦ Καλυδωνίου κάπρου, κ' ἔσπευσαν προῦτοι στὴν Ἀργοναυτικὴν ἐξστρατείαν. Ὁ πλοὺς ἡ ομάδα τῶν Ἀργοναυτῶν, τῶν ἀκατάβλητων ἐκείνων ἥρώων ἔφθασε στὴν χώραν τῶν Βεβρυκῶν, κοντὰ στὸν Ἀστυκινὸν κόλπον, διέτρεξαν σοβαρὸν κινδύνον. Ὁ δασυλήτης Ἀμυκος, ἕνα τερατώδες παιδί, τὶς τέτλ' ἦεν καὶ τοῖς Τυφάδεσσι συνέταρξε.

ὁ πῦρ τῆς καὶ τοῦ πυφωῶς, ἀσπῆτος
στὴν πάλιν σάν τὸν Ἀνταῖον καὶ αἶμα
χαρὴς σάν θηρίον, τρομερὸς πυγμάχος ὅ-
πως ἦτανε προκαλοῦσε σὲ ἀγῶνα μέχρ
θανάτου κάθε ξένον, ποὺ περνοῦσε ἀπὸ
τὸν ἀφιλόξενο τόπον του, καὶ τοῦ συνέ-
τριβε τὰ κόκκαλα μέ γροθιές.

Τὰ δύο ἀδελφά, ὁ Κάστωρ κ' ὁ Πολυδεύκης ὅταν ἡ Ἀργὼ ἀράξει στοὺς Κολοχούς, ἀπεχωρίσθησαν ἀπὸ τοὺς ἄλλους συντρόφους τὸν κ' ἐπλανάντο σ' ἕρμους τόπους θαυμάζοντας τὸ ποιητικὸ μεγαλεῖο τοῦ μέρους. Εἶδαν μιὰ πηγή, ἀπ' ὅπου ἔτρεχε καθάριο νερὸ δροσερό, κατὰ σὸ δυθὸ τῆς τὰ μικρὰ λιθάρια μοιάσανε μὲ ἄσμη καὶ κρύσταλλο, δίπλα τῆς ἦταν φυτευμένα πεῦκα ψηλά, λεῦκες πλατάνια, εὐθύκορμα κυπαρίσσια καὶ μυρροβόλα λουλουδία. Κοντὰ τῆς, καθόταν πάνοπλος ἕνας ἄνθρωπος, τρομερὸς νὰ τὸ βλέπῃ κανεὶς: Ἄ, αὐτιά του ἦταν κομμένα ἀπὸ σκληρὲς γροθιές· τὰ πελῶρια

30N

—Καλά!, Έκαμε ο καρδινάλιος. Συνεχίστε.

—Μιά φορά που εύρηκα τη φωνή, ήμουν βέβαιος ότι θα μπορούσα να είχα στα χέρια μου το πουλί όποτε ήθελα. Έκαμα λοιπόν μιά μικρή επίσκεψη...

—Καί βρήκατε τίποτε;

—Απολύτως τίποτε. Το πουλί είχε περάσει την προηγούμενη ημέρα. Καταρωθήκα όμως να άποκτήσω την βεβαιότητα ότι μεταξεί του κ. Μπερνάρ, τον όποιον σάς ανέφερα και της Βασιλίσσης, υπάρχει κάποιος άλλος δεσμός... Πάντως, δεν είναι μόνον ή φίλια που τούς συνδέει... Είναι συνένοχοι...

—Συνένοχοι;

—Τους συνδέει κάποιο μυστικό.

—Ένα μυστικό; Έξηγηθήτε.

—Δεν μπορώ να πω τίποτε. Έξοχώτατε.

Το μυστικό αυτό είναι δυνατόν να το μάθετε αύριο. Όταν το μάθετε, δεν θα έχετε πια κανένα λόγο να φοβηθείτε ούτε τον κ. Μπερνάρ, ούτε την ένδοξη φίλη του. Γιατί τότε θα κρατάτε στα χέρια σας και τους δύο.

Ο Ρισελιέ άντελαμδώνετο ότι ο πονηρός άδββάς ήξερε πολύ περισσότερα από όσα έλεγε.

Αλλά δεν έθεώρησε σκόπιμο να τον πιέσει.

—Καλά, είπε. Θα ιδώ τον κ. Μπερνάρ.

...Και δεν μου λέτε που βρίσκεται τώρα;

—Αν ή έξοχότης σας επιθυμεί, θα μπορούσε να τον ιδεί αύριο το βράδυ.

—Θαυμάσια! Καί για να μη μάς φύγει, σκοπεύω να τον κλείσω μέσα σ' ένα κλουβί με γερά σίδερα.

Ο Μαζαρίνος άνεστράφηκε τούς άμους.

—Πολύ άσχημα, έξοχώτατε, πολύ άσχημα, είπε σιγά. Τά άμορφα πουλιά δεν κελαιδούν μέσα στο κλουβί.

—Καί που λοιπόν νομίζετε ότι θα ήταν προτιμότερο να τον ιδώ;

—Ο κύριος Μπερνάρ θα πάη άπόψε στο μοναστήρι των Καρμηνιτών.

—Καί από ποιά δεν έχετε μάθει;

—Από μιά γυναίκα... ή όποια καταδέχεται να ενδιαφέρεται για μένα... Από μιά άκόλουθο της Βασιλίσσης...

—Πάλι μιά γυναίκα... Μα την άλήθεια, κύριε άδββά, είσαστε πολύ επιτίμειος.

—Είμαι, έξοχώτατε, ένας ταπεινός θεράπων της ύμετέρας Αγιότητος.

Ο Καρδινάλιος έτοιμαζόταν να φύγει.

Ο Μαζαρίνος είχε παραμείνει όμως άκίνητος στη θέση του.

—Θέλετε να μου πätte τίποτε άλλο; έρώτησε ο Ρισελιέ.

—Για τη μικρή αυτή έκδρομή θα σάς χρειάζοταν ένας έμπιστος άνθρώπος.

Ο Καρδινάλιος δεν έγνώριζε τί θα πηφόβος και γι' αυτό έκτύπησε με περιφρονητικό βλέμμα το σύντροφό του.

—Έχω τον Σαβινύ, είπε.

—Όχι... ο κύριος ντε Σαβινύ είναι άξιος πάσης έμπιστοσύνης, έκαμε ο Μα-

ζαρίνος. Αλλά ένας καλός χειριστής του σπαθιού θα ήταν πιο κατάλληλος...

Ο Ρισελιέ έδιότασε για μιά στιγμή. Έπειτα έφώνασε:

—Σαβινύ!

Ο μυστικοσύμβουλος έφάνηκε σέ μιά στιγμή.

—Ποίος είναι της ύπηρεσίας άπόψε; έρώτησε ο Καρδινάλιος.

—Ένας ύπολοχαγός των σωματοφυλάκων, νομίζω.

—Το όνομά του;

—Πηγαίνω να το μάθω και θα πληροφώρσω άμέσως την έξοχότητά σας.

Έπειτα από μερικά λεπτά, ο Σαβινύ έσναφάνηκε και πάλι.

—Ο κ. ντ' Αρτανιάν, έξοχώτατε, είπε. Τά μάτια του Ρισελιέ έλαμψαν για μιά στιγμή.

—Θαυμάσια! είπε. Είδοποιήστε τον κ. ντ' Αρτανιάν να έλθη άμέσως εδώ.

ΕΝΑΣ ΚΑΛΟΣ ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ

Έάν ο Ιππότης Ταγκρέντ, κρυμμένος σέ μιά γωνιά του μεγάρου ντ' Αιγκυινιόν, παρευρίσκετο στη σκηνή την όποια περιεγράψαμε, δεν θα έδυσκολευόταν καθόλου να μάθι τί είχε γίνει το μικρό πολύτιμο κουτί.

Ασφαλώς, δεν θα μπορούσε να φαντασθή ότι ή ύπόθεσις του θα ένδιεφερε δυό τόσον Ισχυρά πρόσωπα, όπως ήταν ο Καρδινάλιος ντε Ρισελιέ και ο μυστικοσύμβουλος του Κράτους Ιούλιος Μαζαρίνος.

Ανεδασμένος από άλογό του, έκάλπαζε τώρα σιωπηλός πλάι στον παράδοξο φίλο του, προσπαθώντας να μαντεύσει που άρά γε έπήγαιναν.

Ο Συρανό δεν έλεγε τίποτε.

Διέσχισαν σέ λίγο το Σηκουάνα, κοντά στην Παναγία των Παρισίων και έπροχώρησαν σέ ένα μικρό έλικοειδή δρόμο, που ήταν πολύ στενός και άκάθαρτος.

Τότε μόνον ο Συρανό άπεφάνισε να πη: —Πλησιάζω!

Έπέρασαν έπειτα από την πύλη της έκκλησίας της Άνίας Μαγδαληνης και έδρέθηκαν στην έβραϊκή συνοικία.

Ο Συρανό έσταμάτησε.

Έμπρός τους ύψωνόταν ένα μικρό έτοιμόροπο σπίτι, με πολύ ύπαιτο παρουσιαστικό. Η πρόσοψις του καταλαμδάνετο από μιά προθήκη καταστήματος.

Το σπίτι αυτό ήταν μιά ταβέρνα, που είχε ως όσημα ένα κουκουναρι.

—Άς ποησίμε! είπε ο ποιητής. Έδω θα έχωμε ήσυχια και θα μπορούμε να ξεκαθαρίσωμε τίς ύποθέσεις μας.

Όστόσο, δεν πρέπει να νομίσωμε ότι ή ταβέρνα αυτή ήταν τόσο άθλια, όσο έφάνερονε το παρουσιαστικό της.

Γύρω από τά τραπέζια της, είχαν καθίσει ποιητάι, συγγραφεί, πολιτικοί, μεγάλοι εύγενείς, που έγκατέλειπαν τούς πύργους ή τά πολυτελή μέγαρά των, για να έλθουν να κλεισθούν μέσα στις στενώχωρες και σκοτεινές αίθουσές του.

Έμπρός σ' ένα τραπέζι ήταν καθισμένος όλομόναχος, την ώρα που έμπήκαν οι

δύο φίλοι, ένας χονδρός άνθρώπος, που κάθε τόσο έφερνε στα χείλη του ένα ποτήρι με κόκκινο κρασί.

Ο Συρανό διευθύνθηκε προς το μέρος του.

—Σαίντ-Άμάν, του είπε, σου παρουσιάζω το φίλο μου Ιππότη Ταγκρέντ.

—Καθίστε, έκαμε ο χονδρός άνθρώπος, δείχνοντάς τους δυό σκαμνάκια, που εύρισκοντο μπροστά του.

—Πρέπει να μάθεις, έξηκολούθησε ο Συρανό, ότι ο νέος αυτός είναι ο καλύτερος φίλος μου...

—Από πότε; διέκοψε ο Σαίντ-Άμάν.

—Από σήμερα το άπόγευμα. Ο Ιππότης έφθασε στο Παρίσι χθες το βράδυ, έρχόμενος από το στρατό της Φλάνδρας.

—Από ποιά σάμα;

—Από το σάμα του Γκασσιού. Μοι έσωσε τη ζωή άκινδυνεύοντας τη δική του και, πριν από λίγη ώρα, έσωσε επίσης από τά χέρια του δουκός της Όρλεάνης μιά δεσποινίδα επί των τιμών της Βασιλίσσης. Έρχόμαστε τώρα από το μέγαρο Ροάν, όπου ο φίλος μου έκέρδισε τη συμπάθεια των πριγκηπισσών, αλλά συγχρόνως έπροκάλεσε την αντίπαθεια του άδββά ντε Γκοντί.

Ο γίγας έκούνησε το κεφάλι, σάν να ήθελε να έκφράσει τόν θαυμασμό του.

Αυτό το τελευταίο κατορθώμα, είπε, είναι πολύ σπουδαίο. Να τί θα πη να μη χάνη κανείς τόν καιρό του.

—Περίμενε! Άκόμη δεν έμαθες τίποτε! Στο διάστημα αυτό δεν ξέρω πώς τά έκατάφερε και του έκλεισαν μιά κολοσσιαία παρουσία που είχε έπάνω του...

—Μιά παρουσία;

—Μάλιστα, φίλε μου. Ο Ιππότης, έρχόμενος στο Παρίσι, ήταν κάτοχος ενός μεγάλου θησαυρού. Ο θησαυρός αυτός του έκλάπη και έτσι ο δυστυχισμένος, ένα χθες ήταν πλούσιος σάν τόν Κροίσο, έινε σήμερα πιο πτωχός και από τόν Ιάβ.

Ο Σαίντ-Άμάν είχε παύσει να πίνη και έκτύπαζε τότε τον Συρανό και τότε τόν Ιππότη.

—Η περιουσία του φίλου μου, έξηκολούθησε ο Συρανό, ήταν κλεισμένη μέσα σ' ένα κιβώτιο...

—Χμ! Έκαμε ο παράξενος εκείνος άνθρώπος. Δεν έκατάλαβα άκόμη τίποτε από την Ιστορία σας.

Ο Συρανό εύρισε προς τόν Ταγκρέντ: —Ιππότα, είπε, ο εύπατρίδης που έχεις μπροστά σου λέγεται Μάρκος — Άνώνιος Ζεράρ ντε Σαίντ — Άμάν. Παρ' όλο το πάχος του είνε ένας άνθωπος πολύ έξυπνος και με μεγάλη πείρα. Δεν πρέπει να τόν βλέπεις όπως τόν έχει καταντήσει σήμερα το κρασί. Γιατί υπηρέτησε άλλοτε άρκετά ένδοξως την πατρίδα του. Σήμερα, είνε το έμπιστο πρόσωπο του βασιλέως για τίς μυστικές άποστολές. Έταξείδε στην Άγγλία, στη Γερμανία, στη Φλάνδρα και στην Ιταλία.

—Καί τήν Τουρκία, συμπλήρωσε ο Σαίντ-Άμάν.

—Με δυό λέξεις ο άνθρώπος αυτός είπ'όλον άνδρείος και Ικανότατος... Έπειδή ή ύπόθεσις που μας άπασχολεί είνε πολύ σοδαρή, έσκέφθηκα ότι δεν θα ήταν άσχημο να ζητήσωμε τη συμβουλή του και έν ανάγκη τη βοήθειά του.

—Είμαι πρόθυμος να φανώ χρήσιμος και στους δυό σας, είπε ο Σαίντ-Άμάν.

—Σ' εύχαριστούμε, αλλά δεν έτελείωσα άκόμη τίς συστάσεις, έκαμε ο Συρανό.

Ο Σαίντ-Άμάν είνε έννοσιμμένος πολλών Ισχυρών προσώπων, που μπορεί ή ύποστήριξίς τους να μάς χρειαστεί. Η ώραία και σοφή δοκίμια του Νεβέρ άκούει τίς συμ-βουλές του. Για όλους αυτούς τούς λόγους που σ' ανέφερα, θα σέ παρακαλώ να του διηγήθεις την Ιστορία σου, όπως την διηγήθηκες και σέ μένα. Δεν πρέπει να διαστάσεις καθόλου.

—Κύριε ντε Μπερζεράκ, είπε ο Ιππότης, άπέκάλυψα σέ σας το μυστικό μου. Μπορείτε τώρα να το άνακοινώσετε σέ τους νομίζετε ότι θα μπορούσαν να μάς βοηθήσουν.

—Το πράγμα είνε λοιπόν τόσο πολύ

σοδαρό; έρώτησε ο Σαίντ-Άμάν.

—Θα κρίνεις και μόνος σου, άπήντησε ο Συρανό. Ο Ιππότης δεν έγνώρισε γονείς. Τόν είχαν περισυλλέξει μερικοί μισθοφόροι, οι όποιοι τόν άνέθρεψαν.

—Νοαία άνατροφή!

—Ένας από τούς άνθρώπους αυτούς είχε ένα μικρό κιβώτιο, σάν κι' εκείνα μέσα στα όποια δάζουν τά οικογενειακά και μήλια. Μέσα σ' αυτό το κιβώτιο ύπήρχαν μερικά έγγραφα, στα όποια ο φίλος μας έστίριξε όλες τίς έλπίδες του. Έπρόκειτο για ένα πολύ μεγάλο μυστικό... Ο άνθρώπος λοιπόν αυτός σκοτώθηκε.

—Τί κρίμα! Άλλ' αυτό ήταν το έπαγγελματά του.

—Πριν πεθάνη, μπόρεσε όμως να έξομολογήσ' ένα παπα, στον όποιον άπέκάλυψε το μυστικό που άφορούσε τόν φίλο μας. Ο Ιππότης δεν έμαθε ποτέ ποιά είνε αυτό το μυστικό. Ξέρει μόνο ότι οι έλπίδες του θα έκπληρωθούν, όταν παραδώσει το κιβώτιο αυτό σ' ένα έρωμένο πρόσωπο.

—Μπορώ να μάθω ποιά είνε αυτό το πρόσωπο;

—Δεν τόν ξέρει ούτε και ο Ιππότης. Η παράδοσις θα έγινετο δια μέσου τρίτου.

—Καί ποίος είνε αυτός ο τρίτος;

Ο Συρανό συνέδουλευθη με ένα βλέμμα τόν Ιππότη.

—Εκείνος έκαμε μιά καταφατική κίνησι.

Ο κύριος ντε Γκιτώ, λοχαγός των σωματοφυλάκων τίς Βασιλίσσης, άπήντησε ο Μπερζεράκ.

—Νοαία!... Είδατε καθόλου τόν κ. ντε Γκιτώ, φίλε μου; έρώτησε και πάλι ο Σαίντ-Άμάν, άποτεινόμενος τώρα προς τόν Ιππότη.

—Τόν είδοποίησα για το σκοπό της έπισκέψέως μου. Εκείνος μου άπήντησε: «Να έλθω χωρίς άργοπορία μαζί με το κιβώτιο».

—Καί έπήγατε;

—Κατά την διάρκεια της άπουσίας μου, έμαθαν τά πράγματά μου και το κιβώτιο έξηφανίσθη.

Ο Σαίντ-Άμάν έκούνησε το κεφάλι του, σάν κάποια μυστηριώδης σκέψις να έπερνούσε από το μυαλό του.

—Ο κ. ντε Γκιτώ ήξερε τη διεύθυνσι του Ιπποτού; έρώτησε.

—Όχι, έσπευσε ν' άπαντήσει ο νέος.

—Μήπως σάς παρηκολούθησε;

—Όχι, αυτό είνε άδύνατον. Γιατί ή κλοπή έγινε την ώρα που έπήγαινα να παρουσιάσθω σ' αυτόν. Δεν ήξερε λοιπόν ούτε ότι θα έπήγαινα να τόν ιδώ, ούτε το σκοπό της έπισκέψέως μου.

Ο Σαίντ-Άμάν άνέπνευσε.

—Η κλοπή δεν προέρχεται άπ' αυτόν, είπε. Άλλωστε, ο ντε Γκιτώ είνε εύθις χαράκτηρ...

—Έξακολουθήστε! είπε σέ λίγο.

—Σας τά είπα όλα!

—Πολύ λίγα πράγματα έμαθα.

—Για να ιδούμε! Έκτός από το κιβώτιο δεν έξηφανίσθη τίποτε άλλο;

—Τίποτε. Ός και τά χρήματά μου παρέμειναν άνέσφατα.

—Μήπως έγνώριζε κανείς τήν ύπαρξί του μικρού κιβωτίου;

—Κανείς έκτός από μάς... και τόν κ. ντε Γκιτώ.

—Καί τόν κλέφτη, συμπλήρωσε ο Σαίντ-Άμάν. Τά πράγματα μπερδεύονται!

Έτραβήξε μερικές ρουφηξιές από την πίπα του και έρώτησε:

—Για πές μου, που μένετε;

—Σ' ένα μικρό σπίτι, κοντά στο λύκειο της Ναβάρρας. Στής κυρίας Μπαρμπέτας.

—Έχασατε το κιβώτιο την ίδια ημέρα της άφίξέως σας;

—Ναί, την ίδια ημέρα.

Ο Σαίντ-Άμάν έσκέφθηκε επί μερικές στιγμές και έπειτα έσυνέχισε τίς έρωτήσεις του:

—Είχατε γειτόνους;

—Κανένα. Η νοικοκυρά κατοικούσε μόνη στο πρώτο πάτωμα κι' εγώ στο δεύτερο.

—Τί είδους γυναίκα είνε αυτή ή κυρία Μπαρμπέτα;

—Ω! Μιά γρηά, πολύ παράξενη. Μοι

φαίνεται μάλιστα πως είνε λίγο τρελλή.

Έκαθόταν στην πόρτα του σπιτιού της και, μόλις με είδε, με έπιασε από το χέρι και με έτραβήξε στο σκοτεινό διάδρομο της εισόδου. Εκεί, με διάφορα μυστηριώδη νοήματα, μου έκαμε να καταλάβω ότι με έπείριμε και ότι κάποιος κύριος Μπερνάρ την είχε είδοποιήσει για τήν άφίξί μου.

«Σας έγνώρισα, μου είπε, από την περιγραφή που ο κ. Μπερνάρ μου έκαμε για σας. Φευγόντας, ο καλός αυτός κύριος μου άρηγγειλε να σας πω τά εξής: Για τήν ώρα φασάει κακός άνεμος». Τότε έγώ της έδωσα να καταλάβη ότι είχε καίει λάθος κι' ότι δεν ήμουν το πρόσωπο που έζητούσε, άφου δεν ήξερα κανένα κύριο Μπερνάρ. Εκείνη άλλαξε άμέσως ύφος και με έρώτησε τί ήθελα. Της άπήντησα ότι έζητούσα ένα δωμάτιο. Με ώδηγησε λοιπόν σέ ένα από τά δωμάτια του δεύτερου πατώματος, λέγοντάς μου ότι εκεί έκαθόταν πρώτα αυτός ο κ. Μπερνάρ, που είχε φύγει γιατί... ο άνεμος που έφυσούσε δεν ήταν εύνοϊκός γι' αυτόν.

—Ο άνεμος δεν ήταν εύνοϊκός... έπανέλαβε ο Σαίντ-Άμάν, άνάμεσα στους καπνούς της πίπας του. Πώς είπατε ότι έλεγόταν αυτό το πρόσωπο;

—Μπερνάρ... Έχετε μήπως τη γνώμη ότι είνε άνακατεμένος σ' αυτή την ύποθεσι;

—Μη διάζετε να δογάτε συμπεράσματα, είπε ο Σαίντ-Άμάν. Όχι! Τούναντιόν όλα μάς πείθουν ότι ο κ. Μπερνάρ δεν είνε ο κλέφτης...

—Τότε ποίος είνε;

—Χμ! Ναι... Αυτός είνε... αυτός...

—Ποίος;

Ο Συρανό ήταν σκυθρωπός.

Ο Ιππότης το παρέτήρησε και έρώτησε το φίλο του τί έχει.

Ο Σαίντ-Άμάν παρενέβη:

—Νεαρέ μου φίλε, είπε, πρέπει να ξέρετε ότι ο άνθρώπος αυτός είνε μέχρι θρασυήτος άνδρείος. Ένα μόνο πράγμα φοβάται στον κόσμο... Καί το πράγμα αυτό είνε ένα... καπέλλο...

—Καρδινάλιου... έπρόσθεσε σιγά ο Συρανό. Ένας κλέφτης όμως είνε πάντοτε κλέφτης. Καί εάν ο κλέφτης είνε ο Καρδινάλιος, τόσο το χειρότερο γι' αυτόν!

—Σιγά! Σιγά! Έκαμε ο Σαίντ-Άμάν. Ένα νέο πρόσωπο έμπήκε εκείνη τη στιγμή στην ταβέρνα.

—Ε! Λινιέρ! έφώνασε ο Σαίντ-Άμάν.

Ο προσκληθείς έπλησίασε και έκάθησε στο τραπέζι τους.

Ήταν ένα άτομο με Ισχυρό πρόσωπο και μέτρον παρουσιαστικό. Στο πλευρό του έκρεμούν όμως ένα βαρύτατο σπαθί, που έφαινόταν δυσανάλογο προς τίς σωματικές του διαστάσεις.

Ο Συρανό, που τόν έγνώριζε επίσης, του έγέμισε το ποτήρι του.

—Πιές, φίλε μου, του είπε.

Ο Λινιέρ άδειασε το ποτήρι του και κατόπιν έσκυψε προς το μέρος του Σαίντ-Άμάν.

—Ποίος είνε αυτός ο νέος; έρώτησε δείχνοντας τόν Ιππότη.

—Ένας μεγάλος άρχοντας μετρημένος, άπήντησε με έμπιστευτικό ύφος ο Σαίντ-Άμάν. Ήλθε στο Παρίσι μόνο και μόνο για να έννοχλήσει τόν Καρδινάλιο... Καί, έπειδή είνε φίλος του Συρανό και τών δικών μας, θα του προσφέρωμε τη βοήθειά μας σέ μιά δύσκολο ύπόθεσί του...

—Καί έλπίζετε να επιτύχετε, έκαμε περίτρομος ο Λινιέρ, που είχε άκούσει τόν Συρανό να έκτομίζει άπειλητικές φράσεις έναντιόν του Καρδινάλιου.

—Μήπως άμειβάλλεις γι' αυτό; άπήντησε ο Σαίντ-Άμάν. Έξ άλλου, αν είχαμε άνάγκη από ένα τέταρτο, εσύ θα μπορούσες να μάς βοηθήσεις. Ο νέος αυτός άρχοντας είνε φίλος μας και δεν πρέπει να διασάσει να μάς δώσης τη βοήθειά σου κι' αν άκόμη χρειασθή να κόψης το λαίμό σου γι' αυτό.

—Βέβαια! Βέβαια! έμψύρησε ο Λι-

17

νιέρ, κάνοντας ένα μορφασμό.

Ο ΚΑΚΟΣ ΑΝΕΜΟΣ

Ήταν περασμένα μεσάνυχτα. Όταν οι τέσσαρες φίλοι απέφασαν να χωρισθούν.

Ο Σουρανό έπρότεινε στον Ίππότη να τον πάρη στο δωμάτιό του, για να περάση τη νύκτα του, αλλά ο Σαίντ-Αμάν παρενέβη.

— Όχι, όχι, είπε. Είνε φανερό ότι έπλησαν τον Ίππότη για άλλο πρόσωπο. Πρέπει λοιπόν να έπωφεληθούμε από την παρέξηγησι αυτή. Νομίζω ότι το φρονιμώτερο είναι να γυρίση ο φίλος μας στο σπίτι του.

Η γνώμη αυτή έγινε άμεσως δεκτή από όλους και καθένας έπηρε το δρόμο που θα τον έφερνε στο σπίτι του.

Ο Ίππότης κατώρθωσε με πολύ κόπο να βγῇ από το δασύλο των δρόμων, στο βάθος των οποίων δρισκόταν η ταβέρνα, όπου είχε περασει τη βραδυά του και τέλος έβγαζε στην πλατεία Μωμπέρ.

Δέν είχε τώρα παρά να ακολουθήση τον τοίχο του μοναστηριού των Καρμυλιτών, ν' ανεβῇ τα σκαλιά της Αγίας Γενεθιένης και να φθάση στο λυκείο της Ναβάρρας, απέναντι από το οποίο δρισκόταν το σπίτι της κυρας Μπαρμπετας.

Γύρω του απλωνόταν θαυμάτο σκοτάδι.

Επροχωρούσε τώρα κατά μήκος της οδού Ιουδα, όταν, ξαφνικά, έννομισε ότι άγγιζε κάποιον.

Ο Ίππότης έφερε άμεσως το χέρι του στο ξίφος του, έτοιμος να έψουλλήκη και στη στάσι αυτή έξηκολούθησε το δρόμο του.

Δέν είχε άπαιτη. Κάποιος τον άκούε· θούσε. Άκούγε πίσω του τα δήματά του.

Η σκιά τον έπροσπέρασε σε λίγο, χωρίς να στραφή.

Ο Ίππότης την είδε να πλησιάζη στην πόρτα του σπιτιού του και να χάνεται.

Δέν έδειλιασε όμως καθόλου και έπροχώρησε και αυτός προς τα εκεί.

Αλλά, τη στιγμή που έδωζε το κλειδί μέσα στην κλειδαριά, έννομισε ότι άκουσε μία φωνή, έναν ψιθυρο καλύτερα, μέσα στο σκοτάδι.

Ο ψιθυρος κ' η φωνή αυτή έλεγε: «Άπόψε φυσάει κακός άνεμος!»

Ο Ίππότης έγύρισε και έκύτταξε γύρω του.

Δέν υπήρχε κανείς.

Αλλά, ένα λεπτό αργότερα, ένας νέος ψιθυρος άκούσθηκε.

Αυτή τη φορά έλεγε: — Έχω νέα από τον κ. Μπερνάρ.

— Α! Αυτό είναι τρομερό! έψιθύρισε ανάμεσα στο δόντια του ο Ίππότης. Δέν πιστεύω να παράκουσα και αυτή τη φωνή.

Έκαμε τότε ένα δήμα προς το μέρος από το οποίο έφαινόταν να έρχεται η φωνή.

Δέν είχε κάμει λάθος.

Εκεί, στη σκιά, ένας άνθρωπος τον έκύτταζε προσεκτικά, έχοντας το δάκτυλο στα χείλη.

Ήταν ο Ίδιος με τον όποιον είχε συναντηθῇ πρό ολίγου.

Ο άγνωστος έκαμε τότε μία μεταβολή και έφυγε προς το μέρος του δρόμου.

Ο νέος έαρίχθηκε επί τα ίχνη του.

Τον είδε τότε να στρέφη προς τα άριστερα, κατά μήκος του λυκείου της Ναβάρρας.

Μιά σκέψις έπέρασε άμέσως από το μυαλό του. Μήπως έπρόκειτο περί ενέδρας;

— Μπᾶ! έκαμε. Άς πάω να ιδώ τί με θέλουν.

Αποφασισμένος να ιδῇ τί συνέβαινε, έβεβαιώθηκε ότι το σπαθί του έπαιζε καλά στη θέσι του και έπειτα άκολούθησε τον μυστηριώδη άγνωστο, που έπροχωρούσε πάντοτε έμπρός.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Στο επόμενο...

ΤΟ ΜΑΝΤΗΛΙ

ΕΝΑ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ
= ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΟ

— Πώς γνώρισα τον άνδρα μου; Θα σου το πω άμέσως.

Και άφου τα μάτια της νεαρής κυρίας έπήραν μία όνειροπόλο έκφρασι, έννέχισε:

— Είνε πραγματικώς μία ρωμαντική ιστορία. Ήμουν τότε ἥδη είκοσι έτών, αλλά δέν ήξερα πολλά πράγματα από τον κόσμο. Είνε αλήθεια ότι είχα ένα-δυό μικρά φλέρτ με παιδικούς φίλους ή συμφοιτητάς του άδελφού μου, αλλά αυτά ήσαν άστεία έπεισόδια. Και όταν κανένας από τους νεαρούς αυτούς θαυμαστάς με παρακτύταζε στα μάτια, έγελούσαμε και οι δύο μας γι' αυτό. Ξέρεις δέβαια το κέφι και την άμεριμνησία που έχουν τα νειάτα σε τέτοιες περιστάσεις.

Έγώ όμως, παρ' όλα αυτά, έζούσα με τη σκέψι μου σ' έναν κόσμο ρωμαντικό. Έφантаζόμουν τον πρίγκηπα του παραμυθιού, που θα έρχόταν καθάλα, έπάνω σ' ένα άλογο με χρυσά χαλινάρη, και θα ήταν πρόθυμος να προσφέρη τη ζωή του ή να λύση τα έπτα δύσκολα αινίγματα, για να πάρη γυναίκα. Έτσι έφантаζόμουν τη ζωή. Και ξαφνικά, παρουσιάσθηκε ο Άλβέρτος.

— Κατάλαβα! Το βασιλόπουλο με το χρυσοστόλιστο άλογο;

— Τί άλογο; Ήρθε με ποδήλατο!

Ήταν μία μικρή γιορτή στον κήπο ενός φιλικού μας σπιτιού. Στην άρχή δέν μου έκανε καμμιάν έντύπωσι. Είχε μάλλον κοινό πρόσωπο, κοκκινόξανθα μαλλιά, δέν ήταν πολύ ψηλός και όταν μου τον συνέστησαν και μου έπρότεινε να χορέψωμε, όμολογώ ότι δέν ένθουσιάζομην καθόλου. Θα προτιμούσα να έχορενα με τον νεαρό φοιτητή της Ιατρικής που έκανε σ' όλες μας τρομερή έντύπωσι και με είχε φιλήσει εξ άπίνης, μία φορά, πίσω από τον φράχτη με τις άγριοτριανταφυλλίες. Αυτός όμως έκανε τώρα κορτε στην φίλη μου Μαριάννα, και τον είδα να την οδηγῇ γελώντας πίσω από τον ίδιο φράχτη.

— Έτσι έδεχθηκε τη πρόσκλησι του άγνώστου εκείνου νέου, έσηκώθηκε και τον άκολούθησε στον χορό. Κρετούσα ένα μικρό μαντηλάκι στο χέρι, όπως έσυνήθιζαν τότε τα κορίτσια, για να μὴν άγγίξη το χέρι τους γυμνὸ την

παλάμη του καθαλλιέρου. Πόση έκπληξι, όμως, μου έκανε, όταν είδα ξαφνικά τον καθαλλιέρο μου να παίρνη το μαντηλί μου, να το πλησιάζη στο πρόσωπό του, κι' έπειτα να μου το δίνη πάλι στο χέρι. Κατά τον χορό δέν μου έμίλησε. Όταν όμως έτελείωσε ο χορός, έφερε άλλη μία φορά το μαντηλί στα χείλη του. Έπειτα με ώδήγησε σ' έναν πάγκο στον κήπο και δέν μου είπε τίποτε, ούτε άπλωσε το χέρι του, προς το δικό μου, αλλά έμεινε άπλῶς καθισμένος κι' έκύτταζε διαρκώς έμπρός του, σαν να ήταν φοβερά στενωχωρημένος.

— Όταν του έμίλησα εγώ, έσήκωσι το κεφάλι του και είδα ότι είχε δάκρυα στα μάτια.

— Έχω να σάς ζητήσω μία μεγάλη χάρι, μου είπε.

— Μά είναι στο χέρι μου; έρώτησα εγώ.

— Μου άπάντησε με μία καταφατική κίνησι του κεφαλιού του και στα μάτια του έφάνηκαν πάλι δάκρυα.

— Δόστε μου το μαντηλάκι σας, αὐτό που έκρατούσατε στο χορό, μου είπε με ίκετευτικόν τόνο. Δέν ξέρετε τί εύτυχισμένον πού θα με κάνετε!...

— Τί παράξενος άνθρωπος! έσκέφθη κα. Δέν τολμᾷ ν' άγγίξη το χέρι μου, και όμως με αγαπάει τόσο πολύ, ώστε θέλει να μου κρύψη το καρδιοχτύπι του! Τόσο άγνός είναι οι σκέψεις του, ώστε δέν μπορεί να τις έμπιστευθῇ παρὰ μονάχα στο μαντηλάκι, στο άψυχο αυτό σύμβολο της αγάπης του.

— Του το έδωσα λοιπόν. Η λεπτότης του όμως εκείνη μου είχε κάμει θαυμάσιον έντύπωσι. Δέν έπαυσα να τον συλλογίζωμαι και ὅλη τη νύχτα δέν μπόρεσα να κοιμηθῶ, γιατί η σκέψις μου έπετούσε προς το μαντηλί, που δρισκόταν τώρα στο χέρι του. Πώς έκαιγε το χέρι αυτό όταν μου το έδωσε να με καληνυχτίσῃ! Και στα μάτια του ήσαν πάλι δάκρυα, καθώς έφευγε από κοντά μου. Να λοιπόν — σκεπτόμουν, μ' ένα σκίρτημα της καρδιάς — ότι υπάρχει ακόμη ένας άνθρωπος που δέν παίρνει τον έρωτα στα έλαφρά. Να πού υπάρχει ο Ίππότης του παραμυθιού, που έπερίμενα στα όνειρά μου! Ένας άνδρας για τον όποιον έχει τόσο άξία το μαντηλί της αγάπης της του, ώστε να της το ζητά με δάκρυα στα μάτια, θα πρέπει να έξη μεγάλη καρδιά και να θεωρῇ ιερό τον έρωτά του. Τα παρακάτω τά ξέρεις. Σε λίγον καιρό ο Άλβέρτος γινόταν άνδρας μου και από τότε ζούμε πολύ εύτυχισμένοι...

— Πώς γνώρισα την γυναίκα μου; είπε ο Άλβέρτος Ντρεύ μ' ένα χαμόγελο ίκανοποίησεως καθώς γινόταν κουβέντα στο καφενείο μεταξύ των φίλων που συνηντώντο εκεί τακτικά.

— Η Ιστορία, αγαπητοί μου, είναι άπλουστάτη: Είχα πάει ένα βράδυ σε κάποιο γκάρντεν - πάρτυ και είχα ένα φοβερό συναχι, πού μου έφερε δάκρυα στα μάτια. Είς έπίμετρον, είχα ξεχάσει να πάρω το μαντηλί μου και στο τέλος κατήντησε να παρακαλέσω μία νέα, πού μόλις μου είχαν συστήσει, να μου δώση το δικό της! Παρακαλώ όμως μὴν πῆτε τίποτα απ' όλα αυτά στη γυναίκα μου, γιατί η Λίζα είναι λίγο ρωμαντική και έχει πλώσει στο μυαλό της μία φοβερά αίσθηματική Ιστορία, πού την κάνει πολύ εύτυχισμένη.

Γ. ΡΑΙΣΛΕΡ

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΣΥΓΓΝΩΜΗ

Μία συγκινητική τραγωδία

Μέσα στο σαλόνι, ο γιατρός, με δλέμμα λυπημένο, έσφιζε τα χέρια του Φρεντερικ κάπως έπιμονα κι' έμουρμούριζε σε τόνον παρακλητικό:

— Καμένε μου φίλε, πλησιάζει το τέλος. Θα σβύση σε λίγο. Σε έξορκίζω στην ώρα αυτή, την τελευταία, μὴν την κάνης να υποφέρη, μὴν την ταράξης...

Μόλις έφυγε ο γιατρός, ο Φρεντερικ ξανάπεσε στον καναπέ. Μέσα στην παλίσροια και την πλημμυρίδα του πόνου του προσπαθούσε να δώση μίαν έξηγησι σ' αυτά τα περιεργα λόγια: «Μὴν την κάνης να υποφέρη, μὴν την ταράξης...»

Έπί δύο χρόνια από την εποχή του γάμου τους, μήπως δέν υπήρξε ο τρυφερότερος κι' ο καλλίτερος των συζύγων, όπως κι' η καύμένη του ή έτοιμοθάνατη ή Λουσίλ, ή πιο αξιολάτρευτη και πιστή σύζυγος;

Τί ήθελε λοιπόν να πῇ ο γιατρός; Τὸ άνοιγμα μιάς πόρτας, έκαμε τον νέο ανατριχιάση και να τον άνασύρη από τον λήθαργο, όπου τον έβύθιζε ο πόνος του. Ήταν τώρα, ο Ιερεύς, ο όποιος έβγαινε απ' το δωμάτιο, έπειτα από την έξομολόγησι. Τὸν έκύτταζε με συμπόνια, τὸν έσφιζε τα δύο χέρια όπως κι' ο γιατρός κι' έπειτα μουρμούριζε στον ίδιον παρακλητικό τόνο:

— Σε λίγο θ' άναπαυθῇ εν ειρήνῃ. Μὴν την λυπήσετε: θα πεθάνῃ.

Γιατί αυτή ή νέα έπίκλησις στην καλῶσύνη του; Η περιέργεια ένίκησε την θλίψι του και ο Φρεντερικ άνοιξε τη πόρτα κι' έμπήκε στην κρεββατοκάμαρα της άρρωστης.

Η Λουσίλ, κάτασπρη μέσα στη λευκότητα των μαξιλαριών, ήταν ακόμη όμορφη, μα ίσχη, ζωωμένη, άδύνατη και μεσα στις πτυχές των κρύων σεντονιών, έμοιαζε σαν ένα λουλουδάκι του χειμῶνα πεταμένο στη δίνη του χιονιού. Τα θαυμάσιωμένα απ' την άγωνία και τον πόνο μάτια της ύψώθηκαν με τρόπο προς τα μάτια του Φρεντερικ. Έκείνος άναστατώθηκε απ' αυτή τη σιωπηλή ίκεσία. Τί συνέθεε μεταξύ του γιατρού, του Ιερέως και της άρρωστης; Κι' αυτό το μικρό, άχρό πρό-

σωπάκι, πού πρό ολίγου ακόμη ήταν τόσο πεισματάρικο, τόσο παράξελ, πού ζητούσε με τόσο δεβαιότητα τα χάδια, έγινε ξαφνικά τόσο φοδισμένο; Τί συνέθεε για να τον φοβάται;

Γονατισμένος κοντά στο κρεβάτι, καθάβοντας όλες του τις προσπάθειες για να συγκρατήση τα δάκρυά του, δέν μπόρεσε όστόσο να της πῇ παρὰ εκείνο πού τον έβασάνιζε:

— Ω, Λουσίλ, Λουσίλ! τί σου είπαν αυτοί οι άνθρωποι κι' είσαι τόσο λυπημένη;

Εκείνη εξακολουθούσε να τον κυττά με τα μεγάλα περιλυπα μάτια της. Έπειτα τα κάτωγρα χείλη της, απ' τα όποια είχε σβύσει εκείνο το ξεχωριστό χαμόγελο, πού τόσο συγκινούσε τον Φρεντερικ, έμουρμούρισαν με φωνή πού μόλις άκούγοταν:

— Ο γιατρός μ' άφησε να μαντέψω πως θα πεθάνω.

Τα μάτια του Φρεντερικ έπλημμύρισαν κι' έκρυψε το πρόσωπό του στα χέρια του, για να μὴν τον δῇ ή Λουσίλ να κλάιη.

Χαϊδεωντάς τον το μάγουλο με τα παγωμένα δαχτυλάκια της, ή Λουσίλ ξανάρχισε πιδ δυνατά ακόμη:

— Μά δέν εν' ο γιατρός πού μ' έκαμε να πονέσω περισσότερο, εν' ο παπᾶς. Μ' έπεισε για την άπρεπη συμπεριφορά μου απέναντί σου.

— Είνε τρελλός! — έφώναξε ο Φρεντερικ χωρίς πῶ να φροντίζει να κρύψη τα δάκρυά του κι' άγκαλιώντας με πάθος τὸ άδύνατο κορμάκι της γυναίκας του. Σε άγαπούσα και μ' αγαπούσες με την ίδια άφοσίωσι. Μόνον εἶς μ' έκαμες να γνωρίσω την εύτυχία!

Τα μάτια της μικρής έτοιμοθάνατης έβαθούλυσαν περισσότερο απ' την άγωνία, και τὸ άχρό προσωπάκι της πήρε μίαν έκφρασι τρομερής άπελπισίας. Ένωσε άπεγνωσμένα τα χέρια της, σαν να ζητούσε μέσα στην ίκεσία τη δύναμι ν' άποτελειώση τα λόγια της κι' έτραύλιζε με φωνή τσακισμένη από τούς λυγμούς και τον ρόγχο:

— Η μεγάλη σου τρυφερότης για μένα κάνει τρομερότερες τις τύψεις μου και φοβερότερη την όμολογία. Όστόσο, πρέπει να όμολογήσω, γιατί ο έφημέριος μου έδωσε την άδεια, μόνο υπ' αυτόν τον όρο. Όσο άδύνατη κι' αν είναι ή φωνή μου, φοβούμαι ακόμη πως σου μιλώ πολύ δυνατά.

Άκουσε, μικρέ μου Φρεντερικ: σε άπάτησα...

Η Ψυχὴ του Φρεντερικ στο άκουσμα αὐτο τσακίστηκε. Έπνιξε τη φωνή του μέσα στα σεντόνια. Η Λουσίλ, με τις κόρες των ματιών της σκοτεινωμένες απ' τον φόδο, τρελλαινόντας στην ιδέα να ξεψυχήση σ' αυτή την άδυσώπητη σιωπή:

— Άπάντησέ μου... πές μου κάτι...

— Η μεγάλη σου τρυφερότης για μένα κάνει τρομερότερες τις τύψεις μου και φοβερότερη την όμολογία. Όστόσο, πρέπει να όμολογήσω, γιατί ο έφημέριος μου έδωσε την άδεια, μόνο υπ' αυτόν τον όρο. Όσο άδύνατη κι' αν είναι ή φωνή μου, φοβούμαι ακόμη πως σου μιλώ πολύ δυνατά.

Άκουσε, μικρέ μου Φρεντερικ: σε άπάτησα...

Η Ψυχὴ του Φρεντερικ στο άκουσμα αὐτο τσακίστηκε. Έπνιξε τη φωνή του μέσα στα σεντόνια. Η Λουσίλ, με τις κόρες των ματιών της σκοτεινωμένες απ' τον φόδο, τρελλαινόντας στην ιδέα να ξεψυχήση σ' αυτή την άδυσώπητη σιωπή:

— Άπάντησέ μου... πές μου κάτι...

— Η μεγάλη σου τρυφερότης για μένα κάνει τρομερότερες τις τύψεις μου και φοβερότερη την όμολογία. Όστόσο, πρέπει να όμολογήσω, γιατί ο έφημέριος μου έδωσε την άδεια, μόνο υπ' αυτόν τον όρο. Όσο άδύνατη κι' αν είναι ή φωνή μου, φοβούμαι ακόμη πως σου μιλώ πολύ δυνατά.

Άκουσε, μικρέ μου Φρεντερικ: σε άπάτησα...

Η Ψυχὴ του Φρεντερικ στο άκουσμα αὐτο τσακίστηκε. Έπνιξε τη φωνή του μέσα στα σεντόνια. Η Λουσίλ, με τις κόρες των ματιών της σκοτεινωμένες απ' τον φόδο, τρελλαινόντας στην ιδέα να ξεψυχήση σ' αυτή την άδυσώπητη σιωπή:

— Άπάντησέ μου... πές μου κάτι...

— Η μεγάλη σου τρυφερότης για μένα κάνει τρομερότερες τις τύψεις μου και φοβερότερη την όμολογία. Όστόσο, πρέπει να όμολογήσω, γιατί ο έφημέριος μου έδωσε την άδεια, μόνο υπ' αυτόν τον όρο. Όσο άδύνατη κι' αν είναι ή φωνή μου, φοβούμαι ακόμη πως σου μιλώ πολύ δυνατά.

Άκουσε, μικρέ μου Φρεντερικ: σε άπάτησα...

Η Ψυχὴ του Φρεντερικ στο άκουσμα αὐτο τσακίστηκε. Έπνιξε τη φωνή του μέσα στα σεντόνια. Η Λουσίλ, με τις κόρες των ματιών της σκοτεινωμένες απ' τον φόδο, τρελλαινόντας στην ιδέα να ξεψυχήση σ' αυτή την άδυσώπητη σιωπή:

— Άπάντησέ μου... πές μου κάτι...

— Η μεγάλη σου τρυφερότης για μένα κάνει τρομερότερες τις τύψεις μου και φοβερότερη την όμολογία. Όστόσο, πρέπει να όμολογήσω, γιατί ο έφημέριος μου έδωσε την άδεια, μόνο υπ' αυτόν τον όρο. Όσο άδύνατη κι' αν είναι ή φωνή μου, φοβούμαι ακόμη πως σου μιλώ πολύ δυνατά.

Άκουσε, μικρέ μου Φρεντερικ: σε άπάτησα...

Η Ψυχὴ του Φρεντερικ στο άκουσμα αὐτο τσακίστηκε. Έπνιξε τη φωνή του μέσα στα σεντόνια. Η Λουσίλ, με τις κόρες των ματιών της σκοτεινωμένες απ' τον φόδο, τρελλαινόντας στην ιδέα να ξεψυχήση σ' αυτή την άδυσώπητη σιωπή:

— Άπάντησέ μου... πές μου κάτι...

— Η μεγάλη σου τρυφερότης για μένα κάνει τρομερότερες τις τύψεις μου και φοβερότερη την όμολογία. Όστόσο, πρέπει να όμολογήσω, γιατί ο έφημέριος μου έδωσε την άδεια, μόνο υπ' αυτόν τον όρο. Όσο άδύνατη κι' αν είναι ή φωνή μου, φοβούμαι ακόμη πως σου μιλώ πολύ δυνατά.

Άκουσε, μικρέ μου Φρεντερικ: σε άπάτησα...

Η Ψυχὴ του Φρεντερικ στο άκουσμα αὐτο τσακίστηκε. Έπνιξε τη φωνή του μέσα στα σεντόνια. Η Λουσίλ, με τις κόρες των ματιών της σκοτεινωμένες απ' τον φόδο, τρελλαινόντας στην ιδέα να ξεψυχήση σ' αυτή την άδυσώπητη σιωπή:

— Άπάντησέ μου... πές μου κάτι...

ΚΑΙ Σ' ΑΓΑΠΗΣΑ ΤΟΣΟ...

Και σ' αγαπήσα τόσο...

Κι' ήταν όλα δουδά, θλιδερά, κι' ήταν τόσο βαθύ το σκοτάδι όταν ήρθε για πρώτη φορά κάποιος βράδυ...

Κάποιο βράδυ βαρύ, σκυθρωπό, πού άκούγαμε μ' ανατριχίλα τὸ βορρηά το σκοπό...

Τα πεσμένα τα φύλλα πού σε κάθε γωνιά άργοτέβαιναν μόνα, στη φρικτή παγωνιά του χειμῶνα...

Και σ' αγαπήσα τόσο...

Κι' ήμουν μόνος χωρίς μιά χαρά, δυθισμένος κι' εγώ στο σκοτάδι όταν ήρθε για πρώτη φορά κάποιος βράδυ...

Κάποιο βράδυ θολό, σκυθρωπό, πού πλανιόταν μέσ' στη σκοτεινιά του το προμήνυμα τ' αλαργινὸ συμφορᾶς και θανάτου...

Κι' όταν ήρθε εκείνο το βράδυ, σαν πνοή, σαν άέρινο χαδί, με κυττούσες δειλά, τρυφερά, και γλυκό μου φωνόντανε ψέμα και με γέμισες φῶς και χαρά μ' ένα δλέμμα...

Με κυττούσες δουδή και θλιμμένη με λαχτάρα κρυφή, σαν πιστή έρωμένη, σαν καλή αδελφή και σαν μάνα...

Και σ' αγαπήσα, Λιάνα...

Και σ' αγαπήσα τόσο...

Κι' ήταν όλα θολά, σκοτεινά, κι' ήταν τόσο βαθύ το σκοτάδι, όταν μ' άφησε μόνον ξανά κάποιος βράδυ...

Κι' είχα μόν' όνειρό μου, φαντάσου, κι' είχα μόνό σκοπό να γεράσω κοντά σου...

Κι' είχα τόσο πολλά να σου πῶ κι' είχα τόσο φιλιὰ να σου δώσω...

Και σ' αγαπήσα τόσο...

Κι' ήταν όλα θολά, σκοτεινά, κι' ήταν τόσο βαθύ το σκοτάδι, όταν μ' άφησε μόνον ξανά κάποιος βράδυ...

Κι' είχα μόν' όνειρό μου, φαντάσου, κι' είχα μόνό σκοπό να γεράσω κοντά σου...

Κι' είχα τόσο πολλά να σου πῶ κι' είχα τόσο φιλιὰ να σου δώσω...

Και σ' αγαπήσα τόσο...

Κι' ήταν όλα θολά, σκοτεινά, κι' ήταν τόσο βαθύ το σκοτάδι, όταν μ' άφησε μόνον ξανά κάποιος βράδυ...

Κι' είχα μόν' όνειρό μου, φαντάσου, κι' είχα μόνό σκοπό να γεράσω κοντά σου...

Κι' είχα τόσο πολλά να σου πῶ κι' είχα τόσο φιλιὰ να σου δώσω...

Και σ' αγαπήσα τόσο...

Κι' ήταν όλα θολά, σκοτεινά, κι' ήταν τόσο βαθύ το σκοτάδι, όταν μ' άφησε μόνον ξανά κάποιος βράδυ...

Κι' είχα μόν' όνειρό μου, φαντάσου, κι' είχα μόνό σκοπό να γεράσω κοντά σου...

Κι' είχα τόσο πολλά να σου πῶ κι' είχα τόσο φιλιὰ να σου δώσω...

Και σ' αγαπήσα τόσο...

Κι' ήταν όλα θολά, σκοτεινά, κι' ήταν τόσο βαθύ το σκοτάδι, όταν μ' άφησε μόνον ξανά κάποιος βράδυ...

Κι' είχα μόν' όνειρό μου, φαντάσου, κι' είχα μόνό σκοπό να γεράσω κοντά σου...

Κι' είχα τόσο πολλά να σου πῶ κι' είχα τόσο φιλιὰ να σου δώσω...

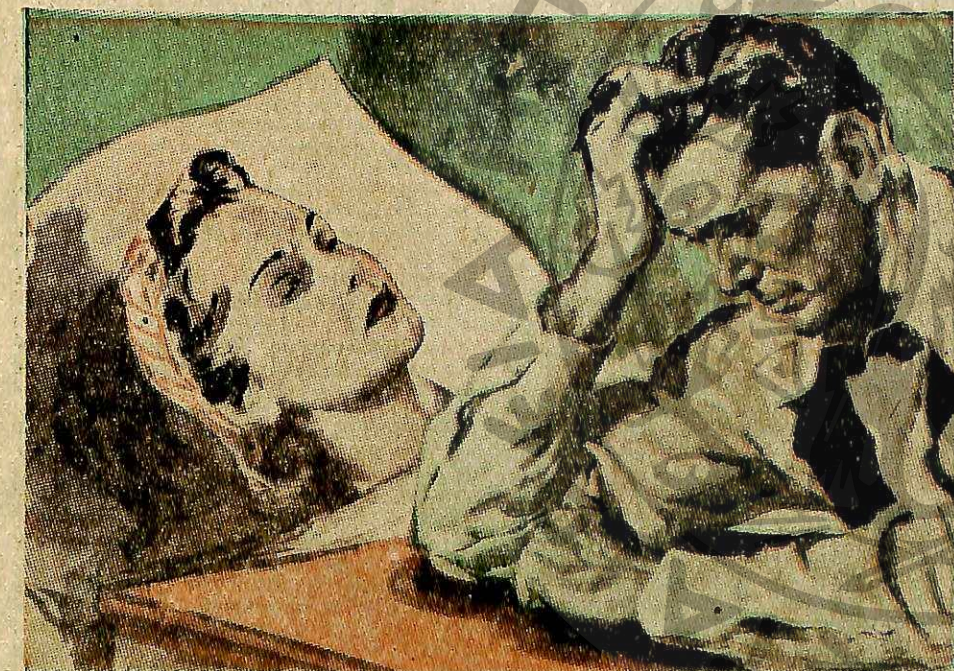
Και σ' αγαπήσα τόσο...

Κι' ήταν όλα θολά, σκοτεινά, κι' ήταν τόσο βαθύ το σκοτάδι, όταν μ' άφησε μόνον ξανά κάποιος βράδυ...

Κι' είχα μόν' όνειρό μου, φαντάσου, κι' είχα μόνό σκοπό να γεράσω κοντά σου...

Κι' είχα τόσο πολλά να σου πῶ κι' είχα τόσο φιλιὰ να σου δώσω...

ΣΑΡΑ ΦΟΛΕΥ.

21ον

—Κέρη μου! Κέρη μου! "Αν ήξερες ποιά δυστυχία έπισηρενεις στην οίκογένειά σου!

Καί ή δυστυχισμένη μητέρα έκύτταζε τόν Βερνάρδο, σάν νά έπείριμε ένισχυο έκ μέρους του.

—Θά τόν λησμονήσης! είπε, έκείνος πρὸς τήν άδελφή του. Τόν γνωρίζεις τόσο λίγο!

"Η Βεατρίκη έκούνησε άρνητικά τὸ κεφάλι.

—Δέν θά σάς μιλήσω ποτέ γι' αὐτόν! είπε. "Αλλ' οὔτε καί θά τόν ξεχάσω ποτέ! Καί, περνώντας άνάμεσα ἀπὸ τή μητέρα καί τόν άδελφό της, έτρεξε νά κλεισθῇ σὸ δωμάτιό της.

"Η Μαργαρίτα είχε ξεσπάσει καί αὐτή τώρα σέ λυγμούς.

—Είνε δίκαιον αὐτό; έσκέπτετο. Δέν ύπέφερα ὡς σήμερα άρκετά.

"Ο Βερνάρδος είχε πλησιάσει σὸ παράθυρο καί έκύτταζε πρὸς τόν κήπο, μὴ θέλοντας νά λυπήσῃ περισσότερο τή μητέρα του.

Ο ΘΕΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡ

"Ο θεῖος Καίσαρ δέν ἔκανε τὸν καιρὸ του.

Είχε ζητήσει ἀπὸ τὸν "Ιάκωβο νά τοῦ άφηγηθῇ σ' όλες τὶς λεπτομέρειες τὴν έξοδό του μαζὶ μὲ τὸν Πατόχη, πού είχε καταλήξει στὴν άτίμωσί του.

Καί, έπειτα ἀπὸ ώριμη σκέψι, κατέληξε σὸ συμπέρασμα ὅτι τὰ πάντα είχαν γίγει πρὸς ένα καί μόνο σκοπὸ, πού δέν ἦταν άλλος ἀπὸ τὸ νά μεθύσῃ ὁ "Ιάκωβος, σέ σημείο, ὥστε νά μὴν ἔχη πιά συνείδησιν τὸν πράξεός του.

—Είνε αἰῶνες νά "Ιάκωβος νά λήξῃ φέματα, έσυλλογιζέτο ὁ άγαθὸς γέρον. Φαίνεται, άλλωστε, τόσο λυπημένος ἀπὸ τὴν ἡμέρα εκείνη... "Ασφαλῶς, παρεούρη στὴ λέσχῃ χωρίς νά τὸ καταλάβῃ... "Ισως μπόρεσά νά άποσπάζω περισσότερα πράγματα ἀπ' αὐτόν τὸν πομπόνηρο Πατόχη... "Ας πᾶν νά τὸν ἰδῶ.

Καί διευθύνθῃ άποφασιστικά στὴν ὁδὸν "Αγίου "Ονωρίου.

"Ο Πατόχης μόλις είχε γυρίσει σὸ σπίτι του καί είχε άνεθῇ σὸ δωμάτιό του γιὰ νά αλλάξῃ ένδυμάτα.

"Ετσι ὁ θεῖος Καίσαρ άναγκάστηκε νά τὸν περιμένῃ ἐπὶ μερικά λεπτά καί έποφελήθῃ ἀπὸ αὐτὴ τὴν άναμονή γιὰ νά έξετάσῃ τὰ πράγματα πού εὑρίσκοντο γύρω του.

Πίσω ἀπὸ τὸ έπιβλητικὸ γραφεῖον τοῦ Πατόχη, ὑπάρχε μιά πελώρια έταξέρα, γεμάτη ἀπὸ πολυχρόμους φακέλους, πού έφάνέρωναν ὅτι τὸ γραφεῖον δέν έστερείτο έργασίων.

"Ο θεῖος Καίσαρ είχε ὅμως τὴν περιέργεια νά άνοίξῃ μερικούς ἀπὸ αὐτοὺς τούς φακέλους καί παρατήρησε ὅτι δέν περιείχαν τίποτε μέσα.

Συνέπεσαν, λοιπόν, ὅτι τὸ "ἴδιο κενὸ θά ἦταν καί τὸ μεγάλο χρηματοκιβώτιο, πού καταλάμβανε μιά ἀπὸ τὶς γωνίες τοῦ δωματίου.

"Ο θεῖος Καίσαρ έχαμογέλασε. "Υποπτεύετο ὅτι ὁ Πατόχης ἦταν ένα άχρεῖο ὑποκείμενο καί δέν άμφέβαλε καθόλου ὅτι τὸ γραφεῖό του άποτελοῦσε άπλό πρὸς 20

σχημα, γιὰ νά μπόρῃ νά έκτελῇ άλλες άνομολόγητες έργασίες.

Ενῶ ἔκανε αὐτὲς τὶς σκέψεις, ὁ Πατόχης έμπήκε μέσα σὸ γραφεῖο.

—Σας ζητῶ συγγνώμην, κύριε Ροντάρ, γιὰ τὴν έξοδό μου νά περιμένετε. Σέ τί θά μποροῦσα νά σάς φανῶ χρήσιμος.

—"Ο,τι πρόκειται νά σάς ζητήσω, άπηνησε ὁ γέρον, δέν άφορᾷ ἔμένα, άλλὰ τὸν "Ιάκωβο, πού τὸν θεωρῶ σάν άνηψιό μου, άφού ὁ άδελφός μου τὸν εἶν υἱοθετήσῃ.

"Ο Πατόχης έπῄρε ένα κάθισμα καί ἤλθε νά καθῇ κοντὰ σὸ συνμιλήτῃ του.

—Σας άκούω... είπε, χωρίς νά δείξῃ τὴν παραμικρή ταραχή.

—"Ο "Ιάκωβος εἶνε πτωχός, άρχισε νά λέγῃ ὁ γέρον καί εἶνε γνωστὸν ὅτι οἱ στρατιῶται ἔχουν πάντοτε άνάγκην ἀπὸ χρήματα. Καί ἐγὼ επίσης δέν εἶμαι πλούσιος...

"Αλλά, κατὰ τὸ διάστημα τῆς παραμονῆς μου στὴν "Αμερική, κατάρθασα νά έξοικονομήσω ένα έλάχιστο ποσόν καί τώρα μοῦ ἔχουν άπομείνει δέκα χιλιάδες φράγκα περίπου...

Σέ μένα τὰ λεπτά αὐτὰ μοῦ εἶνε τελείως άχρηστα, άφού μένω σὸ σπίτι τῆς άνηψιάς μου... "Ηλθα λοιπόν νά σάς παρακαλέσω νά πάρετε αὐτὸ τὸ μικρὸ ποσόν...

"Ο Πατόχης εἰνάχθηκε ἀπὸ τὸ κάθισμά του.

—Πῶς; ἔκαμε. Τί θέλετε νά πῆτε;

"Ο θεῖος Καίσαρ έγέλασε μὲ ένα καλοκάγαθο γέλιο.

—Δέν έρχομαι, είπε, γιὰ νά προσφέρω σέ σάς αὐτὸ τὸ ποσόν, γιὰ τὴν φυσικά δέν ἔχω κανένα λόγον νά σάς κάνω ἔδω... "Αλλ' έπειδὴ εἶσθε πολὺ ἐπιτήδειος άνθρωπος, θά βάλετε κάποιον αὐτὲς τὶς δέκα χιλιάδες φράγκων, έτσι πού νά μποροῦν νά άποφέρουν κάποιον εισόδημα... Τὸ εισόδημα αὐτὸ τὸ προσορίζω γιὰ τὸν "Ιάκωβο... Θά τὸν ευχαριστήσῃ πολὺ άν βρῇ μερικά χρήματα μιά μέρα...

"Ο Πατόχης συνεκράτησε ένα χαμόγελο.

"Η άφέλεια τοῦ συνμιλητοῦ του τὸν έξέπληττε.

Είχεν ἔλθει λοιπόν γιὰ νά τοῦ έμπιστευθῇ τὶς οικονομίες του; Ποτέ άσφαλῶς δέν θά μποροῦσε νά ἔχη καλὴ πρῃ έμπνευσι.

—Δέν θέλετε νά μοῦ κάμετε αὐτὴ τὴ μικρὴ έκδούλευσι; ἠρώτησε ὁ Καίσαρ Ροντάρ, μὲ αἰσθημα φόβου.

—Καθόλου, άπήντησε ὁ μελιτῆς. Τούναντιον, ἡ έμπιστοσύνη σας μὲ τιμᾷ καί μὲ συγκινεῖ.

"Ο θεῖος Καίσαρ έβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ένα παλιὸ καί ρυπαρὸ χαρτοφυλάκιο.

Εὑρήκε ἐκεῖ τὶς δέκα χιλιάδες φράγκων καί τὶς έἰδωκε στὸν Πατόχη.

—Νά ὅλη μου ἡ περιουσία, είπε. Τοποθετήσετέ τὴν κάπου, έτσι πού νά μᾶς άποδόσῃ ένα καλὸ εισόδημα. Νομίζετε ὅτι εἶνε πολὺ ένα πέντε ἢ ένα ἔξη τοῖς ἑκατόν;

—Με ἔξη δέν σάς ὑπόσχομαι, κύριε Ροντάρ. "Αλλὰ μὲ πέντε θά εἶνε ἴσως δυνατόν, άν τοποθετήσωμε τὰ χρήματα σέ ξένα χρειαῖρα.

—Καλὰ, καλὰ, είπεν ὁ γέρον. Κάμετε ὅπως καλύτερα νομίζετε έσεῖς.

"Ο Πατόχης διευθύνθηκε κατόπιν σὸ τραπέζι του καί εἰσώθηκε νά γράψῃ.

—Τί πάτε νά κάμετε; έρώτησε ὁ θεῖος Καίσαρ.

—Νά σάς δώσω μιά απόδειξι.

—"Αλλὰ τί χρειάζεται μεταξύ μας; είπεν ὁ γέρον. Εἶνε τελείως περιττῇ.

"Ο Πατόχης τὸν έκύτταζε μὲ έκπληξι.

"Η ὑπερβολικὴ αὐτὴ έμπιστοσύνη δέν τὸν άνησυχῶσε οὔτε λεπτά. Τούναντιον, τὸ άγαθὸ δέλεμμα τοῦ γέροντος τὸν ένεθάρρυνε.

«'Ο άνθρωπος αὐτὸς εἶνε πολὺ κουτόξ, εἰςθύρισε άνάμεσα στὰ δόντια του.

Κατόπιν έγγραφε καί ὑπέγραψε τὴν απόδειξι.

—Οἱ δουλειές εἶνε δουλειές, κύριε Ροντάρ, είπε, δίνοντας του αὐτὴ τὴν απόδειξι. Μπορεῖ νά πεθάνω ξαφνικά καί τότε νά χάσετε τὰ χρήματά σας. "Εσᾶς δέβαια δέν σᾶς ενδιαφέρει αὐτό, άλλ' άφού τὰ προσορίζετε γιὰ τὸν "Ιάκωβο...

—Ναί, ναί, ἔχετε δίκην, συνέφώνησε ὁ γέρον. Κανείς δέν ξέρει ποτὲ τί θά τοῦ συμβῇ. Τὸ ποσόν αὐτὸ μπορεῖ, άλλως τε, νά εἶνε πολὺ χρήσιμο μιά μέρα στὸν δυστυχισμένο τὸν "Ιάκωβο...

Γιατί, νά σᾶς πῶ τὴν αλήθεια, τὸ μέλλον του μὲ άνησυχε πολὺ... Θά έμάθατε δέβαια τί τοῦ συνέβη...

—"Οχι, ἔκαμε ὁ Πατόχης. "Εχω άρκετὲς ἡμέρες νά ἰδῶ τὸν "Ιάκωβο καί τὴν "Ελιάναν... Εἶμαι, βλέπετε, τόσο πολὺ άπασχολημένος...

—Τὸ καταλαβαίνω, είπε ὁ θεῖος Καίσαρ, σταματώντας τὸ δέλεμα τὸν στοῦς χαρτοφύλακες καί τὸ χρηματοκιβώτιο.

Καί άφηγῆθῃ κατόπιν στὸν Πατόχη τὸ έπίσπδιο τῆς λέσχης Δαντεν.

"Ο μεσίτης προσεποιήθη τελεία άγνοια. Θά ένομίζε κανείς ὅτι γιὰ πρώτη φορά άκούε αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι.

—Λοιπόν, δέν ήξερατε τίποτε; έρώτησε ὁ Καίσαρ Ροντάρ.

—"Απολίτως.

—"Αλλὰ σεις τὸν εἶχατε συνοδεῦσει στὴ λέσχῃ.

—Με συγχωρεῖτε, ἔκαμε ὁ Πατόχης, παίρνοντας άξιοπρεπὲς ὕφος. "Ηθελα νά ἰδῶ στὴ λέσχῃ έναν πελάτη μου γιὰ μιά ὑπόθεσί του. "Ο "Ιάκωβος ἤλθε μαζὶ μου. Δέν εἶχε πατήσει ποτέ άλλωτε τὸ πόδι του σέ λέσχῃ καί είχε τὴν περιέργεια νά μάθῃ τί πράγμα ἦταν τὰ παρισινὰ χαρτοπαίγνια, γιὰ τὰ ὁποῖα είχε τόσα άκούσει νά λέγονται.

Εγὼ παρέμεινα ἐπὶ άρκετὴ ὥρα μαζὶ μὲ τὸν πελάτη μου, συνομιλώντας. "Οταν θέλησα νά φύγω, άνεζήτησα τὸν "Ιάκωβο. Φαντασθῇτε τότε τὴν έκπληξι μου, ὅταν τὸν εἶδα καθισμένο ἔμπρὸς σὸ τραπέζι τοῦ μπακαρά.

"Ο πυρετὸς είχε κοκκινίσει τὰ μάγουλά του καί τὸ δέλεμα του έξηκόντιζε άστραπές...

"Εκέρδιζε πολλὰ χρήματα... "Επροσπάθησα τότε νά τὸν σηκώσω ἀπ' ἐκεῖ καί τὸν ἔκαμα παρατηρήσεις σέ αὐστηρότατο τόνος. "Αλλ' έκείνος οὔτε έγύρισε νά μὲ κυττάξῃ καί έξηκολούθησε νά παίξῃ...

Καί, έπειδὴ εἶχα μιά ἐπείγουσα έργασία τὸ ἄλλο πρωί, καί έπρεπε νά σηκωθῶ ένωρίς, άναγκάσθηκα νά φύγω μόνος...

"Εκτότε δέν τὸν ξαναεἶδα καθόλου καί άγνωστὰ τελείως τὸ δλιερό έπίσπδιο πού μοῦ άφηγῆθήκατε...

Καί, ένώνοντας τὰ χέρια του, είπε:

—"Ο! Τὸν δυστυχισμένο! Πόσο τὸν λυποῦμαι!

—Αὐτὸ πού συνέβῃ στὸν "Ιάκωβο ἦταν μεγάλο δυστύχημα! είπε ὁ θεῖος Καίσαρ.

—"Εχετε δίκην νά άνησυχῇτε γιὰ τὸ μέλλον του, συνέφώνησε ὁ Πατόχης. "Αν τὸ μάθῃ ὁ συνταγματάρχης του, εἶνε δυνατόν νά παραπεμφθῇ σέ δίκη καί νά καταβρεθῇ.

—"Ο συνταγματάρχης του τὰ ξέρει ὅλα. Τὰ έμαθε ἀπὸ τὶς έφημερίδες.

—Τότε ἡ καταστροφὴ εἶνε τελεία, είπεν ὁ Πατόχης.

—Πηγαίνετε καμμιὰ φορὰ στὶς χαρτοπαικτικὲς λέσχες; έρώτησε ὁ θεῖος Καίσαρ.

—Πολὺ σπανίως. Καί μόνο γιὰ νά παίξω λίγο «έκαρτέ». Δέν παίζω ποτὲ μπακαρά. Εἶνε ένα έλλεινὸ παίγνιο.

—"Ο "Ιάκωβος δέν εἶνε κλέπτης. Κανείς ἀπὸ δσους τὸν γνωρίζουν δέν μπορεῖ νά τὸν κατηγορήσῃ... Θά εἶνε λοιπόν θύμα κάποιας έλεθρίας συμπτώσεως...

—Αὐτὸ πιστεύω καί ἐγὼ, είπε ὁ Πατόχης.

—Δέν άποκλείεται ὅμως, έσυνέχισε ὁ Ροντάρ, ἡ σύμπτωση αὐτὴ νά μὴν εἶνε έντελὸς τυχαία... Αὐτὰ συμβαίνουν πολλές φορές στὰ χαρτοπαίγνια... Μπορεῖ δηλαδή νά εἶνε κάποιος φτειάξῃ τὴν τράπουλα γιὰ δικὸ του λογαριασμὸ προηγουμένως καί κατόπιν νά τὴν έπῆρε ὁ "Ιάκωβος καί...

δος καί... νά τὴν έπαθε.

—Αὐτὸ εἶνε αἰῶνατον, κύριε Ροντάρ.

—"Αδύνατον; Καί γιατί;

—Γιατί σέ κάθε έναν πού παίρνει τὸν μπαγκο δίνονται νέα χαρτιά... "Αλλως τε, μοῦ εἶπατε προηγουμένως ὅτι κάποιος ἀπὸ τούς παίκτας ίσχυρήσῃ ὅτι εἶδε τὸν "Ιάκωβο νὸ φτιάχνῃ τὰ χαρτιά.

—Ναί. "Ετσι συνέβησαν τὰ πράγματα. Καί ὅμως...

"Ο θεῖος Καίσαρ είχε ξεχάσει ὅτι ὑπεκρίνετο τὸν πτωχὸ καί είπε:

—Θά έδωνα ἑκατὸ χιλιάδες φράγκα γιὰ νά έμάθαινα ποιὸς εἶνε ὁ χαρτοπαίκτης πού κατηγορήσε τὸν "Ιάκωβο...

—"Εκατὸ χιλιάδες φράγκα! ἔκαμε ὁ Πατόχης, πού κατελήφθη άμέσως ἀπὸ άνησυχία. Καί πού θά τὶς βρῇτε;

"Ο θεῖος Καίσαρ λίγο έλειψε νά τὰ χάσῃ. Εἶχε κινδυνεύσει νά προσδοθῇ.

Εγέλασε θορυβωδῶς καί, άνασηκώνοντας τούς ώμους, είπε:

—Θά έδωνα αὐτὰ τὰ χρήματα, άν δέβαια τὰ εἶχα!

Παρέμεινε ἐπὶ μερικά λεπτά σκεπτικός καί έπειτα έρώτησε:

—Δέν θά μποροῦσατε νά μὲ διαφωτίσετε έσεῖς σέ τίποτε;

—Δυστυχῶς ὅχι, άπήντησε ὁ Πατόχης καί λυποῦμαι πολὺ γι' αὐτό, κύριε Ροντάρ.

—Θά ήθελα μόνο νά μοῦ πῆτε τοῦτο, έπέμεινε ὁ θεῖος Καίσαρ. "Αν κάποιος ήθελε νά δλᾶψῃ τὸν άνηψιό μου, θά μποροῦσε νά δάλῃ περιπλέον χαρτιά μέσα στὴν τράπουλα, γιὰ νά ένοχοποιήσῃ τὸν "Ιάκωβο;

—"Ο Πατόχης έκίνησε μὲ δυσπιστία τὸ κεφάλι.

—Δέν τὸ πιστεύω, είπε. Θά έπρεπε νά εἶνε πολὺ ἐπιτήδειος.

—"Ο γκρουπιέρης ἴσως... ἢ κανένας ἀπὸ τούς δορβούς.

—Πιθανόν... Μὴν λησμονήτε ὅμως ὅτι, ὅπως μοῦ είπατε, εἶδαν τὸν "Ιάκωβο νά φτιάχνῃ τὰ χαρτιά.

—Αὐτὸ άκριβῶς εἶνε πού δέν καταλαβαίνω, είπε ὁ θεῖος Καίσαρ. Τὸν γνωρίζετε εἰς αὐτόν πού τὸν εἶδε;

—"Οχι, γιὰ τὴν εἶχα φύγει προτοῦ νά έκραγῇ τὸ σκάνδαλο.

"Ο θεῖος Καίσαρ παρέμεινε πολὺ σκεπτικός.

Ενομίζε ὅτι κάτι θά μποροῦσε νά άποσπᾷ ἀπ' αὐτόν τὸν άνθρωπο.

—"Αλλ' ὁ Πατόχης έπρόσεχε.

Στὸ τέλος, ὁ γέρον άπλησίση, έπῆρε τὸ καπέλλο του καί άπεχαιρέτησε τὸν Πατόχη.

—Σας ζητῶ συγγνώμην, είπε. Θά σᾶς ἔκαμα ἴσως νά χάσετε πολὺτιμον καιρὸ... Τέλος πάντων, ὁ "Ιάκωβος ἔς κυττάξῃ νά ξεμπερδέψῃ ὅσο μπορεῖ καλύτερα ἀπ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι...

Χαίρετε, κύριε Πατόχη. Καί ἔχετε τὸ νοῦ σας στὶς δέκα χιλιάδες...

—Μὴν άνησυχῇτε καθόλου, ἔκαμε ὁ μεσίτης. Θά κάμω ὅ,τι μπορῶ...

"Ο Καίσαρ Ροντάρ έφυγε.

«Δέν έτελειώσαμε ακόμη μὲ αὐτόν τὸν άνθρωπο», έσκέπτετο, καθώς άπεμακρύνετο. Εἶμαι δέβαιος ὅτι έπαίξε σοβαρὸ ρόλο στὴν ὑπόθεσι... Γιά ποῖο λόγο δέν μπορῶ νά τὸ καταλάβω...

—"Αλλὰ θά έξάδωσα καί ένα ἑκατομμύριο ακόμη γιὰ νά τὸ μάθω...

"Ο Πατόχης, ἀπὸ τὸ άλλο μέρος, διελογίζετο:

«Γιατί άνακατεύεται αὐτὸς ὁ ὄθλιος γέρον; Τί τὸν ενδιαφέρει αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις;.. Τὸ κάτω - κάτω δέν νομίζω ὅτι πρέπει νά άνησυχᾷ γι' αὐτόν...»

Εἶχε άνοίξει τὸ χρηματοκιβώτιό του, γιὰ νά δάλῃ μέσα σ' αὐτὰ τὰ χρήματα τοῦ θεῖου Καίσαρος άλλα μετέδλε γνώμην τὴν τελευταία στιγμή.

«"Η ζωὴ μου ἔγινε πολὺ ταραχώδης τὸν τελευταῖο καιρὸ, έσκέπτετο. "Η άστυνομία προσπαθεῖ νά βρῇ τὸν φονέα τοῦ Πονταλές, "Αλλ' αὐτὸ δέν θά τὸ κατορθώσῃ ποτέ. "Απὸ τὸ μέρος αὐτὸ νομίζω λοιπόν ὅτι μπορῶ νά εἶμαι ἡσυχος. Δυστυχῶς, ἔχω τρία άλλα σχοινιά πού μὲ τραβῶν πρὸς τὸ καλύτερο: Τὶς τρεῖς πλαστὲς συναλλαγματικὲς ἐπὶ τοῦ οἴκου Τζάκομπσον. Λήγουν έπειτα ἀπὸ μερικὲς έβδομάδες καί ἔχω δέβαια τὸν καιρὸ... "Εν τούτοις άνη-

συχῶ... Πρέπει νά σπεύσω νά τὶς άποσπῶ ἀπὸ τὴν κυκλοφορία... Πῶς νά κάμω ὅμως γιὰ νά τὶς ξαναδῶ; Θά πρέπει νά πᾶω στὸν πρώτο ὀπισθογράφο. Έπειτα στὸν δεύτερο, έπειτα στὸν τρίτο... καί θά εἶμαι άσφαλῶς πολὺ τυχερός, εἰάν δέν ἔχουν φθάσει ακόμη εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Τραπεζῆς...

Επρόσθεσε λοιπόν άλλες πέντε χιλιάδες φράγκων στὰ χρήματα πού έκρατοῦσε στὰ χέρια του, τὰ έβασε ὅλα μέσα σὸ πορτοφόλι του καί έδῆγχε.

Κατὰ τὸ διάστημα αὐτό, ὁ Καίσαρ Ροντάρ είχε έπιστρέψῃ σὸ σπίτι τῆς "Ελιάνας καί έπέρασε τὴν ὑπόλοιπῃ ἡμέρα του, συλλογιζόμενος μὲ ποῖον τρόπον έπρεπε νά ένεργήσῃ έφεξης.

—Καί, πρώτα - πρώτα, έσκέπτετο, χρειάζομαι χρήματα. Τὸ καλύτερο μέσον γιὰ νά καταπέψῃ έναν άνθρωπο εἶνε μιά φούστα μὲ χρυσὰ λουδοβίκεια ἢ μιά δέσμη χαρτονουμισμάτων.

Τὸ πρῶν λοιπόν τῆς άλλης ἡμέρας, κατὰ τὶς δέκα, έπῆγε στὰ γραφεῖα τοῦ οἴκου Τζάκομπσον, ὅπου είχε τὶς καταθέσεις του.

Τὰ γραφεῖα τῆς Τραπεζῆς εὑρίσκοντο στὴν ὁδὸ Ρισελιέ.

Εμπήκε σ' αὐτὰ ἀπὸ μιά σκοτεινὴ εἴσοδο παμπάλαια σπιτοῦ, ἡ πρόσφυς τοῦ ὁποῖου καταλαμβάνετο ἀπὸ μικρὰ καταστήματα.

"Αλλ' ἡ εἴσοδος αὐτὴ ὡδηγοῦσε σέ μιά μεγάλη τετράγωνη αὐλὴ, πού στὸ δάθος τῆς ὑψωνετο μιά μεγαλοπρεπὲς νέα οἰκοδομή.

Επᾶνω στὴ μετόπη αὐτῆς τῆς οἰκοδομῆς, εἰδίδετο κανεῖς μὲ χρυσὰ γράμματα τὶς λέξεις:

ΓΑΛΛΟΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

"Εδὼ βρισκόταν ἡ ἔδρα τοῦ μεγάλου τραπεζίτικοῦ οἴκου Τζάκομπσον.

"Η Τράπεζα καταλάμβανε ὁλόκληρη τὴν οἰκοδομή.

Εἶχε επίσης καί δεύτερὴν έξοδο ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Βιδιέ, πρὸς τὸ μέρος τοῦ χρηματιστηρίου.

"Ο Καίσαρ Ροντάρ έπέρασε ἔμπρὸς ἀπὸ τὸν θυρῶν, χωρίς νά ζητήσῃ καμμιὰ πληροφῶρια, διέσχισε τὴν αὐλὴ καί ανέβηκε στὰ γραφεῖα, σάν άνθρωπος πού εἰσέρριζε καλὰ τὰ μέρη.

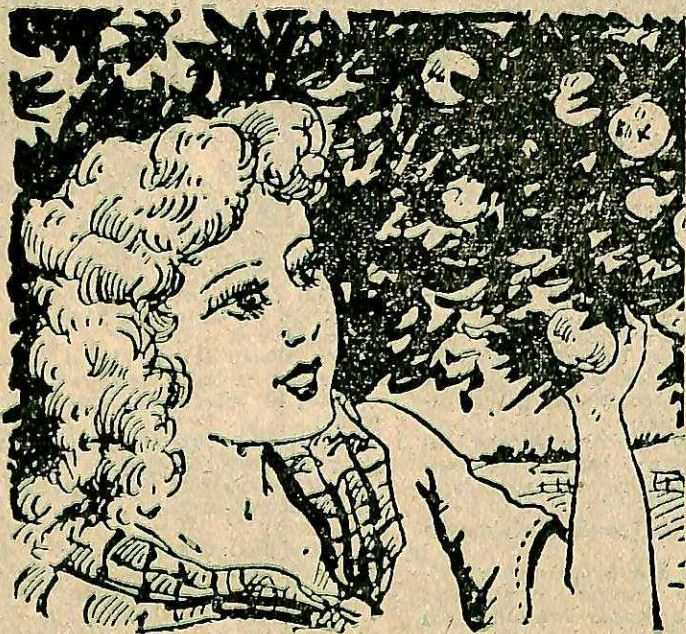
Κατόπιν ἠκολούθησε ένα μεγάλο διάδρομο καί άνοίξε μιά πόρτα, επᾶνω ἀπὸ τὴν ὁποῖα ἦταν γραμμένες οἱ λέξεις:

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ

"Ενας κλητῆρ τὸν έπλησίασε:

—Τί έπιθυμεῖ ὁ κύριος; έρώτησε.

—Έλα νά μιλήσω στὸν κύριο Οὐίλλιαμ ἢ στὸν κύριο "Εδουάρδο Τζάκομπσον...

ΦΡΟΥΤΟΘΕΡΑΠΕΙΑ

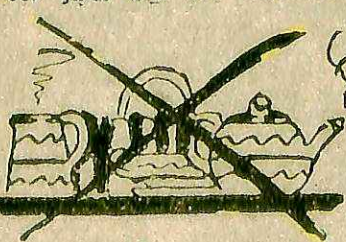
το έλιξηριον
της νεότητας

Η ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΣ ΠΗΓΗ.
— ΠΩΣ ΘΑ ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΕΤΕ ΤΑ ΣΠΥΡΑΚΙΑ, ΤΙΣ ΠΑΝΑΔΕΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΕΡΕΘΙΣΜΟΥΣ ΤΟΥ ΠΡΟΣΩ-
ΠΟΥ.— ΟΙ ΡΥΤΙΔΕΣ ΚΑΙ ΟΙ ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΠΑΡΑΜΟΡΦΩΣΕΙΣ ΤΩΝ ΜΑΤΙΩΝ. Η ΤΗΣ ΜΥΤΗΣ.— ΜΕΡΙΚΑ ΕΥΧΑΡΙΣΤΑ ΜΕΝΟΥ.

Ένας παλῆς θρόλος λέει δ'·
«Γι' άλλοτε, μέσα σ' έναν περί-
φημο κήπο, που ήταν γεμάτος
από ευωδιάζοντα άνθη και σπι-
νίου καρπούς, έτρεχε μία πη-
γή που έδινε τη νεότητα στους
άνθρώπους. Και αυτή η πηγή,
που την είχε κάμει επίτηδες
μία θεά της μυθολογίας, είχε
μία θαυματουργή δύναμη: ο-
ποιοι έλουζόταν μέσα σ' αυτή,
δεν ένιωθε πιά κανένα κόπο
και καμιά κόρσας και έβλε-
πε το σώμα του να ξαναβρί-
σκει τις αρμονικές γραμμές του,
την εύλογισία του, την λεπτό-
τητά του και την χάρι της νε-
ότητος.

Πλήθος από γυναίκες έρχόν-
ταν στην πηγή αυτή, που ήθε-
λαν να διατηρήσουν σ' όλη
τους τη ζωή, τη χάρι και την
γοητεία των είκοσι χρόνων
τους.

Αλλοίμονον όμως! Κανείς
δεν ξέρει πού βρίσκεται

αυτή η πηγή.

Αλλά, μην σπεύσετε να ά-
ναστενάξετε, αγαπητές αναγνώ-
στριες. Γιατί, αν έχαθραν τα
ίχνη της πηγής, η επιστήμη
μας διδάσκει σήμερα πως μπο-
ρούμε να επιτύχουμε τα ίδια
αποτελέσματα, που έδινε το
θαυματουργό νερό της, κατά έ-
ναν τρόπο που είναι πολύ ά-
πλούτερος και που είναι στη
διάθεσι του καθενός. Εάν δεν
ξέρωμε πού βρίσκεται η πηγή,
ξέρωμε όμως τί ήταν εκείνο
που έδινε τις θαυματουργές
ιδιότητες του στα νερά της.
Και αυτό ήταν οι χυμοί των
καρπών, που κατεστάλαξαν με-
σα σ' αυτή.

ΒΙΤΑΜΙΝΕΣ ΚΑΙ ΣΑΚΧΑ-
ΡΟΝ

Οι καρποί, όπως θα έχετε
ακούσει, περιέχουν βιταμίνες,
από τις οποίες έχει τόσο άνα-
γκη ο οργανισμός μας. Περιέ-
χουν επίσης σάκχαρον, που έ-
χει ευεργετικές ιδιότητες για
το σώμα μας και χρησιμεύει
στην διατήρησι και την ανανέ-
ωσι της δυναμείας του.

Συνεπώς, σύμφωνα με τις
διαβεβαιώσεις ενός ξένου έπι-
στήμονος, τρώγοντας μία έπαρ-
ση ποσότητα απ' αυτούς τους
καρπούς, που ο χυμός τους έ-
χει μεγάλη ραδιενεργή δύναμη,
κάνωμε μία πραγματική «θε-
ραπεία», που τὰ ευεργετικά
της αποτελέσματα δεν θα βρα-
δύνουν να εκδηλωθούν. Πρώτα-
πρώτα στο δέρμα μας, που θα
ξαναβρεί την δροσερότητα και
την πλαστικότητα του και ά-
πό το όποιον θα εξαφανισθούν
όλα τα ίχνη της κατώσεως που
το άσχημίζουν. Έπειτα στο
πεπτικό μας σύστημα, γιατί
τα φρούτα αποτελούν ένα ισχυ-
ρόν αντίδοτον τού κρέατος και
αποβάλλουν τις τοξίνες, που
φθείρουν και γερνάνε σιγά-σι-
γά τὰ όργανά μας. Έπί πλέ-
ον, ο χυμός των καρπών έπα-
ναφέρει την ισορροπία στη

λειτουργία των νεφρών μας,
που επιδρούν όχι μόνον επάνω
στη γενική κατάσταση της ύ-
γείας, αλλά και στην καλλονή
του προσώπου.

Η ΚΑΤΑΛΛΗΛΟΤΕΡΑ Ε-
ΠΟΧΗ

Αλλά ποιά είναι η καταλλη-
λότερα εποχή για να κάμωμε
μία φρουτοθεραπεία;

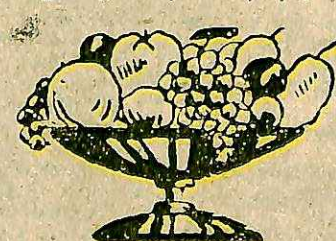
Είναι αυτή ακριβώς που δια-
νύομε σήμερα: το φθινόπωρο.
Γιατί τα φρούτα είναι άφθονα
τώρα και προσφέρονται επίσης
σε τιμές κάπως οικονομικές.

Αλλά η φρουτοθεραπεία,
για να έχη καλά αποτελέσμα-
τα, δεν πρέπει να γίνεται εις
την τύχη. Πρέπει να ακολου-
θησῇ μία ώρισημένη μέθοδος,
γιατί διαφορετικά είναι χωρίς
αξία.

Δεν πρόκειται δέδαια να μι-
λήσωμε εδώ για τις θεραπείες
που μπορεί να επιτύχη κανείς,
κάνοντας μία μικρή ή μεγάλη
χρήσι φρούτων.

Θα περιορισθούμε μόνο σε
δύο άφορα τη διατήρησι και
την ανανέωσι της γυναικείας
καλλονής.

Πραγματικά, πολλοί γιατροί
πιστεύουν σήμερα ότι η χρή-
σις φρούτων είναι το καλύτερο
μέσον για την διατήρησι της
νεότητος. Σε μερικές περιπτώ-
σεις, όπως είναι οι πανάδες, οι
διάφοροι έρεθισμοί του προ-
σώπου κτλ. η φρουτοθεραπεία
επιφέρει καταπληκτικά άποτε-
λέσματα και σε χρονικό διά-
στημα σχετικώς πολύ μικρό.

ΠΩΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΤΡΩΤΕ ΤΑ
ΦΡΟΥΤΑ

Αλλ' ιδού πρώτα-πρώτα με-
ρικές γενικές συμβουλές:

1) Τα φρούτα πρέπει να
τρώγονται ώρα.

2) Δεν πρέπει να τὰ ξε-
φλουδίζωμε ποτέ, γιατί οι
φλούδες τους περιέχουν περισ-
σότερες βιταμίνες από τον κυ-
ρίως καρπό.

3) Αντιθέτως όμως πρέπει
να τὰ πλένωμε με λίγο χλιαρό
νερό και να τὰ σκουπίζωμε
καλά, διότι είναι δυνατόν να έ-
χουν επικαθίσει επάνω τους
σκόνες, μικρόδια κτλ.

4) Οι κομπόστες συνιστών-
ται μόνον στους δυσπεπτικούς
και σ' εκείνους που παρουσιάζ-
ουν έντερικές έννοχλίες.

Και τώρα, έπειτα από τις
γενικές αυτές συμβουλές, άς
δούμε μερικές ειδικές περιπτώ-
σεις.

ΤΑ ΣΠΥΡΑΚΙΑ ΚΑΙ ΟΙ ΚΟΚ-
ΚΙΝΑΔΕΣ

Το πρόσωπό σας παρουσιάζ-
ει σπυράκια, φακίδες, κοκκι-
νάδες;

Δεν έχετε τότε παρά να ά-
κολουθήσετε την ακόλουθη δι-
αίτα:

Το πρωί, προτού να βάλε-
τε τίποτε άλλο στο στόμα σας,
θα φάτε ένα ή δυο μήλα. Είναι
προτιμότερο από οποιαδήποτε

τε άλλη τροφή ακόμη και απ' αυτό το γάλα.

Μιά ήμερα την έβδομάδα,
την Δευτέρα, έξαφνα, θα αντι-
καταστήσετε κάθε άλλη τροφή
με φρούτα.

Ιδού ένα εύχρηστο μενού:
Πρόγευμα: 1 μήλο και ένα
σαμπύ σταφύλια.

Γεύμα: 50 γραμμάρια πρά-
σινες έληές, 2 μήλα, 1 τσα-
μπύ σταφύλια και μερικά δα-
μάσκηνα πολύ ώριμα.

Απόγευμα: 1 ή 2 μήλα.
Δείπνον: 1 δαμάσκηνον, 1
μήλον, 1 σαμπύ σταφύλια.

Αλλά φοβείσθε ίσως ότι
μία δίαιτα όπως αυτή δεν θα
γεμίση το στομάχι σας και
ότι θα σας είναι δύσκολο να
«κρατήσετε» όλη την ήμερα.
Πρόκειται όμως περί μιάς σύ-
θυποβολής, που μπορείτε να έ-
ξουδετερώσετε με την θέλησί
σας.

Αλλ' αν παρ' όλα αυτά, ά-
σθάνεσθε ίσχυρές έννοχλίες,
μπορείτε να πιήτε λίγο δροσε-
ρό νερό ή ένα έλαφρό τσάι ή
ακόμη ένα ποτήρι λεμονάδα.

Η ΩΧΡΟΤΗΣ ΤΟΥ ΠΡΟΣΩ-
ΠΟΥ

Η ακόλουθος δίαιτα ένδει-
κνυται για τις πανάδες και
γενικώς την ωχρότητα του προ-
σώπου:

Πρόγευμα: Χυμός πορτοκα-
λίου.

Γεύμα: 50 γραμμάρια πρά-
σινες έληές, δυο πορτοκάλια,
ένα σαμπύ σταφύλια, χυμός
ένος λεμονιού.

Απόγευμα: Δυο ροδάκινα,
δυο μήλα.

Δείπνον: Δυο σαμπύ στα-
φύλια, ένα πορτοκάλι, ένα μύ-
λο. Πρό της κατακλίσσεως, ένα
ποτήρι δροσερό νερό.

ΑΠΟΒΑΙΝΕΙ ΣΩΤΗΡΙΑ

Σε ώρισημένες περιπτώσεις,
ή κακή κυκλοφορία του αίμα-
τος και ή ανεπάρκεια των νε-
φρών παραμορφώνουν κυρίως
κτικώς το πρόσωπον, δημιουργώ-
ντας ρυτίδες ή έξογκώματα
κάτω από τα μάτια ή στα ά-
κρα της μύτης.

Στις περιπτώσεις αυτές, ή
φρουτοθεραπεία αποβαίνει σω-
τήρια.

Ιδού ένα κατάλληλο μενού:
Πρόγευμα: Ένα σαμπύ
σταφύλι.

Γεύμα: 1 μήλο, 2 σαμπύ
σταφύλια, ένα πορτοκάλι.

Απόγευμα: 1 σαμπύ στα-
φύλι.

Δείπνον: Δυο σαμπύ στα-
φύλια, ένα μήλο.

Η φρουτοθεραπεία δεν στα-
ματάει δέδαια εδώ. Άνεφέρα-
με μόνο τις περιπτώσεις έκει-
νες που, αν δεν είναι οι πιο ση-
μαντικές, ενδιαφέρουν όμως
πολύ τις γυναίκες, για τις
οποίες ή κυριώτερη φροντίς
των είναι ή διατήρησις της κα-
λλονής των. Γι' αυτό και περι-
ορίζομεθα μόνο σ' αυτές.

Γ. ΣΑΝΔΗΣ

ΤΟ ΕΚΑΤΟΜ- ΜΥΡΙΟ

ΜΙΑ ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΥΠΟΘΕΣΙΣ

—Δεν σου φθάνουν εκατό
χιλιάδες; Είσαι εύχαριστήμέ-
νος με τὰ διπλά; Δεν ζητάς
και πολλά! Άς συμφωνήσω-
μεν λοιπόν στο ένα εκατομμύ-
ριο! το όποιον φυσικά μπο-
ρείς κι' όλας να έχης σήμερα
το απόγευμα στις 5!...

Ήταν 11 π.μ. όταν ο Γιού-
λης, ο υπηρέτης του τραπεζίτη
Ανδρέα Σερίν, άκουσε την τη-
λεφωνική αυτή συνδιάλεξι στο
χώλλ της μικρής ιδιωτικής Τρα-
πέζης μεταξύ του τραπεζίτη
και ένος άγνωστου. Τα μάτια
του έθαμπώσαν για μία στι-
γμή όταν άκουσε για το έκα-
τομμύριο και τού φάνηκε λίγο
παράξενο πως ο προϊστάμενός
του διέθετε ένα τόσο κολλοσι-
αίο ποσόν με μία τέτοια άτα-
ραξία!

«Ένα εκατομμύριο!», άνα-
ρωτιόταν. Ήξερε δέδαια ότι ο
πρόιστάμενός του έκανε μεγά-
λες δουλειές, αλλά δεν μπορού-
σε να χωνέψη το μυαλό του
πως έδινε έτσι εύκολα ένα τό-
σο σοβαρό χρηματικό ποσόν.

Ο Γιούλης ήταν έπιστάτης
της Τραπεζής μόλις 4 έβδο-
μάδες και δεν είχε συνηθίσει
ακόμη το αὐτί του ν' άκούη ά-
ριθμούς, οι όποιοι τού έφαινον
ταν ιλιγγιώδεις! Θυμόταν την
τηλεφωνική συνδιάλεξι που εί-
χε άκούσει πρό όλίγου: «Ένα

εκατομμύριο!... Στις 5 τὸ α-
πόγευμα!».

Ο Γιούλης δεν σκεφτόταν
τίποτε κακό, γιατί ήταν άπλο-
ικός άνθρωπος και είχε έλθει
στο Παρίσι κατ' εύθειαν από
την έπαρχία. Όταν όμως έ-
βγηκε στις 12 το μεσημέρι
για να πιή καμιά μύρα, δεν
μπορούσε να ξεχάση την συν-
διάλεξι. Το χρηματικό ποσόν
του φαινόταν κολλοσιαίο. Δεν
είνε να τρέλλαθῇ κανείς, άνα-
ρωτιόταν, όταν βλέπης να έρ-
χεται κάποιος να υπογράψῃ έ-
να χαρτί, να στουπώνῃ τις
τσέπες του με χαρτονομίσμα-
τα και να φεύγῃ εκατομμυρι-
οῦχος πιά;

Τη στιγμή εκείνη μπήκε στο
μπάρ κάποιος κύριος κομφά-
ντυμένος, ο όποιος βλέποντας
τόν Γιούλης να καθεται μόνος

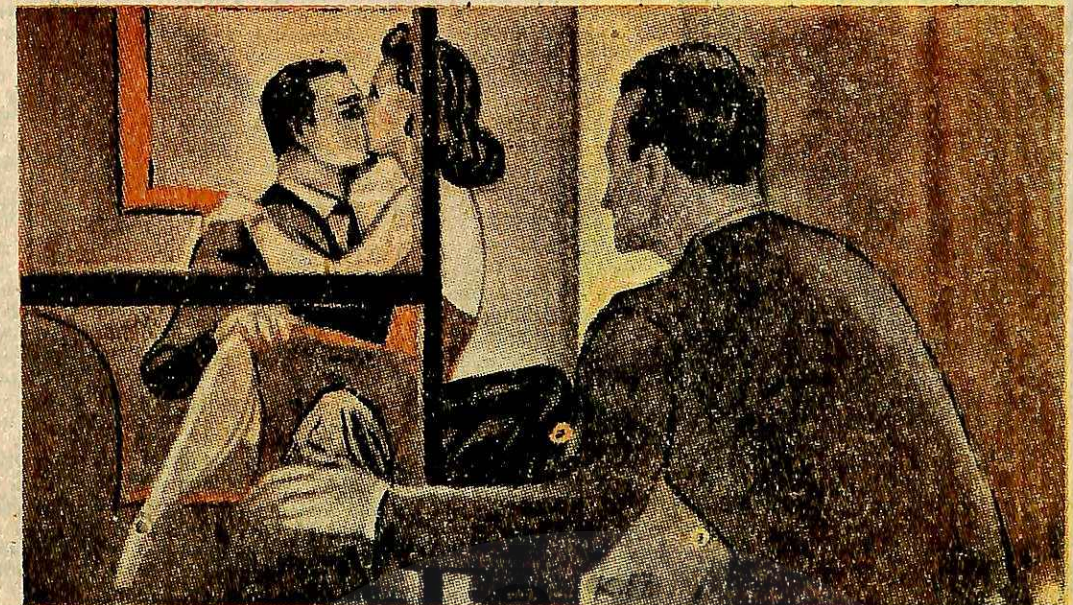
εσφράγιζε τὰ μάτια του Γιού-
λης που δεν μπορούσαν πιά ν'
ανοίξουν απ' τὸ μεῦσι που εί-
χε!

Στις 5 παρά 5, ένα αὐτο-
κίνητο δύο θέσεων σταματοῦ-
σε μπροστά στην μικρή Τρα-
πέζα της οδού Ζαν-Ζακ Ρουσ-
σώ. Ένας απ' τούς νέους φί-
λους τού Γιούλης καθόταν στο
βολάν. Αὐτός έμεινε επάνω στο
αὐτοκίνητο χωρίς να σβύση τη
μηχανή, ενώ ο άλλος κατέβηκε
απ' τὸ αὐτοκίνητο, έτρεξε
διαστικά και μπήκε στην Τρα-
πέζα φορώντας τη λιβρέα τού
Γιούλης, την όποιαν τού είχε
αφαιρέσει όταν πρό λίγου τὰν
μετέφερε μεθυμένον σπίτι.

Ο νεαρός που καθόταν στο
βολάν εκάπνιζε νευρικά ένα
τοιγάρο, κυττάζοντας αδιάκο-
πα τὸ ρολόι του. Έπί τέλους,

ροῦδέψης! Αὐτὰ τὰ παραμύ-
θια να τὰ πούλησῃς άλλου! Σε
μένα δεν περνάει! Ο τραπε-
ζίτης είπε καθαρά και ξάστερα
στον πελάτη του, ότι θα τού
μετροῦσε ένα εκατομμύριο!

—Μὰ αὐτό είναι πού με κά-
νει να σκάω, απήντησε ο Γου-
σταύος. Ο τραπεζίτης δεν ε-
περίμενε δυστυχώς κανέναν
πελάτην του! Περίμενε τη φί-
λη του... ή όποια κι' όλας ή-
ταν εκεί καθισμένη στα γόνα-
τά του. Τῆς είχε υποσχεθῇ τη-
λεφωνικώς ότι θα τῆς έδινε έ-
να εκατομμύριο... φιλία. Έτσι
κι' έγινε. Την ώρα που πηγα-
νά μω στο γραφείο του, ό-
κουσα να φιλιούνται και να
μετροῦν τὰ φιλία! Είχαν φθά-
σει κι' όλας στις 2.000. Τὰ
υπόλοιπα θα τὰ κανονίζαν την
έρχομένη έβδομάδα!

του σε κάποιο τραπεζί, κατευ-
θύνθηκε πρὸς τὰ εκεί. Μόλις
τόν έπλησίασε τὸν χαϊρέτησε
σαν να τὸν έγνώριζε από και-
ρό και άμέσως τού άνοίξε συ-
ζήτησι για τὴ δουλειές της
Τραπεζής. Σε μία στιγμή μα-
λιστα πού προσέφερε στον
Γιούλης μύρα, τὸν έρώτησε
άπότομα:

—Τσέκ θα πάρῃ ή χαρτο-
νομίσματα;

—Χαρτονομίσματα φυσικά,
ξεφώνησε ο Γιούλης γεμάτος
έκπληξι.

Και έπειδή τὸ άλκοδλ είχε
κάμει πιά την ενεργεία του,
άρχισε ο τελευταίος να διηγῇ-
ται με κάθε δυνατή λεπτομέ-
ρεια τις αφάνταστες δουλειές
πού έκανε τὸ άφεντικό του.
Στην πέμπτη μύρα άφηγήθη-
κε λεπτομερῶς τὰ της τηλεφω-
νικής συνδιάλεξεως, την όποι-
αν αὐτός άκουσε χωρίς να τὸν
καταλάβῃ κανένας και στην έ-
νάτη μύρα περιέγραψε άφέ-
λεστατα όλο τὸ έσωτερικό της
μικρῆς Τραπεζής!...

Στις 3 ή ώρα, ο Γιούλης εί-
χε πιή τόσο πολύ, πού όλα τὸ
εφαινόταν ρόδινα. Γι' αὐτό
και δεν παραξενεύτηκε όταν
αὐτό του φίλοι τὸν έβαλαν
άργότερα σ' ένα τσάι και τὸν
μετέφεραν στο δωμάτιό του.
Έκει τὸν ξέγνυσαν και τὸν
έξάπλωσαν στο κρεβάτι. Σε
λίγα λεπτά της ώρας ο ὕπνος

είδε σε μία στιγμή τὸν σύν-
τροφό του με τη λιβρέα να κα-
τεβάνη τρεχάτος τις σκάλες,
και μόλις έφθάσε στο αὐτοκί-
νητο, άνοίξε με δύναμη την
πόρτα και μπήκε μέσα. Ο ά-
δηγος ξεκίνησε τότε άμέσως
και έπάτησε όσο μπορούσε το
γκάζ για να μὴ γίνη αντίλη-
πτη ή παρουσία τους στο δρό-
μο εκείνον. Μόλις έστρίψαν σε
μία γωνιά, ο σύντροφος με τη
λιβρέα είπε προστακτικά στον
όδηγό και συνέργό του:

—Μὴν τρέχης, σε παρακα-
λώ, τόσο πολύ. Δεν υπάρχει
κανένας λόγος. Δεν μὰς πά-
ρακολουθοῦν!

Ο σωφέρ έκόψε τότε τα-
χύτητα και τὸν έρώτησε με έκ-
δηλη άνυπομονησία:

—Τόσο τὸ καλύτερο για
μὰς πού δεν μὰς πήρε κανέ-
νας μυραδιά. Πῆρες ἐπὶ τέ-
λους όλο τὸ εκατομμύριο, Γου-
σταύε;

—Τὸν παλάνθρωπό! Τὸν
χαϊράτη! Τὸν ήλίθιο! έμαύγ-
γρισε από θυμό ο Γουσταύος
βρίζοντας τὸν Γιούλης. Μου τὰ
έκαμε θάλασσα! Οὔτε μία πεν-
τάρα δεν έπῆρα!

Ο σωφέρ στομάτησε άπό-
τομα τὸ αὐτοκίνητο και άπο-
τεινόμενος στον Γουσταύο τού
είπε άπειλητικά:

—Άκουσε, Γουσταύε! Α-
σε τὰ άστεία, σε παρακαλώ.
Δεν είσαι εις θέσιν να υέ κο-

ΧΡΥΣΑ ΛΟΓΙΑ

★ Σε μία τελευταία του ά-
νάλυσι, ο κόσμος αὐτός δεν εί-
νε παρά μερικές πινακοθήκες
και μερικά κοιμητήρια.

★ Μωρίς Μπασρές
★ Τὰ παθη μὰς και οι άνά-
γκες μὰς, ιδού οι άληθινοί τυ-
ραννοί μὰς.

★ Α κερμὰν
★ Δεν έπρεπε να ζωγραφί-
σουν τὸν έρωτα τυφλό, αλλά
την φιλαυτία.

★ Β ο λ τ α ῖ ρ ο ς

★ Θεωρώ χαμένον εκείνον
που έχει την ντροπή.

★ Π λ α ὐ τ ο ς

★ Σπάνια μετανοεί κανείς
γιατί μίλησε λίγο. Αλλά πό-
λυ συχνά γιατί έφωλύρησε.

(Λ α Μ π ρ ο ὕ γ ι ε ρ)

★ Ένα έργο δεν έχει αξία
παρά μέσα στο πλαίσιο τού
και τὸ πλαίσιο κάθε έργου εί-
νε ή εποχή του.

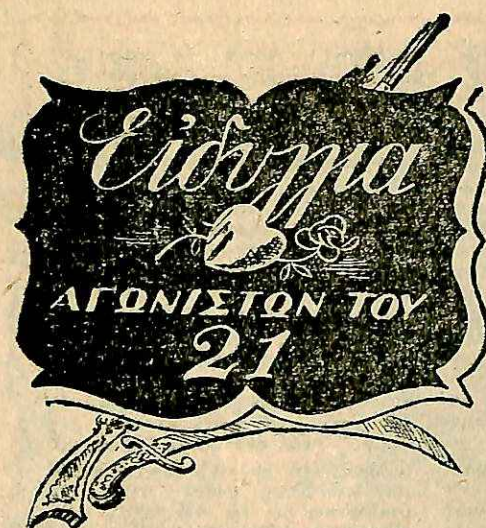
(Ρ ε ν α ν)

★ Η ζωή είναι δέδαια όλο
δωροφία. Και όμως τη σημα-
σία της δεν τη βρίσκει κανέ-
νας μοναχά στη θλίπι.

(Ν τ ο σ τ ο ὕ γ ι ε φ σ κ υ)

★ Τὸ βάθος της ζωῆς, άκό-
μη και για κείον που υε μίλει
ότι όρρηκε την εύτυχία, είναι πι-
κρά.

(Ρ ε ν α ν)

ΛΕΝΙΩ & ΑΝΥΦΑΝΤΗΣ

ΤΟ ΠΕΙΣΜΑ ΜΙΑΣ ΓΕΝΝΑΙΑΣ ΚΟΡΗΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΑ. Ο ΑΔΕΛΦΟΣ ΤΗΣ ΤΗΝ ΑΡΡΑΒΩΝΙΑΖΕΙ ΔΙΑ ΤΗΣ ΒΙΑΣ!... Η ΠΡΟΔΟΣΙΑ ΤΟΥ ΠΡΟΔΩΜΕΝΟΥ... ΟΤΑΝ ΘΕΛΗ Η ΓΥΝΑΙΚΑ... Η ΛΕΝΙΩ ΑΠΟΦΑΣΙΖΕΙ ΝΑ ΤΙΜΩΡΗΣΗ ΤΟΝ ΑΡΡΑΒΩΝΙΑΣΤΗ... ΜΙΑ ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΣΥΜΠΛΟΚΗ... ΜΕ ΤΗ ΒΕΡΑ ΤΟΥ ΝΕΚΡΟΥ ΑΡΡΑΒΩΝΙΑΖΟΝΤΑΙ Η ΛΕΝΙΩ ΚΑΙ Ο ΑΝΥΦΑΝΤΗΣ!

Όταν περνούσε βερρολογιστή, κουτώντας με χέρι την μακρυνά φούντα του φεσιού της επάνω στον ώμο και τα χρυσά φλουριά επάνω στο στήθος, η αδελφή του κρητικού δηλαρχηγού Αμπαδιώτη, η Λενιώ, όλες οι συνομηλικές της έσκαζαν από το κακό τους. Τόσο ήταν όμορφη και χαριτωμένη η Λενιώ. Και πραγματικά, καμμία δεν της παράγγαινε στη χάρη. Την ζητούσαν πολλοί για γυναίκα τους. Και Ρωμιοί και Τούρκοι. Μα η ώραία κόρη απέκρουε όλες τις προτάσεις με ευγένεια, χωρίς και να ξηγή τον λόγο της επίμονης αυτής αρνήσεως της. Ακόμη κι' αυτού του Ανωφαντή την πρόταση, του πρωτοπαλλήκαρου του αδελφού της, την απέρριψε και δεν θέλησε ν' ακούσει κανέναν απ' τους δικούς της που της είπαν ότι έκαμε μια μεγάλη ανοησία στη ζωή της. Θά πάρω εκείνον που θέλω εγώ, απαντούσε αγέρωχα η Λενιώ σε κάθε παρατήρησι που της έκαναν. Και ποιος είναι αυτός; έπαινε. Ένας λεβέντης πιά άξιος απ' τον Δημήτρη, τον αρχηγό του στρατιωτικού σώματος του αδελφού μου. Μα σε κανέναν δεν έδινε περισσότερες εξηγήσεις. ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ ΜΕΤΑΞΥ ΔΥΟ ΑΝΔΡΩΝ Ένα βράδυ, στη κρυσσοπουλεία, ο Ανωφαντής ξεμονάχιασε τον αδελφό της, τον Αμπαδιώτη, και του ωμολόγησε πως η περιφρόνησις της Λενιώς ήταν γι' αυτόν θανάσιμη προσβολή και πως απ' το βράδυ που άρνήθηκε να γίνει γυναίκα του δεν μπορεί να κλείση μάτι. Την αγαπάς τόσο πολύ λοιπόν; τον

ρώτησε έκπληκτος ο γενναίος δηλαρχηγός. Την λατρεύω, Αμπαδιώτη. Την αγαπώ σαν Παναγία από δέκα χρόνων κορίτσι... Ο Αμπαδιώτης έπεσε σε σκέψεις. Τον έσυγκίνησε κατάκοπος ή γλώσσα της ελκρινείας του πρωτοπαλλήκαρου του. Και βρήκε πως είχε δίκιο να θεωρή τον εαυτό του προσβεβλημένο. Χρωστούσε πολλά στον λεβέντη αυτόν με τα μεγάλα μαύρα μάτια, το περήφανο κεφάλι και την ακατάβλητη γενναϊότητα. Καλά! Θά πείσω τη Λενιώ, του άποχέθηκε. Θά την πείσω ν' αρραβωνιαστή. Και είμαι βέβαιος πως στο διάστημα των αρραβώνων σας θα βρή την ευκαιρία να σε συμπάθησι και να σ' εκτιμήσῃ... Φιλώ το χέρι σου, είπε γεμάτο ευγνωμοσύνη το γενναίο πρωτοπαλλήκαρο. ΕΝΑΣ ΑΡΡΑΒΩΝΙΑΣ ΔΙΑ ΤΗΣ ΒΙΑΣ! Όταν ο Αμπαδιώτης έδηλωσε στην Λενιώ την επιθυμία του να παντρευτή τον Ανωφαντή, η νέα κοπέλλα σταθερά κι' αποφασιστικά του απάντησε: —Θ' αναγκαστώ να υποκύψω στην θέλησί σου γιατί ξέρω πως δεν θα μπορέσω να κάμω αλλιώς... Αρραβώνιας είναι αυτός... Μπορεί στο τέλος και να διαλυθῇ... Και θα διαλυθῇ όταν ο Ανωφαντής καταλάβῃ ότι δεν τον αγαπώ... Μά, μια και ήρθε ο λόγος, σου δηλώνω ότι εκείνος που πραγματικά αγαπώ είναι ο Δημήτρης, το δεύτερο πρωτοπαλλήκαρό σου... Ο Αμπαδιώτης έκερωσε. Δεν την περιμένε μια τέτοια απάντησι. —Νατε ο Δημήτρης είναι; ψιθύρισε μόλις συνηχόμενος απ' την καταπληξί του. Και ύστερα από μικρή σκέψι: —Και βάζεις σε ανώτερη αξία τον Δημήτρη απ' τον Ανωφαντή; —Αυτό είναι δικός μου λογαριασμός, αδελφέ! τον αποστόμασε η Λενιώ με την ίδια αποφασιστική γλώσσα. —Λοιπόν, είτε ώριγμένους ο Αμπαδιώτης. Είμαι ο μεγαλύτερός σου αδελφός και ο κηδεμόνας σου. Και επειδή έχω εὐθύνη για την τιμή και την ευτυχία σου, ορίζω ότι πρέπει να γίνουν το ταχύτερο οι αρραβώνες σου με τον Ανωφαντή. Είναι ο μόνος άντρας που σου πρέπει αυτός. Αυτός θα σε κάνει ευτυχισμένη κι' αυτός θα σε προστατεύει από κάθε κίνδυνο, στην σημερινή πολυτάραχη ζωή μας. —Αφού το λές..., έτραυλισε ειρωνικά η Λενιώ. —Το λέω και το προσταζώ! εφώνασε ο Αμπαδιώτης. Και ν' αφήσης, σε παρακαλώ, τους γλυκανάλατους ερωτές σου με τον Δημήτρη. Γιατί την Κυριακή που μας έρχεται αρραβωνιάζεσαι... ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΕΞΑΦΑΝΙΣΙΣ Η απόφασις του Αμπαδιώτη ήταν και διαταγή. Γι' αυτό και την επομένη Κυριακή έγιναν οι αρραβώνες του Ανωφαντή με την Λενιώ. Αλλά την ίδια μέρα ένα απόρροπο συμβάν έλαβε χώραν στο χωριό τους. Ο Δημήτρης, ο δεύτερος αρχηγός του κλέφτικου λημεριού εξαφανίστηκε κατά έναν μυστηριώδη τρόπο. Κανείς δεν ήξερε που είχε πάει, ούτε και άφησε σε κανέναν σχετική ειδοποίησι. Εφασάν παντού, αλλά δεν τον βρήκαν. Θά τον έπιασαν οι άνθρωποι του Αγά! συνεπέρανε ο Αμπαδιώτης. Κάποιος έχθρος του θα θέλησε το κακό του, ψιθύρισε αινιγματικά η Λενιώ. Πέρασαν μερικές ακόμη μέρες χωρίς ειδήσεις του, όταν ένα πρωινό ο Αμπαδιώτης πήρε ένα σημείωμα από το Δημήτρη: «Αρχηγέ, Είμαι καλά —τούγραφε το δεύτερο παλληκάρι του— και το ίδιο πιστεύω και για σένα. Βρίσκομαι στο κονάκι του πασά της Ρεθύμνου και είμαι αρχηγός των ζαπτιέδων του! Ναί, Αμπαδιώτη,

τούρκεψα! Και τούρκεψα για να σ' εκδικηθώ για τη μεγάλη προσβολή που μου κανες και την ασυγχώρητη περιφρόνησι που μου έδειξες, αρραβωνιάζοντας τη Λενιώ μ' έναν άντρα που ποτέ δεν αγαπήσε, τη Λενιώ μου την πολυαγαπημένη, που μου δωσε όρκο πιστής αγάπης εμπρός στην εικόνα της Παναγιάς». Η ΛΕΝΙΩ ΑΛΛΑΖΕΙ ΓΝΩΜΗ... Ο Αμπαδιώτης εφρύαζε από το κακό του. Τσαλάκωσε με όρμη το σημείωμα και τινάχτηκε απ' τη θέση του. —Τόν προδοτή!, έτραυλισε. Κι' έτρεξε να βρή την Λενιώ για να της αναγγείλῃ την αποτρόπαια πράξι του ανθρώπου που έπαινε ν' αγαπά. Η Λενιώ άκουσε με απάθεια την έκπληκτική είδησι, πράγμα που έκαμε ακόμη περισσότερο τόν αδελφό της να όργισθῃ. —Δεν σ' ονειρεύεται λοιπόν καμμία εντύπωσι η άτιμία του αυτή; έβροντοφώνησε ο Αμπαδιώτης. —Μου αποδεικνύει απλούστατα για μίαν ακόμη φορά πόσο μ' αγαπά..., απήντησε με προσποική αδιαφορία η νέα. —Α, ώστε έτσι σου έχεις τα σημάδια της αγάπης; Αυτή η απάθειά σου με βάζει, Λενιώ, σε πονηρές σκέψεις. —Δεν σε καταλαβαίνω... —Φοβάμαι πως είσαι κι' εσύ ένοχη σ' αυτή την προδοσία... Ο έρωας σ' έτύφλωσε και τους δυο, μου φαίνεται, και δεν έδιστάσατε να προδώσετε την πατρίδα σας στον έχθρο. —Εγώ; διαμαρτυρήθηκε αγέρωχα η Λενιώ. —Κι' εσύ κι' εκείνος. Κι' οι δυο σας... Η Λενιώ εφάνηκε συλλογισμένη στα τελευταία αυτά λόγια. —Οχι! Αυτή δεν ήταν ένοχη σε τίποτε. Η μόνη ένοχη της ήταν η αγάπη της. Μά, αλί, αν ο Δημήτρης τυφλωμένος από το μεγάλο πάθος του, εκέφθηκε για να την κάμῃ δική του, και να εκδικηθῇ συγχρόνως, να πάῃ με το μέρος του έχθρου, σ' αυτό δεν μπορούσε να θεωρηθῇ υπεύθυνη αυτή. —Οχι εγώ!, εφώνασε κατακόκκινη από την έξαψι της η νέα, που λησμονούσε εκείνη τη στιγμή τον έρωτά της και υπέκρινε μόνο στον πατριωτισμό της. Ποτέ δεν θα μπορούσα ν' ανεχθώ μια τόσο τιποτένια πράξι. Κι' αν ο Δημήτρης τὴν έκαμε, τόσο το χειρότερο γι' αυτόν... Γιατί για την αγάπη του δεν πούλα κανείς και την τιμή του... Ο Δημήτρης δεν θα διστάσῃ νάρθῃ ως εδώ στο λημέρι μας με τους ώπλισμένους ζαπτιέδες του και να μάς πιάσῃ σαν τους ποντικούς στη φάκα. Και τότε ποιος θα υπερασπίσῃ πιά τον πολυθάνανισμένο αυτόν τόπο;... —Οχι, δεν θα το κάμῃ αυτός! εφώνασε η Λενιώ. Αφῃσέ με ελεύθερη να σκεφθώ τί θά κάνω. —Και τί μπορείς να κάνης εσύ; —Θά το ιδῇς. Μή με πιέξης όμως να σου το πῶ. —Κάνε ὅ,τι σε φωτίσῃ ο Θεός, Λενιώ. ΠΟΥ ΟΔΗΓΕΙ Η ΑΓΑΠΗ Όταν η γυναίκα θέλῃ κατορθώνῃ πολλά. Η Λενιώ, κατάρθωσε να πληροφορηθῇ ότι μια γρηῃ μάγισσα εφύλαξε στο σπίτι του πασά της Ρεθύμνου και πουλούσε στις γυναίκες του χαρεμιού του φτιασίδια και αρώματα. Χωρίς δυσκολία, βρήκε το άντρον της και πήγε να την συναντήσῃ. —Θέλω να μὲ κρατῇς ἐνήμερη ὅλων τῶν μυστικῶν τοῦ Δημήτρη, της είπε. Κάθε πληροφορία σου θα στην πληρώνω με χρυσάφι... Η γρηῃ μάγισσα δεν ζητούσε περισσότερα για να λύση τὴν γλώσσά της. Κι' ένα βράδυ, μεταξύ άλλων, τὴν ἐπληροφόρησε ὅτι ὁ Δημήτρης μαζί μ' ἕνα ἰσχυρό ὄχι αζαπτιέδων θά «πατούσε» τὴν ἐπομένη τὸ κλέφτικο λημέρι τους γιὰ νὰ σφάξῃ τὸν Ανωφαντή καὶ νὰ τὴν κλέψῃ. Δίχως χρονотριβή, ἡ Λενιώ τὸ πρόφτασε τὸ σοβαρὸ νέο στὸν ἀδελφὸ της. —Αν τὸ κάνω αὐτό, ἐπρόσθεσε, θά

τοῦ ὀγδὼν ἐγὼ ἢ ἴδια τὰ μάτια! Τέτοια ἀγάπη προδοτικὴ καλύτερα νὰ μὴ λείπῃ. —Λενιώ μου, σὲ ἀνογνωρίζω ἐπὶ τέλους! εφώνασε γεμάτος χαρὰ ὁ γενναίος δηλαρχηγός. Ο Δημήτρης δὲν ἐστάθηκε τίμιος. Δὲν ἀγαποῦν ἔτσι οἱ ἄνδρες... ΔΥΟ ΑΡΡΑΒΩΝΙΑΣΜΕΝΟΙ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΟΙ Μπορούσε θαυμάσια ὁ Αμπαδιώτης νὰ πάρῃ τὰ παλληκάρια του καὶ νὰ φύγῃ σ' ἄλλο λημέρι. Αλλὰ εἶχε περὶφάνεια κι' ἐγωισμό. Καὶ δὲν ἤθελε νὰ δείξῃ ὅτι φοβήθηκε. Απεναντίας, ἤθελε καὶ νὰ ἐκδικηθῇ, μὲ τὴ σειρά του τώρα κι' αὐτός. Καὶ μ' ὅλο τὸ δίκιο. Εμάζεψε λοιπὸν ὅλα τὰ παλληκάρια του, τοὺς ἐγνωστοποίησε τὸν κίνδυνο ποὺ διέτρεχαν καὶ ἀφοῦ τοὺς ἐμοίρασε μπαρούτι καὶ βόλια, τοὺς διέταξε νὰ «ταμπουρωθοῦν» ἑτοιμοὶ γιὰ μάχη. Μὲ τὰ χαράματα τῆς ἐπομένης, ἕνα μαῦρο φίδι ἐφάνηκε νὰ προχωρῇ κάτω στὸν δρόμο, ἀνηφορίζοντας πρὸς τὸ κλέφτικο λημέρι: ἦταν τὸ μαῦρο μπουλούκι τοῦ ἐχθροῦ. —Οἱ ζαπτιέδες ἔρχονται!, ἀνήγγειλε ὁ παρατηρητής. Οἱ κλέφτες δίχως χρονотριβή ἄρχισαν νὰ πυροβολοῦν. Ο ἐχθρὸς ἀνταπήντησε. Καὶ μὴ μάχη φονικὴ ἄρχισε μεταξύ τους. Ἡ Λενιώ, στὸ πλευρὸ τοῦ ἀδελφοῦ της καὶ τοῦ Ανωφαντή, πολεμοῦσε κι' αὐτὴ, παρὰ τὴς θερμῆς παρακλήσεως τοῦ τελευταίου. Ὑστερα ἀπὸ λίγην ὥρα οἱ ζαπτιέδες ἐφθασαν σὲ ἀπόστασι λίγων μέτρων. Τότε, ὁ Αμπαδιώτης διέκρινε τὸν προδότη ἐπὶ κεφαλῇς του. —Ο Δημήτρης!, ἐκραύασε. Κατάρτα! Καὶ μ' ὅλα μαζί τὰ παλληκάρια του ξεχύθηκε ἀκατάσχετος ἐπάνω στὸν ἐχθρό. Οἱ ζαπτιέδες μπροστὰ στὴν ἐπίθεσι αὐτῇ ποὺ ἦταν τρομερὴ σ' ὀρμητικότητά, τὰ χρειάστηκαν. Καὶ ἄρχισαν νὰ ὀπισθοχωροῦν. Μάταια ὁ Δημήτρης τοὺς καλοῦσε νὰ σταθοῦν. —Θά σὰς κρεμάσω ὅλους ὁ πασὰς! Δεῖλοί! Σὲ λίγο, τὸν ἐγκατέλειψαν μόνον, στὸ πεδίο τῆς μάχης. —Μαζὶ θά λογαριαστοῦμε τώρα!, τοῦ φώναξε ὁ Αμπαδιώτης λυσώοντας. Κι, ἐπέτεθῃ ἐναντίον του. Ἦσαν χέρια μὲ χεῖρα τὰ δυὸ παλληκάρια καὶ μὴ ἄγρια πάλῃ ἄρχισε μεταξύ τους. Μὰ ὁ Δημήτρης ἦταν πολὺ πιά γερός. Καὶ γιὰ μὴ στιγμὴ, ἐχτύπησε τὸν καπετάνιο κατὰ στήθη μὲ τὸ σπαθί του. Ο Αμπαδιώτης σωριάστηκε χάμω... Τότε ὤρμησε ἐναντίον τοῦ Δημήτρη ἡ Λενιώ! Ο Ανωφαντής ἐσπευσε νὰ τὴν προλάβῃ. Μὰ ἡ νέα, σβέλτη καὶ γρήγορη, ἀδείασε τὸ πιστόλι τῆς ἐπάνω στὸν ἄπιστο ἐραστή της. Ο Δημήτρης ἔπεσε χάμω νεκρός... Ατάραχη τότε, σὺν νὰ μὴν συνέβῃ τίποτε, ἡ γενναία κόρη μὲ τὴν σκληραγωγημένη καρδιά, ἔσκυψε ἐπάνω στὸν νεκρὸ αρραβωνιαστικὸ της καὶ τοῦβγαλε τὴ βέρα ἀπ' τὸ χέρι. Ὑστερα, πλησιάζοντας τὸν κατὰπληκτο ἀκόμη Ανωφαντή τοῦ τὴν ἐπέρασε στὸ δάχτυλο... Ἦταν πιά αρραβωνιασμένη μαζί του... ΜΙΧ. ΧΑΝΝΟΥΣΗΣ ΧΙΟΥΜΟΡ ΜΠΗΧΤΗ... Ο σύζυγος: Τί σκέπτεσαι, αγαπημένη μου; Η σύζυγος: Τίποτε. Ο σύζυγος: Δὲν εἶνε δυνατόν, δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ μὴ σκέπτεται τίποτε. Η σύζυγος: Καὶ ὅμως. Σκέπτομαι τὸ ὥρο που μοῦκαμε χθὲς στὴν ἐπέτειο τῶν γενεθλίων μου... ΔΕΝ ΗΤΑΝ ΑΠ' ΕΚΕΙ Ένας νεόπλουτος ξεκουράζεται τὸ βρά

ΟΙ ΑΝΕΡΩΠΟΙ ΕΝ ΠΟΝΕΜΩ

ΟΙ ΑΛΕΞΙΠΤΩΤΙΣΤΑΙ ΚΑΙ ΟΙ... ΖΩΟΦΙΛΟΙ Οἱ ἀγγλικὲς ἐφημερίδες δημοσιεύουν τακτικὰ ἐπιστολὰς ἀναγνώστων τους περὶ τοῦ πῶς πρέπει νὰ ἀντιμετωπισθοῦν οἱ Γερμανοὶ ἀλεξιπτωτιστὰς ἀν συνέβαινε νὰ κατέλθουν στὴν Ἀγγλία. Ἐτσι τοὺς «Ταίμερ» διεξάγεται μιὰ συζήτησις δι' ἀλληλογραφίας περὶ τοῦ ἀν οὐ σκύλοι πρέπει νὰ φέρουν ἢ ὄχι... περιλαίμιον, τὸ ὁποῖον, καθὼς φέρεται τὴν διευθύνσι τοῦ κυρίου τοῦ σκύλου, εἶνε δυνατόν νὰ ὀδηγήσῃ τοὺς ἀλεξιπτωτιστὰς ποὺ βρίσκονται! Οἱ ζωόφιλοι ὅμως, ἀρνοῦνται τὴν χρησιμότητα τοῦ μέτρου, γιὰτί, λένε, οἱ σκύλοι εἶνε ἄρκετὰ ἐξυπνοί, ὥστε νὰ μὴ σταθοῦν νὰ...τοὺς πιάσουν οἱ Γερμανοὶ ἀλεξιπτωτιστὰς. Στὸ μετὰ τοῖς σιδηροδρομικῆς ἐταιρίαις ἀφῆρσαν 21.000 πλάκες ποὺ ἀναγράφουν τὰ ὀνόματα τῶν σταθμῶν. Μένει ὅμως ἀκόμη σὲ κάθε πόλι πληθος ἐπιγραφῶν ποὺ ἀναφέρουν τ' ὄνομά της. ΤΑ ΚΑΛΑ ΤΩΝ... ΣΥΝΑΓΕΡΜΩΝ Μιὰ ἐφημερίδα τοῦ Ἀνωβέρου δημοσιεύει τὸ παρακάτω κατ'ἐπισημικτικὸ γεγονός: Κατὰ τὴν διάρκειαν ἐνὸς συναγερμοῦ, ἕνας τυφλὸς θέλησε νὰ σηκωθῇ ἀπὸ τὸ κρεβάτι τοῦ γιὰ νὰ πάῃ στὸ καταφύγιον. Στὴ διασύνῃ τοῦ ἔπεσε κι' ἐχτύπησε τὸ κεφάλι του στὸ ἔζλο τοῦ κρεβατιοῦ του. Τὸ χτύπημα ἦταν τόσο δυνατό, ὥστε ἔμεινε ἀναίσθητος. Όταν ἀνέκτισε τὴς αἰσθήσεις του, διεπίστωσε μὲ κατὰπληξί, ὅτι μπορούσε πιά νὰ βλέπῃ! Τὸ δεῖόν του μάτι εἶχε ἀνακτήσει τὴν ὁρρασι. Ἡ τυφλότης τοῦ/ἐν λόγῳ Γερμανοῦ τυφλοῦ ἐχρονολογεῖται ἀπὸ δυὸ ἐτῶν, κανεὶς δὲν ἔμπορεσε ἐπὶ τοῦ παρόντος τοῦλάχιστον νὰ ἐξηγήσῃ πῶς ἀνέβλεψε, ἔστω καὶ μερικῶς. Ἀς πῶς ἀνέβλεψε ὅμως ὅτι δὲν εἶνε ἡ πρώτη σημεῖωθις ὅμως ὅτι ἀναπήρους πορὰ ποὺ σὲ ἀσθενεῖς καὶ ἀναπήρους σημεῖωνεται ἀφινιδία βελτίωσις τῆς θέσεώς των, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ σφοδρὰ συγκίνησι ἡ ἕνα δυνατό χτύπημα. Σὲ καθε πόλει... συγκεκριμένως, συμβαίνουν πολλὰ τέτοια θαύματα ποὺ ἀφίνουν κατὰπληκτοὺς τοὺς σοφοὺς τῆς ἐπιστήμης. ΧΑΡΑ ΣΤΟ ΚΟΥΡΑΓΙΟ ΤΟΥΣ! Ε νῶ οἱ συναγερμοὶ στὴν Ἀγγλία διαδέχονται ὁ ἕνας τὸν ἄλλον καὶ οἱ ὁμοῖες σφουρίζουν ἀκατάπαυστα ἐπ' αὐτὸ τὰ κεφάλια τῶν κατοίκων της, πολλὰς ἀγγλικὲς ἐφημερίδες, διατυπώνοντας τὴς γνώμες ἀναγνώστων τους, διερωτῶνται: «Τί θὰ γίνονταν τώρα μὲ τὴς ἀεροπορικῆς ἐπιθέσεις καὶ τοὺς

δομολογισμοὺς τὰ δούλα τῶν... γὰ τῶν στὴν Λίβερπουλ; Ὅπως ἐξηγοῦν οἱ ἐφημερίδες, ἀπὸ τὰ κληροδοτήματα διαφορῶν φίλων τῶν αἰλουροειδῶν τῆς ἀγγλικῆς αὐτῆς πόλεως, εἶχαν ἰδρυθῇ δυὸ ἀσὺλα ἀποκλειστικῶς γιὰ γάτες, μὲ ἀνέσεις ποὺ θὰ τίς ἐξήλθουν πολλοὶ ἄνθρωποι. Ὅχι μόνον τροφῇ, ἀλλὰ καὶ ἰατρικὴ περίθαλψι ἐβρίσκαν στὰ ἀσὺλα αὐτὰ οἱ περισυλλεγόμενοι ἀδέσποτοι γάτοι. «Τώρα, λοιπὸν —διερρωτῶνται οἱ φιλεγματικοὶ κάτοικοι τῆς Ἀλβιώνος, ποὺ ὥστόσο βλέπουν οἱ ἴδιοι κάθε μέρα τὸν Χάρο μὲ τὰ μάτια τους— τί θὰ γίνῃ τὴν στιγμὴν ποὺ δόμους ἀεροπλάνων θὰ πέσουν στὰ ἀσὺλα αὐτά;» Ἀλήθεια... τί θὰ γίνῃ; ΟΥΑΙ ΤΟΙΣ ΗΤΗΜΕΝΟΙΣ... Δὺο Γερμανοὶ ἐργάται, ὁ Ὀττο Γκάτεγκερ, ἑτῶν 54 καὶ ὁ Ροβέρτος Βιόρ, ἑτῶν 48, κατεδικάσθησαν ὑπὸ γερμανικοῦ στρατοδικείου, διότι, παρὰ τὴν ἰσχύουσαν ἀπαγόρευσιν, εἶχαν σχέσεις μὲ Πολωνοὺς αἰχμαλώτους καὶ ἐδέχονταν νὰ τοὺς ταχυδρομοῦν γράμματα γιὰ τὴς οικογενεῖς των. Οἱ Πολωνοὶ αἰχμάλωτοι, ποὺ ὡς τώρα ἐργάζονταν στὸ ἴδιο ἐργοστάσιον στὸ ὁποῖο ἐργάζονταν καὶ οἱ δυὸ καταδικασθέντες Γερμανοὶ ἐργάται, ἀπεστάλησαν σὲ πειθαρχικὸ «στρατόπεδο Συγκεντρώσεως». ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΙ... ΞΑΝΘΑ ΜΑΛΛΙΑ Πόλλες εἶνε οἱ πολεμικῆς συνέπειες ποὺ ἐθίζουν καὶ θίγουν ἰδιαιτέρως τὴν γυναικεῖα φιλαρέσκεια. Τώρα πάλι, ὅπως ἀναφέρουν οἱ γαλλικὲς ἐφημερίδες, ἐσταμάτησε ἡ κατασκευὴ βαφῶν γιὰ τὰ μαλλιά κι' ἔτσι οἱ κυρίες θὰ εἶνε ὑποχρεωμένες νὰ ἐμφανίζονται μὲ τὸ φυσικὸ χρῶμα τους. Σχετικῶς, ἕνας κομμωτῆς τῆς Λυὸν ἐδήλωσε ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν «ξανθῶν» γυναικῶν ἐλαττώνεται διαρκῶς καὶ μὴ χρι τοῦ χειμῶνος θὰ ἐκλείψῃ ἐντελῶς, διότι δὲν ὑπάρχει ἔλπις νὰ ἐφοδιασθοῦν τὰ κομμωτήρια μὲ «κόχυνεν». ΠΟΛΕΜΟΥ ΣΥΝΕΠΕΙΕΣ Στὴν Γερμανίαν, μετὰ τὴν ἐφαρμογὴ τῶν δελτίων τροφίμων, ἀρχίζει ἡδὴ ἀπὸ τῆς Ὀκτωβρίου καὶ ἡ διανομὴ δελτίων γιὰ τὸ σαποῦνι. Δυναίει τῶν δελτίων αὐτῶν, κάθε Γερμανὸς καὶ κάθε Γερμανίδα δικαιούται μιὰ πλάκα σαποῦνι τὸν μῆνα καὶ 250 γραμμάρια σαποῦνιού σὲ σκόνη. Ἐπίσης κάθε Γερμανὸς δικαιούται ἕνα σαποῦνι ξυρίσματος κάθε τέσσαρις μῆνες. ΜΟΝΤΕΡΝΟ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟ Ὁ πελάτης: Μοῦ εἶπατε ὅτι μπορὼ νὰ βλέπω τὴν θάλασσα ἀπὸ τὸ παράθυρο αὐτό... Ὁ ξενοδόχος: Βέβαια, ἀλλὰ πρέπει νὰ ζητήσετε τὸ περισκόπιο καὶ τὸ τηλεσκόπιο τοῦ ξενοδοχείου. ΜΑΘΗΜΑ ΣΩΓΡΑΦΙΚΗΣ Ἡ δασκάλα: Γιὰ πὲς μου, Κατερινίτσα, ἔχεις δὴ ἀγγέλους μὲ τρία φτερά, ὅπως τοὺς ἐξογράφεις στὴν ἱχθυογραφία σου; Ἡ μαθήτρια: Κι' ἐσεῖς, δεσποινίς, ἔχετε δὴ μὲ δυό; 25

ΣΤΑ ΚΑΤΕΡΓΑ

ΤΟ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑΚΙ ΜΑΣ

Όλη τη νύχτα οι δύο κατάδικοι ξδούλεψαν σιωπηλά στη μικρή καλύβα όπου ήταν κλεισμένοι. Ήταν δυο χρόνια εκεί κάτω στη Γουιάνα, φυλακισμένοι για έναν φόνο, αλλά τώρα τελευταία είχαν καταστρώσει ένα σχέδιο αποδράσεως που έπρόκειτο να το πραγματοποιήσουν άμεσα.

Αφού ξδούλεψαν κάπου δυο ώρες ακούραστα, κατάρθωσαν να βγάλουν μια μεγάλη σανίδα από τον τοίχο και από το κενό που σχηματίστηκε εδγήκαν στη θερμή τροπική νύχτα.

Κανείς δεν τους είχε ακούσει, κανείς δεν άγρυπνούσε εκεί κοντά. Τότε έπληγαν τρέχοντας προς την ακτή. Ανάμεσα στους βράχους ήταν μια παλιά, ξεχαρβαλωμένη βάρκα. Έπλησαν μέσα και από μακρόνθηκαν λήμοντας σιγά για να μην ακουστούν.

— Κουράγιο! Είλεγε ο ένας. Δεν έχουμε πολύ χρόνο να κάνουμε. Στο Μαύρο Νησί θα σταματήσουμε και θα κρυφτούμε. Αύριο θάχουμε μαζί μας και τον Μαρσεγιέζο, που θα μς βοηθήσει.

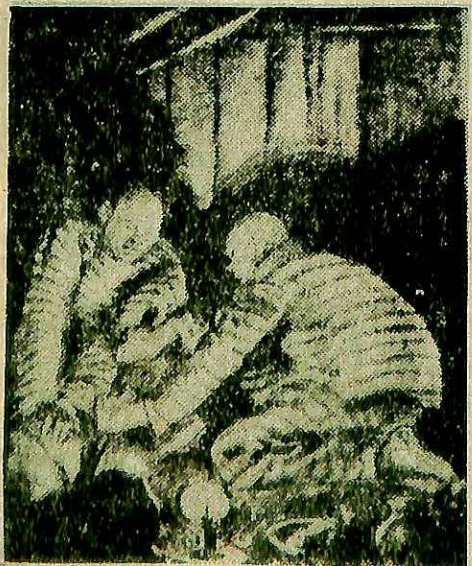
Την άλλη μέρα, όταν ανακαλύφθηκε η φυγή τους, όλο το κατέργο αναστατώθηκε. Έγινε μεγάλη συζήτηση και στο μαγαζί του Ρουσε, που ήταν γενικός προμηθευτής των κατέργων. Σ' αυτό το μαγαζί υπηρετούσε ως υπάλληλος ο Μαρσέλ Λεπράκ, που τον έλεγαν και Μαρσεγιέζο, άλλ' αυτός δεν έσχιολίσε καθόλου το γεγονός. Είπε μονάχα:

— Ποιος ξέρει αν θα καταφέρουν να γλυτώσουν! Τέτοιες αποδράσεις πολύ δύσκολα πετυχαίνουν.

Δεν μιλούσε πολύ, έκανε όμως καλά τη δουλειά του. Το απόγευμα, μόλις έδεχαιώθηκε ότι θα έμενε κάμποσην ώρα μόνος, έπληρε ένα αδειανό τσουβάλι και άρχισε να το γεμίζει με ό,τι έβρισκε πρόχειρο μέσα στο μαγαζί, γδύνοντας έτσι τον προστάμενό του, γιατί ήταν αποφασισμένος να πάει να συναντήσει τους άλλους, όπως είχαν συμφωνήσει.

Ήταν κάμποσα χρόνια μέσα στο κατέργο κι' επειδή έδειξε καλή διαγωγή, του επέτρεπαν να εργάζεται στο μαγαζί, πράγμα που τούδινε κάποιαν ελευθερία. Άλλα ήταν άθωος, γιατί δεν είχε διαπράξει το έγκλημα για το ποίον τον είχαν καταδικάσει.

Χάρι δεν μπορούσε βέβαια να περιμένη ύστερα από τόσα χρόνια. Γι' αυτό είχε αποφασίσει να δραπέτευση μαζί με τους

άλλους δύο που έτράβηξαν μπροστά και τον έπεριμεναν στο Μαύρο Νησί. Μόλις ένυχτανε, θα έπληγαν να τους βρή στο καταφύγιο τους και, καθώς ήταν καλός ναυτικός, θα τους ώδηγούσε στη Βενεζουέλα, όπου κανείς δεν είχε το δικαίωμα να τους καταδώσει.

Εγέμισε λοιπόν το σακί, άνοιξε την πόρτα κι' έβριξε μια ματιά στην αλύη. Και όταν έβεβαιώθηκε ότι δεν τον βλέπει κανείς, μετέφερε τα κλοπιμαία στην καλύβα του, πίσω απ' το μαγαζί.

Κατά τις τρεις, έφωρεσε την άσπρη μπλούζα και το μεγάλο φάβινο καπέλλο κι' έπλησε στο μικρό γραφείο που ήταν πίσω απ' το κατάστημα, για να πάρει διαταγές απ' τον προϊστάμενο του. Ο Ρουσε ήταν εκεί, όπως πάντα κι' έκάνιζε με το συνηθισμένο ύψος, γεμάτο καλωσύνη και αφέλεια.

Προς μεγάλην του έκπληξιν, ο Μαρσεγιέζος τον είδε να σηκώνεται και να βέλη να τον χαιρετήσει με χειραψία. Γιατί του κανε την ασυνήθιστη αυτήν υποδοχή, σ' αυτόν, που ήταν ένας κατάδικος τον οποίον έπρεπε όλοι να περιφρονούν και να μην καταδέχονται; Ο άλλος όμως έέμενε:

— Έλα, σφίχτο, του έπλε, σου άζει! Ξέρεις πολύ καλά ότι ποτέ δεν έπίστεψα όταν μου έλεγες ότι είσαι άθωος. Σήμερα όμως είδα τον διευθυντή του κατέργου κι' έμαθα πολύ ενδιαφέροντα πράγματα. Φαίνεται πως εκεί κάτω, στη Γαλλία, κάποιος έμσρτύρησε για την ύπθεσί σου, έπλε την αλήθεια, κι' έτσι η άθωότης σου έχει άποδειχθεί. Τον ένοχο τον βρήκαν και σ' λίγες μέρες θα σ' έδοποιήσουν έπίσημα...

Ο Μαρσεγιέζος τάκουσε αυτά κι' έγούρλωσε τα μάτια του... Μετά έζήτησε την άδεια να πάει στο μαγαζί, να μείνει μόνος.

— Ναί, ναί, πήγαινε, του έπλε ο προϊστάμενός του. Καταλαβαίνω: συγκινήθηκε!

Και όμως, ο Ρουσε ήταν άδύνατον να φανταστεί τί συνέβαινε μέσα στην ψυχή του Μαρσεγιέζου, που σκετόταν με τρόμο τον κίνδυνο που είχε διατρέξει. Έν τώ μεταξύ είχε γίνει κατά το ήμισυ κλέφτης και μετά λίγες ώρες έπρεπε να συναντηθεί με τους δυο κακούργους και να συναντήσει την τύχη του με τη δική τους. Και τον έπλεαν έλλιγγος, τώρα που το σκετόταν, πως έπρόλαβε να γλυτώσει έγκαίρως από μία τέτοια καταστροφή.

Έπληγε λοιπόν στην καλύβα του, έπληρε το σακί με τα κλοπιμαία, το φορτώθηκε στον ώμο, έπληρε κρυφά στο μαγαζί και άρχισε να τα ξαναβάζει πάλι στη θέση τους.

Έξωφρα, προτού τελειώσει, τινάχτηκε και έστράφηκε άπτομα. Είχε ακούσει θόρυβο στην πόρτα. Στάθηκε για μία στιγμή άκίνητος, όταν η πόρτα άνοιξε και παρουσιάστηκε ο Ρουσε με ένα δεσμοφύλακα. Δεν ήταν άλλος ο Ρουσε. Με μία ματιά κατάλαβε τι είχε συμβεί. Είθε το σακί που είχε άκόμη μέσα ένα σωρό πράγματα, είθε τα ράφια που ήταν σχεδόν άδειανά, κι' έκατάλαβε. Το βλέμμα του διασταυρώθηκε σάν άστραπή με το βλέμμα του Μαρσεγιέζου, που έκατάλαβε πως ήταν χαμένος. Μετά, έπλε, ήρεμος:

— Μπράβο! Καλά που το θυμήθηκες να βάλεις λίγη τάσι έδώ μέσα. Τέλος, έστράφηκε στον δεσμοφύλακα που τον άκολουθούσε, και του έπλε:

— Είλε τόσες μέρες που του έπλε να τακτοποιήση λίγο τα ράφια, και φαίνεται πως το θυμήθηκε, ο τεμπέλης!...

T. ΒΕΝΤΟΥΡΙΝΟ

ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΝΕΕΣ ΑΔΕΛΦΕΣ

Είλε πιά η έποχή των άστερισμών και όχι των μεμονωμένων άστέρων. Μετά τις άδελφές Λέιν, τις άδελφές Γιούγκ, ένεφανίσθησαν και άλλες τέσσαρες άδελφές στο κινηματογραφικό στερέωμα, οι άδελφές Κόρχους, έκ των οποίων η μία μόνο μς είλε γνωστή, η Μιλίτσα, πρωταγωνίστρια του «Γιόχαν Στράους». Οι άλλες λέγονται «Αννα, Ταμάρα και Τόνυ, είλε δέ και οι τρεις περίφημες τραγουδίστριες όπως και η άδελφή τους.

ΤΟ ΘΑΡΡΟΣ

Τώρα με τον πόλεμο, το θάρρος άπτελεί ένα άρκετά επίκαιρο θέμα. Άς άσχοληθούμε λοιπόν λιγάκι και με το περίεργο αυτό συναισθήμα που έδημιούργησε τόσα ήρωικά έπίσδια, άλλα και τόσα άστεία.

Ένας Γερμανός ποιητής, ο Φρειδερίκος Έμπελ, έγραψε ότι το θάρρος γεννιέται πολλές φορές από τον κίνδυνο.

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

Ένας άπό τους διασημότερους Άγγλους αστυρικούς, ο Τσεκεράυ παρατήρησε πολύ σωστά ότι «Το θάρρος δεν έφτελει πατέ άπό τη μάδσα. Και ένας πατριώτης του συγγραφέως, με το χιούμορ που χαρακτηρίζει όλους τους ανθρώπους της φυλής του, έπλε: «Το θάρρος είλε μία τέχνη κατά την οποίαν φοβάται κανείς χωρίς να το καταλάβουν οι άλλοι».

Αντιθέτως, ο Ναπολέων, που κάτι έκαταλάβαινε άπό τέτοια πράγματα, έπλε κάποτε: «Το θάρρος δεν μπορεί να είλε ψεύτικο. Γιατί είλε μία άρετή την οποίαν πολλοί δύσκολα μπορεί κανείς να ύποκριθώ».

Επίσης, στίς περιφημες συνομιλίες του, όταν βρισκόταν έξόριστος στην Άγία Έλένη, ο μεγάλος έκείνος στρατηγός έλεγε: «Το σπανιότερο θάρρος είλε της δευτέρας μετά μεσονύκτιον».

Τον περίεργο αυτόν όρισμό τον έδινε στο θάρρος του ανθρώπου που είλε ύποχρεωμένος ν' άμυνθή έναντιον της άσφυκτικής έπιθέσεως που του γίνεται κατά τις δ' ο μετά τα μεσάνυχτα, ενώ κοιμάται φυσικά, είλε άσπλος, και όμως κατορθώνει να διατήρηση την ψυχραιμία του.

Δεν ύπάρχει όμως άμφιβολία, ότι όλοι, άκόμη και οι τολμηρότεροι άνθρωποι, όταν βρεθούν μπροστά στον κίνδυνο, ένοιοσαν μία μικρή έστω ανατριχίλα φόβου.

Το θάρρος είλε άκριβώς η ψυχική έκείνη δύναμις με την οποίαν αντιμετώπιζουμε τον κίνδυνο χωρίς να φοβηθούμε. Για ιά γίνη όμως αυτό πρέπει να τον έρωμε τον κίνδυνο καθώς και την έκτασί του. Έπλ του προκειμένου ύπάρχει το έξης νόστιμο άνέκδοτο:

Κατά την διάρκεια ένος σφοδρού όουμ βαρδισμού, ένας λοχίας στρέφεται προς ένα στρατιώτην και του λέει με ύφος έρωνικό:

— Άγαπητέ μου, βλέπω πως δεν είσαι και τόσο τολμηρός. Ο φόβος σου είλε άλοφάνερος!

— Άλήθεια, άπαντάει άφελέστατα ο στρατιώτης. Άλλά είμαι βέβαιος, ότι αν είχατε τόσο φόβο όσον αισθάνομαι έγώ τώρα, θα τάχατε βάλει στα πόδια.

ΕΝΑ ΩΡΑΙΟ ΠΙΣΤΟΠΟΙΗΤΙΚΟ

Είς ένα άπό τ' άριστουργήματα της ταλικής φιλολογίας, τους «Άρραβωνισμένους» του Μαντζόνι, ο πάτερ Άμπόντιος, για να δικαιολογηθή στον καρδινάλιο Φρειδερίκο, του λέει μεταξύ άλλων και τά έξης: «Το θάρρος δεν δανείζεται. Κανείς δεν μπορεί να δώση το θάρρος του στον άλλον».

Άλλά ένας άλλος συγγραφέας, ο Σαλγκάρι, που έγραψε τα περιπετειώδεστερα παιδικά μυθιστορήματα, ύποστήριξε άκόμωας το αντίθετο. Και έλεγε πολύ συχνά:

— Το θάρρος μπορεί και πρέπει να το δίνη κανείς στους άλλους, κάθε φορά που του παρουσιάζεται η εύκαιρία. Πρώ παντός πρέπει να συνθίζουμε τα παιδιά στον κίνδυνο, ώστε να μη τρομάζουν όταν μεγαλώσουν.

Και για να έπικυρώση αυτά που έλεγε, άνάγκαζε τα παιδιά του να κάνουν τα πιο έπικίνδυνα παιχνίδια. Έννοείται, ότι πολλές φορές ταύρχονταν στο στίτι καταματωμένα. Ο Σαλγκάρι δεν άνησυχούσε καθόλου γι' αυτό, παρά έλεγε:

— Το μικρά αυτά τραύματα είλε τα καλύτερα πιστοποιητικά του θάρρους σας!

Τ' άσυλλόγιστα ΝΕΙΑΤΑ

Μία παράξενη περιπέτεια

Ο Έτιέν Σαντέιγ μπήκε στη ζωή φορτωμένος με όλα τα δώρα της τύχης, τόσο που να το πάρη στο τέλος έπάνω του. Έφθασε να πιστεύη δηλαδή πως ήταν ένα έξαιρετικό πλάσμα. Κι' αυτή η ιδέα που είχε για τον έαυτό του έμεγάλωνε όσο περισσότερο έμεγάλωνε κι' ο ίδιος. Τώρα ήταν έπάνω - κάτω μεσόκοπος, άλλα έκανε πάντα το παλλήκαρι.

Εκείνη την έποχή, έτυχε να συναντήσει σε κάποια γιορτή, μία νέα που η όμορφιά της τον κατέπληξε. Δεν άργησε να βρή κάποιον που την έγνωρίσει κι' ά μπορούσε να τον πληροφρήσει γι' αυτήν.

— Είλε η μίς Μάρτζορ Στάνχωπ, Άμερικάνα. Μιλάει όμως σάν Γαλλίδα τα γαλλικά. Πρώ όλίγου έφτασε άπό τη Νέα Υόρκη, κι' είλε μοναχοκόρη κάποιου άσισιλά, δεν ξέρω ποιού βιομηχανικού είδους, τόσο πλούσια, που μπορεί να ίκαυοιτή όλα της τα καπρίτσια.

Εξήγησε να την γνωρίση. Τον παρουσίασαν στην μίς Στάνχωπ, που έδειξε με γάλη χαρά. Ο Έτιέν ένθουσιάσθηκε. Έγύρισε στο στίτι του εύχάριστα παραγμένος άπό την γνωριμία αυτή, και δεν έβλεπε την ώρα που θα ξανασυναντούσε την μίς Στάνχωπ. Την συνήντησε.

Ήταν μαζί μ' έναν ύψηλο και κομψό νέο.

— Οίκογενειακός φίλος, είλε στον κ. Σαντέιγ.

— Όχι μνηστήρας; την έρώτησε εκείνος με κάποια συγκίνηση.

— Ο φτωχός ο Τζίμ!, άνεφώνησε εκείνη κάνοντας έναν μορφασμό. Δεν μς συνδέει παρά μόνο μία φίλια. Τίποτε περισσότερο.

Ο Έτιέν δεν κρατιόταν άπό τη χαρά του. Έπληρε το λεπτό χεράκι της νεαρής Άμερικανίδας και το έφίλησε με πάθος. Άρχισαν να κουβεντιάζουν. Της μίλησε για τις θαυμάσιες συλλογές παλαιών κομψοτεχνημάτων, που είχε κληρονομήσει άπό τον πατέρα του.

Την έκάλεσε να τις δει. Εκείνη έδέχθηκε μ' ένθουσιασμό. Θα πήγαινε στο στίτι του. Ο Έτιέν ήταν εύτυχης γι' αυτή την έπίσκεψι, έβρισκα όμως και λίγο άσυλλόγιστη την άποψή της νέας.

— Έτσι είλε τα νειάτα, έπιθύρισε. Δεν συλλογίζονται τους κινδύνους...

Και, σάν να σκέφθηκε κάτι, χαμογέλασε πονηρά.

Η Μάρτζορ ήρθε την ώρισμένη ώρα και δεν συγκρατούσε την εύχάριστή της όταν ο Έτιέν την ώδήγησε μέσα στο κομψό του ισόγειο διαμέρισμα. Ήταν περίεργη να δει τις συλλογές. Ο Σαντέιγ άνοιξε ένα χρηματοκιβώτιο κι' έβγαλε άπό μέσα τα κουτιά. Εκείνη κατέπληξε άπό έκσταση μπροστά σ' αυτόν τον σπάνιο θησαυρό.

Σαφνικά ο Έτιέν ώπισθοχώρησε ένα βήμα, έβγαλε άπό την τσέπη του ένα περιστροφικό και της είλε μελοδραματικά:

— Κι' αν όλα αυτά δεν ήταν παρά για να σάς παρουσώρ σε μίαν ένέδρα;

Η νέα τινάχθηκε τρομαγμένη άπό τη θέσι της.

Μην κινήσθε, την διέταξε εκείνος με το ίδιο μελοδραματικό ύφος. Φαντάζεσθε πως μπορεί μία γυναίκα να μη άτιμωρητή στο στίτι του ανθρώπου που έμάγειρε;

— Είλε ντροπή σας, είλε η Μάρτζορ ξαναπέφτοντας στο κάθισμα. Θα διαμαρ-

τυρηθώ στην πρεσβεία μς...

Ο Έτιέν έβγαλε τα γέλια και συγχρόνως έπέταξε το πιστόλι του μακριά:

— Άστείευθηκα, της είλε. Και ήθελα να σάς δείξω σε τί κίνδυνο μπορούσατε να έκτεθите, σε τί παγίδες πέφτουν καμμία φορά τ' άσυλλόγιστα νειάτα!

Περιέργως η Μάρτζορ δεν άπήντησε στο γέλιο του. Τούναντιον, με μίαν άπτομη κίνησι έβγαλε άπό το τσανάκι της ένα μικρό ρεβόλβερ, το κατηύθυνε προς το στήθος του και του φώναξε μ' άλλαγμένη φωνή:

— Ψηλά τα χέρια, κ. Σαντέιγ!

Μετά, κρατώντας πάντοτε το περιστροφικό στο δεξι χέρι της, έπλησίασε στην πόρτα και την άνοιξε με το άριστερό. Ο Τζίμ, ύψηλος και κομψός νέος, έχώθηκε μέσα. Άρπαξαν τον Σαντέιγ, τον έφιμωσαν και έφυγαν παίρνοντας μαζί τους τις σπάνιες συλλογές.

— Βλέπετε, κ. Σαντέιγ, του είλε φεύγοντας η Μάρτζορ, δεν είλε πάντα άσυλλόγιστη μόνο τα νειάτα. Είλε κάποτε και οι μεσόκοποι, προπάντων όταν τύχη να έρωτευθούν...

ΣΤΕΦΕΝ ΛΕΜΟΝΙΕ

Κρυφός ΕΡΩΤΑΣ

Σύντομες ιστορίες

Της είχε πη όταν πέθανε ο πατέρας της:

— Είς άνάμνησιν του καλού μου φίλου, του πατέρα σας, δεσποίνης, σας δίδω το δικαίωμα ν' άπειθυνησθε σ' έμένα κάθε φορά που έχετε ανάγκη.

Άπό τότε θυμόταν πάντα τα λυπημένα μάτια του, καθώς έκύτταζαν τα δικά της.

Έδοκίμασε διάφορες στενοχώριες, έπροσπάθησε να τα καταφέρει μόνη της, άλλα της έλειπε η πείρα. Και τότε χρειάσθηκε ν' άπειθυνη στον φίλο του πατέρα της.

Την έδέχθηκε στο πλούσιο γραφείο του — ένα γραφείο μεγαλοεπιχειρηματίου — την άκουσε με προσοχή και έράνηκε πρόθυμος να της προσφέρει την ύποστήριξί του. Ήταν τόσο καλός!

Τώρα η ζωή της φαίνόταν λινώτερο σκληρή, άπό άλλοι. Ο προστάτης της την έδοήθησε, με τις κοινωνικές σχέσεις του, και της έστελενε διάφορους μαθητάς να τους προετοιμάση για τις έξετάσεις. Έτσι συνήντησε τον Ρομπέρ... Και μόνον γι' αυτό αισθανόταν πως χραιστούσε την πιο βαθειά ευγνωμοσύνη προς τον στοργικό φίλο του πατέρα της.

Ο Ρομπέρ ήταν πλούσιος, εκείνη φτωχή. Γι' αυτή την ύπθεσι ήθε σήμερα να

μιλήση με τονπρόσάτη της. Ήταν βεβία πως θα της έπλεαν το χέρι και θα της έλεγε:

— Μην άνησυχής, παιδί μου. Έγώ θα κανονίσω το ζήτημα. Είλε άπερυστατο... Έμπηκε στο σαλόνι. Η καμαριέρα, που την έγνώριζε, της είλε:

— Ο κύριος είλε πολύ άνησυχολήμονος, δεσποίνης. Θα τον είδοποήσω.

Μην ένοχλήσθε και δεν είμαι καθόλου βιαστική. Θα περιμένω.

Εκάθησε στη συνηθισμένη της θέσι, μία βαθεία πολυθρόνα κοντά στο παράθυρο. Έπληρε κι' έξεφύλλισε ένα εικονογραφμένο περιοδικό. Η ώρα περνούσε. Δεν ήταν ώστόσο άνησυχη. Ο Ρομπέρ την έλάτρευε όπως τον έλάτρευε κι' αυτή. Μονο ο πατέρας του αντίδρουσε στον γάμο, έπειδή είχε φιλοδοξίες πολύ μεγαλύτερες. Πάντως αυτό που δεν μπορούσε να ρυθμίση ο έρωτάς των, θα το έκανονίσε ο προστάτης της — δεν είχε καμμία άμφιβολία. Γιατί συνδεόταν στενάτα με την οίκογένεια του Ρομπέρ.

Ξαναπήρε το περιοδικό και ξανάρχισε να το ξεφυλλίζει, όταν άκουσε συνομιλίες στη δίπλανη πόρτα. Χωρίς να το βέλη έπρόσεξε:

— Άν του το άρνηθώ κατηγορηματικά θα ύποχωρήση, δεν θέλω όμως να φθώω ως εκεί, τη στιγμή που πρόκειται να φύγη για το μέτωπο. Έσεις τι σκέπτεσθε γι' αυτή τη νέα;

Ήταν ο πατέρας του Ρομπέρ που έρωτούσε τον προστάτη της.

— Τι να σκεπταίη! άπήντησε εκείνος. Έσεις την ξέρετε πιο καλά. Άλλως τε έσεις μς την έσυστήσατε, έέμενε ο πατέρας του Ρομπέρ.

— Εγνώριζα τον πατέρα της. Είλε καλό κορίτσι. Εργάζεται για να ζή. Ο Ρομπέρ είλε πολύ νέος και ξετρελλαθηκε. Θα του περάση. Αυτά γίνονται κάθε μέρα. Νομίζω ότι κανετε καλά να άρνησθε και να άνθίστασθε στον γάμο αυτό...

Η νέα, που άθελά της άκουσε όλη αυτή την συζήτηση, έγινε κατάχλωμη. Άυτος, λοιπόν, ήταν ο προστάτης της, ο καλός άνθρωπος, που έπέφερε αυτά τα λόγια; Δεν έπίστευε τ' αυτή της. Και όμως είχε άκούσει τόσο καθαρά...

Όταν την είδε σε λίγο την δέχθηκε με την ίδια έγκαρδιότητα, με την ίδια στεργή.

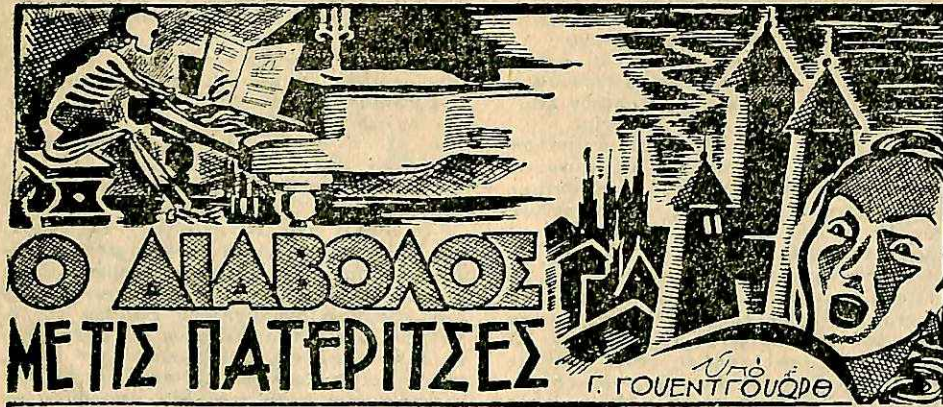
— Άγαπητό παιδί... Δεν του είλε τίποτε. Ήταν σάν να μην έπίστευε κι' αυτή όσα σκέφθηκε. Τού έζήτησε κάποια πληροφορία, για να δικαιολογήση την έπίσκεψί της και άμέσως έφυγε.

...Δύο μάτια την παρακολουθούσαν λυπημένα, δυο γέρικα μάτια, όπου έλαρπε το μυστικό ένος κρυφού έρωτα...

ΖΑΝ ΝΟΜΙ

ΓΑΜΗΛΙΑ ΕΘΙΜΑ

Στην Κορέα ίσχύει ένα παράξενο έθιμο για την έξακριβώνη αν η ύψη είλε πράγματι σέμνη, τιμία και ένερη. Καθ' όλη την διάρκεια της τελετής του γάμου κάθονται κοντά στο ζεύγος των νεόνυμφων δυο γερόντισσες, των οποίων η άποστολή είλε να λέγουν συνεχώς διάφορα κωμικά ανέκδοτα και έν γενει διάφορα άστεία. Οι προσκεκλημένοι που άκούουν τις δυο γελωτοποιούς, καθώς και ο γαμβρός, έκαρδίζονται στα γέλια. Άλλοι μόνω όμως στη ύψη, αν το πρόσωπό της έκανε και τον παραμικρό μορφασμό, είς ένδειξιν ότι προσέχει και διασκεδάει με τις άφηγήσεις των γελωτοποιών, άλλοι μόνω αν διέστειλε τη χείλη της και στο έλαφρότερο έστω χαμόγελο. Θα έθωρετο ως μη άρκετά σοβαρά και ο γαμβρός θα είλε το δικαίωμα να θεωρήση άδικο τον γάμο και ν' άνακτήρη την έλευθερία του. Άς σημειώθω έπίσης ότι καθ' όλη την διάρκεια της τελετής του γάμου η ύψη έχει κλεισμένα τα μάτια — της τα κολλούν με μία ειδική ύψα — διότι δεν έπιτρέπεται ν' άντικρύση τον γαμβρό, παρά μόνο έσοθ τελειώση η τελετή του γάμου.

30N

—Καί δὲν ἔγραψες στὸ θεῖο καὶ στὴ θεὰ σου, γιὰ νὰ τοὺς ζητήσης νὰ σὲ βοηθήσουν; ἔρωτησε σὲ λίγο.

—Γιὰ ποιὸ λόγο, Δὲν μποροῦσαν νὰ με θγάλουν ἀπὸ τὴ φυλακή. Καί, ἐξ ἄλλου, εἶχα δώσει ἕνα πλαστὸ ὄνομα ὅταν με συνέλαβαν. Δὲν μοῦ ἄρεσε νὰ στολίσω τὸν κατάλογο τῶν φυλακῶν μὲ τὸ πραγματικὸ μου ὄνομα.

—Τώρα καταλαβαίνω γιατί τὸ πρόσωπό σου ἔχει αὐτὴ τὴν ὥχρηττα.

—Ἐπειτα ὅλη αὐτὴ ἡ περιπέτεια δὲν ἦταν καὶ τόσο ἀσχημὴ γιὰ μένα. Εἶχα ἀνάγκη νὰ δαμασθῶ. Βλέπετε, ἂν ἦμουν ὅπως πρῶτα.

Τὰ γκρίζα μάτια του, ποὺ ἐπλανῶντο μέσα στὴν ἀπέραντη αἴθουσα, προσηλῶθησαν σ' ἕνα σημεῖον μίας μακρινῆς γωνίας.

—Διάβολε, ἔκαμε, ἐξαναφόρεσε τὰ ματωσινὸρά του.

—Πῶς;.. Εἶνε ὁ..

—Ναί, εἶνε ὁ ἴδιος. Μόλις ἔφθασε... Ἐπῆγε καὶ ἀλλάξε ρούχα... Τώρα ἔχει μονόκλ. μουστάκι καὶ μιά ἄλλη περρούκα... Κύτταξε τὸν...

—Ναί, ἀλλὰ ὁμολογῶ ὅτι μόνη μου δὲν θὰ τὸν ἀνεγνώριζα ποτέ... Θέλεις νὰ χορέψωμὲ αὐτὸ τὸ φῶς - τρὸτ;

—Εἶμαι περισσότερο ἐξοικειωμένος στοὺς δημασιμῶς τῆς φυλακῆς. Μποροῦμε ὅμως νὰ δοκιμάσωμε...

Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι δὲν τὰ ἐκατάφερε καὶ τόσο ἀσχημα.

Ἐπειτα ἀπὸ τὸ χορδὸ, ἀπεφάσισαν νὰ φύγουν.

—Ἀς περπατήσωμε, εἶπε ἡ Γκλόρια. Αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκη νὰ ἀναπνεύσω καθαρὸ ἀέρα.

Ἐστρίψαν στὴ γωνία τοῦ δρόμου, ἐπὶ ὁρμήσαν στὴν λεωφόρο Σαφτισμπούρου καὶ κατόπιν ἐξηκολούθησαν ἀργὰ τὸ δρόμο τους πρὸς τὸ Πικαντῖλλυ Τσίρκου.

—Ποιὰ εἶνε τώρα τὰ σχέδιά σου; τὸν ἔρωτησε ἡ Γκλόρια, περνώντας τὸ χέρι κάτω ἀπὸ τὸ μπράτσο του.

—Ὁ πατέρας μου μοῦ ἔχει ἀφήσει μερικὰ λεπτὰ, ποὺ δὲν τὰ ἐθίξα ἀκόμη. Δὲν εἶνε σπουδαῖον ποσόν, ἀλλ' ἀρκετὸ γιὰ ν' ἀρχίσῃ κανεῖς.

—Ἐκτός ἀπὸ τὸ ποσὸ αὐτὸ ἔχεις καὶ τὸ μέγαρο τῶν Σάντμορ. Μιά μέρα θὰ εἶνε δικό σου. Καὶ τότε θὰ εἶσαι ἐκατομμυριούχος, ἀγαπητέ μου.

Ἐξηκολούθησαν νὰ φλυαροῦν καὶ νὰ καταστρώνουν σχέδια γιὰ τὸ μέλλον.

Ἐφνικὰ, ὁ Ντόν ἔρριξε ἕνα βλέμμα πίσω του.

—Ὁ ἀνθρώπος αὐτός, ποὺ δὲν εἶχε πρὶν ματωσινὸρα καὶ ἐφρόντισε νὰ τὰ κολλήσῃ ἐν τῷ μεταξῷ, μὲς παρακολουθεῖ πάντοτε, εἶπε. Δὲν μποροῦν νὰ καταλάβω τί λόγο ἔχουν γιὰ νὰ με κατασκοπεύουν καὶ ποῖος ἔχει συμφέρον γι' αὐτό.

—Δὲν μπορεῖς νὰ καταλάβῃς; ἔκαμε ἡ Γκλόρια, σφίγγοντας τὸ χέρι του μὲ τρυφερότητα. Αὐτὸ, φίλε μου, λέγεται μετριότητα. Δὲν συλλογιζέσαι, λοιπόν, ὅτι εἶσαι ἕνας ἀπὸ τοὺς πρῶ ἐνδιαφέροντας νέους τοῦ Λονδίνου.

—Νομίζεις, Γκλόρια;

—Ἄν τὸ νομίζω; Χιλιάδες ἄλλοι ἀνθρώποι, συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ χωρίς ματωσινὸρα φίλου σας, ἔχουν τὴν ἴδια γνώμη μὲ μένα. Βλέπετε, Ντόν, εἶσαι τὸ κεντρικὸν πρόσωπον ἑνὸς μυστηρίου.

—Πῶς; Ποιὸ μυστήριον;

—Αὐτοῦ ἐκεῖ.

Καί, λέγοντας αὐτά, ἔδειχνε μὲ τὸ χέρι της, στὴν ἀπάναντι πλευρὰ τοῦ πεζοδρομίου, ἕνα μεγάλο καὶ ἀπληροκρινὸ σπιτί, ποὺ ὅλα του τὰ παράθυρα ἦταν κατὰκλειστα καὶ τὸ ὅποιον δὲν διεκρίνετο κανένα φῶς.

Σὰν νὰ ἐκινούτο ἀπὸ τὸ ἴδιο σκλαίσθημα, δέχονταν τὸ δρόμο καὶ ἐπῆγαν νὰ κυττάξουν ἀπὸ κοντὰ τὴν μισογκρεμισμένη πρόσοψιν τοῦ σπιτιοῦ τῶν Σάντμορ.

—Δὲν ἔξερα ὅτι ὑπῆρχε ἐδῶ κάποιον μυστήριο, εἶπε ὁ Ντόν, μὲ φωνὴ ποὺ εἶχε γίνῃ ἐφνικὰ πάλιν σιγανή.

—Δὲν τὸ ἔξερες; Καὶ ὅμως τὸ σπιτί αὐτὸ ἔχει ἕνα παρουσιαστικὸ πολὺ μυστηριώδες.

—Ὁ Ντόν ἐκύτταξε τὴ γκρίζα πρόσοψιν, τὰ σκοτεινὰ παράθυρα, ποὺ ἔμοιαζαν σὰν νεκρὰ μάτια καὶ ἐπάνω στὰ ὁποῖα ἔπεφτε ἕνα ἀμυδρὸ φῶς ἀπὸ τὸ φανάρι τῆς γωνίας.

—Λοιπόν, τί σκέπτεσαι; — Τὸ μικρὸ χέρι τῆς Γκλόριας ἐσφίγγε τὸ μπράτσο του. Πόσο σκοτεινὸ καὶ σκυθρωπὸ εἶνε τὸ παρουσιαστικὸ αὐτοῦ τοῦ σπιτιοῦ! Δὲν τοῦ βρίσκεις κάποια δραματικὴ ἔκφρασι;

—Τὸ βρίσκω παλὸν, θλιβερό καὶ ἀποκρουστικὸ! εἶπε ὁ Ντόν. Ἀλλὰ ποῦ ὑπάρχει τὸ μυστήριον;

—Δὲν ἀκούσεις λοιπόν ποτὲ νὰ γίνεταί λόγος γι' αὐτό;

—Ναί... νομίζω πῶς θυμάμαι κάποιες ἡλίθιες ἱστορίες...

—Γιὰ ποῖο λόγο ὑποθέτεις ὅτι οἱ Σάντμορ τὸ διεφύλαξαν ὅλα αὐτὰ τὰ χρόνια;

—Αὐτὸ μόνον ὁ Θεὸς τὸ ξέρει.

—Καὶ ὅμως τὸ πρᾶγμα αὐτὸ κάνει ὅλο τὸν κόσμον νὰ σκέπτεται. Κάθε τόσο, οἱ ἐφημερίδες δημοσιεύουν μακρὰ ἀρθρά γιὰ τὴν ὑπόθεσιν καὶ τοὺς θρύλους, ποὺ κυκλοφοροῦν γύρω ἀπ' αὐτὸ τὸ σπιτί. Τὸ ἔχουν ἐπινόμασε «Σπιτί τοῦ μυστηρίου».

—Καὶ τί λένε λοιπόν;

—Ὁ! Πολλὰ πράγματα! Καθένας ἔχει τὴν προσωπικὴ του γνώμη. Τὸ βέβαιον ὅμως εἶνε ὅτι κάποιο μυστήριον κρύβεται σ' αὐτὸ τὸ σπιτί. Καὶ ἀσφαλῶς θὰ κολλήσῃ καὶ σὲς μέσα σὲ μυστήριον αὐτὸ σὲ λίγο, ἔπως συνέβη καὶ μὲ τὸν πατέρα σας. Ἐχὼ ἀκούσει νὰ λένε ὅτι ἐκληρονόμησε μιά ὁλόκληρη περιουσίαν καὶ ὅτι τὴν ἔχασε, ἔπειτα ἀπέκτησε ἄλλη καὶ τὴν ἔχασε κι' αὐτή, κατὰ τὸ μεγαλύτερον μέρος της. Φαίνεται ὅτι ἐπέθανε ὅχι καὶ σὲ τόσο ἀνθηρὴ κατὰστασι. Ἄν ἤθελε ὅμως θὰ μπορούσε νὰ πούλησιν αὐτὸ τὸ σπιτί καὶ νὰ πάρῃ ὁλόκληρη περιουσίαν. Ἐν τούτοις, ἀπέκρουσε ὅλες τὶς προσφορὰς ποὺ τοῦ ἐγίναν. Μπορεῖτε νὰ καταλάβετε τὸ γιατί;

—Ἰσως ἀπὸ αἰσθηματολογία.

—Ναί, ἀπὸ αἰσθηματολογία, ἀλλ' αὐτὸ δὲν εἶνε ὅλο. Ἄν ἡ αἰσθηματολογία ἀρκοῦσε γιὰ νὰ ἐξηγήσῃ μιά παρομοίαν στάσιν, τὸ Λονδίνον θὰ εἶχε γεμίσει ἀπὸ πα-

λῆα σπῖτια. Ὅχι, ὑπάρχει ἐδῶ κάτι ἰσχυρότερον ἀπὸ μιὰ ἀπλὴ αἰσθηματολογία. Λένε ὅτι καὶ σ' αὐτὸ ἀκόμη τὸ ἐπιθανάτιο κρεβάτι τοῦ ἐπῆγαν ἀνθρώποι με πρὸ σφοδρὰ γιὰ τὴν ἀγορὰ αὐτοῦ τοῦ σπιτιοῦ. Ἀλλὰ δὲν θέλησε νὰ τοὺς ἀκούσῃ. Καθὼς ῖσε δὲ στὴ διαθήκη του ὅτι τὸ σπιτί θὰ τὸ κατέχευε ὁ ἀδελφὸς του καὶ ὅτι κατόπιν θὰ περιήχετο σὲ σένα. Ὅλο τὸ Λονδίνον διερωτᾶται τώρα τί πρόκειται νὰ κάμῃς σὺ μ' αὐτὸ τὸ σπιτί, Ντόν.

Τὰ μάτια τοῦ νέου ἐπλανήθηκαν ἐπάνω στὰ κατὰκλειστα παράθυρα.

—Ὁ! Τίποτε, εἶπε. Θὰ τὸ ἀφήσω ὅπως εἶνε σήμερα.

—Ἀλλὰ κανεῖς δὲν μπορεῖ νὰ φαντασθῇ δὲν θὰ τὸ κάμῃς αὐτό. Κύτταξε ὁλόγυρα...

Ἐδειχνε μὲ τὸ χέρι της τὶς μεγάλες πολυκατοικίες ποὺ περιέβαλαν ἀπὸ παντοῦ αὐτὸ τὸ σπιτί.

—Τὰ περισσότερα ἀπ' αὐτὰ τὰ σπῖτια, εἶπε, ἔχουν κτισθῇ ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ἀκόμη ποὺ σὺ κι' ἐγὼ εἰμαστε παιδιὰ.

Κανένα παλὸν σπιτί δὲν ἔχει ἀπομείνει σ' ἡ αὐτὴ τὴ συνικία. Ἐκτός βέβαια ἀπὸ τὸ «Σπιτί τοῦ μυστηρίου». Οἱ μεσίται τρέχουν ὁ ἕνας ἔπειτα ἀπὸ τὸν ἄλλο καὶ κάνουν ἐξαιρετικὰ γενναῖες προσφορὰς σὲ θεῖο σας. Ἀλλ' ὅλες αὐτὲς οἱ προσφορὰς ἀποκρούονται. Αὐτὸ τὸ μισορεπιτωμένο σπιτί ἐπιμένει ν' ἀποτελῇ μιά ἀνυψιστὴ σύγχρονη περίοδο. Γιὰ ποῖο λόγο ὑποθε-

τεῖς ὅτι συμβαίνει αὐτό.

—Ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ κάμω καμμιά ὑπόθεσιν, ἀπήντησε ὁ Ντόν. Ὅλα ἔχουν ὁμοῦ νὰ μάθω τί ξέρεις ἐνὶ σχετικῶς.

—Ὁ! Οἱ ὑποθέσεις νὰ γίνονται εἶνε πολλές. Οἱ περισσότεροι πιστεύουν αὐτὸ ποὺ θὰ σοῦ πᾶ. Ὅπως ξέρεις ὑπάρχει ἕνας τεράστιος κήπος σὲ πῶς μέρος τοῦ σπιτιοῦ. Λοιπόν, σύμφωνα με τὴν ὑπόθεσιν, οἱ Σάντμορ ἔχουν ἐξαναγκασθῇ νὰ κρατήσουν αὐτὸν τὸν κήπον σὰν γήπεδο παιγνιδιού γιὰ τὰ σκυλιὰ.

—Γιὰ τὰ σκυλιὰ; Δὲν θυμάμαι τίποτε τέτοιο...

—Σύμφωνα μὲ τὸ θρύλο, τὰ σκυλιὰ τῶν Σάντμορ ἔχουν πάντοτε δικὸν τοὺς γήπεδο γιὰ νὰ παίξουν καὶ τὸ γήπεδο αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ ἔχουν μέχρι συντελείας τῶν αἰώνων. Διαφορετικὰ, οἱ ἔνοικοι τοῦ σπιτιοῦ θὰ μετανοήσουν πολὺ, ἂν τύχῃ καὶ δὲν μείνῃ τὸ γήπεδο σὲ σκυλιὰ. Αὐτὸ εἶνε μιά καλὴ ἱστορία.

—Πολὺ καλὴ γιὰ νὰ εἶνε ἀληθινή. Ὁ θεὸς μου θὰ πρέπει νὰ πληρώσῃ τεράστιον ποσὰ κάθε χρόνον γιὰ φόρους.

—Αὐτὸ ἀκούσα κι' ἐγὼ νὰ τὸ λένε. Ὑποστηρίζουν ὅτι θὰ μπορούσε νὰ κτίξῃ ἕνα καινούργιον σπιτί κάθε ἕξ μῆνες μὲ τὸ ποσὸ ποὺ τοῦ στοιχίζει ἡ συντήρησις αὐτοῦ τοῦ ἐρειπίου. Τὸ μυστήριον ποὺ τὸ καλύπτει φαίνεται γι' αὐτὸ τελειῶς ἀνεξήγητο. Ἐλπίζω ὅμως ὅτι μιά μέρα θὰ μάθω ἀπὸ τὸ στόμα σου τὴν πραγματικὴ ἐξήγησιν αὐτοῦ τοῦ μυστηρίου.

Ὁ Ντόν ἀνέβη καὶ πάλιν μιά ματιὰ πρὸς τοὺς παλαιοὺς τοίχους καὶ τὴν ἐτοιμόρροπην στέγην.

Μιά ἀσθενὴς λάμψις ζωῆς ἐφαίνονταν νὰ προέρχεται ἀπ' αὐτὸ τὸ σπιτί.

—Δὲν ξέρω ἂν θὰ θελήσω ποτὲ νὰ ἐξιχνιάσω τὸ μυστήριον ποὺ τὸ καλύπτει, εἶπε. Ὅθ' σὲ κάλῃ νὰ τὸ θελήσῃς, Ντόν.

Ἐξερῶ πῶς θὰ τὰ καταφέρω.

—Πιθανόν... Ἀλλὰ χρειάζεται γι' αὐτὸ ὑπομονὴ καὶ καλωσύνη καὶ ὅχι βία.

Ὁ Πετέρκιν ποὺ ἔδειξε μοῦ τὸ εἶπε.

Ἡ Γκλόρια δὲν τὸν ἔρωτησε ποῖος ἦταν ὁ Πετέρκιν.

Ἡ θέα τοῦ παλαιοῦ αὐτοῦ σπιτιοῦ τῆς εἶχε φέρεϊ τώρα ἕνα ρίγος σ' ὅλο της τὸ σῶμα.

—Ἀς φύγωμε, εἶπε, κρυάω... Ἐπειτα ἀπὸ μερικὰ ῥήματα, ὁ Ντόν ἀνέβη καὶ πάλιν πρὸς τὰ πῖσω.

—Ὁ ἀνθρώπος αὐτός ἀρχίζει νὰ μ' ἐρεθίζει, εἶπε. Θὰ τοῦ ξανασπᾶσω μὲ φαίνεται τὸ σαγόνι.

—Ὅθ' τοῦ ξανασπᾶσης τὸ σαγόνι; Ἡ Γκλόρια ἐσταμάτησε στὴ μέση τοῦ δρόμου.

—Εἶπες, Ντόν, ὅτι θὰ τοῦ σπᾶσῃς ἀπάλῃ τὸ σαγόνι;

—Ναί, πάλιν, ἀπήντησε μὲ ἡρεμία ὁ Ντόν. ῥίχνοντας μιὰ τελευταία ματιὰ πρὸς τὸ σπιτί τοῦ μυστηρίου.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα, εἶχε ὁδηγήσει τὴν νέα στὸ ξενοδοχεῖο της, ὅπου καὶ τὴν ἄφηκε.

Ἐπέστρεψε τότε στὰ δῆμά της καὶ διευθύνθηκε ἀργὰ πρὸς τὸ «Σπλντντ».

Ἦταν τρεῖς τὸ πρωί.

Μιά ἀπέραντη ἡρεμία ἀπλωνόταν ἐπάνω στοὺς ἀσφαλτοστρωμένους δρόμους, τοὺς μόλις διεκόπτετο καθὲ τόσο ἀπὸ μερικὸν ἀδυνατοῖς θορύβους.

Ἔνα ταξιδι ἐπερνούσε κάπου-κάπου καὶ ἐξαφανίζονταν ἔπειτα σὲ βάθος ἑνὸς δρόμου.

Ὁ Ντόν ἀνέβη ἀπολύτως κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του.

Ἡ ἡρεμία, ἡ γλυκερὰ ἡρεμία τοῦ φθινοπώρου, ἔκανε τὸ μυαλό του νὰ δουλεύῃ πρὸς δυνατὰ.

Ἀπὸ τὸ μυαλό του ἐπερνούσαν κάποιες ἀρίστες παλιὲς ἀκαμνήσεις ποὺ τοῦ τῖς εἶχε ξαναφέρει ἡ συζήτησις μὲ τὴν Γκλόρια.

Ἐβίασε λιγάκι τὸ δῆμά του.

Μέσα σ' αὐτὸ ρούχα, ποὺ τοῦ εἶχε προμηθεύσει ὁ Πετέρκιν, ἡ σιλουέττα του εἶχε γίνῃ πρὸς σφέλη καὶ πρὸς ἐπιδηλητική.

Εἶχε τὴν ἐντύπωσιν πῶς κάτι καινούργιο ἐπρόκειτο νὰ συμβῇ στὴ ζωὴ του.

Στὴ γωνία ἑνὸς δρόμου, ἐσταμάτησε γιὰ νὰ δέσῃ τὸ κορδόνι τοῦ παπουτσιοῦ του.

Παρατήρησε τότε ὅτι τὸ μυστηριώδες ἀταρῶν τὸν παρακολουθοῦσε παντοῦ.

Ὁ Ντόν ἀνέβη ἐξαμολήσας.

Αὐτὸ ἦταν πολὺ βέβαιον.

Τὴν παιγνίδι νὰ ἐπαίξε ἀρὰ γε αὐτὸς ὁ Μάρκ Γαρρόου; Γιατί ἐπέμενε νὰ ξαναμῇ πάλιν στὴ ζωὴ του;

Ἡ Ντόν ἀνέβη ἐπὶ τοῦ μεσὰ στὸ «Σπλντντ», τοῦ ὁποῖου ὁ διάδρομος ἔφω-

τίζετο μὲ ἕνα πολὺ ἀμυδρὸ φῶς, κατὰ τὴν ὥρα ἐκείνη.

Στὴν εἴσοδο, ἐξήγησε τὸ κλειδί του καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὸ ἀσανσέρ, ποὺ εὕρισκετο σὲ βάθος τοῦ διαδρόμου.

Ἀλλ' αὐτὴ νὰ μὴ πρὸς ἀσανσέρ, ἐξηκολούθησε νὰ προχωρῇ πρὸς μιά δευτέρην εἴσοδο τοῦ ξενοδοχείου.

Σὲ λίγο, εὐρέθηκε καὶ πάλιν στὸ δρόμο.

Ἀρχισε τότε νὰ προχωρῇ μὲ προφίλας.

Μερικὰ ταξιδι ἐστάθμευαν πρὸς πέρα.

Σὲ μιὰ στιγμή, εἶδε τὸν Μάρκ Γαρρόου νὰ μπαίνει σ' ἕνα ἀπ' αὐτὰ καὶ νὰ ἀπομακρύνεται.

Κρυβόμενος ἀπὸ τὴν σκιά τῶν σπιτιῶν, ὁ Ντόν ἀνέβη νὰ προχωρήσῃ λίγο καὶ ἔπειτα ἐπῆλθε καὶ αὐτὸς σ' ἕνα ἄλλο αὐτοκίνητο.

—Ποῦ πηγαίνετε, κύριε; ἔρωτησε ὁ σωφὲρ.

—Ἀκολουθεῖτε τὸ δρόμο καὶ θὰ σοῦ πᾶ, ἀπήντησε ὁ Ντόν ἀνέβη, χωρὶς νὰ ἀφήσῃ ἀπὸ τὰ μάτια του τὸ πρῶτον κόκκινον φῶς τοῦ αὐτοκινήτου ποὺ προηγείτο.

Ἐφθασαν σὲ λίγο στὸ Πικαντῖλλυ Τσίρκου.

Ὁ σωφὲρ ἐγύρισε καὶ πάλιν ἐρωτηματικὰ τὸ κεφάλι.

—Προχωρεῖ ἐντελῶς ἴσια, τοῦ ἀπήντησε ὁ Ντόν ἀνέβη, βλέποντας ὅτι καὶ τὸ ἄλλο αὐτοκίνητο ἀκολουθοῦσε τὴν ἴδια διεύθυνσιν.

Διέσχισαν ἔτσι τὸ «Τσίρκου» καὶ ἐσυνέχισαν τὸν δρόμον τους μέχρι τοῦ Κάρνινγκ Κρόσ Ρόαντ.

Ἐπειτα ἐστρίψαν δεξιὰ πρὸς τὸ Στράντ, ἔπειτα πάλιν ἀριστερὰ καὶ τὸ ταξιδι ἐσυνέχισεν πρὸς ἀνατολὰς.

Ὅταν ἐφθασαν στὸ Ἀλγκεντ, τὸ κόκκινον φῶς ἐσταμάτησε.

Ὁ Ντόν ἀνέβη ἐκτύπησε τὸ τζάμι.

ῥικὲς ποὺ θέλουν νὰ λέγονται μάνες, νὰ κάνουν κάτι τέτοιο; Τί ἄλλο παρὰ ἡ ψυχικὴ πῶρωσις; Γιὰ νὰ καλύψῃ τὴν ντροπὴν, μοῦ γράφει ἡ ἀναγνώστριά μου, δὲν ἐδίστασε νὰ φορτώσῃ στὴν κόρη της τὸ σταυρὸ τοῦ μαρτυρίου. Καὶ ἂν αὐτὸς εἶν' ὁ λόγος ποὺ τὴν ὠδήγησε πρὸς τὴν κόρη, πρέπει πάντως νὰ εἶνε ψυχικῶς παρωμένη αὐτὴ ἡ γυναῖκα, ἀφοῦ τὴν λείπει τὸ τόσο ἀνθρώπινο καὶ φυσικὸ συναίσθημα τοῦ μητρικοῦ φίλτρου.

Γιατί βρίσκεις πῶς τῆς λείπει τὸ μητρικὸ φίλτρο, μπορεῖ νὰ μ' ἐρωτήσουν μερικοί; Μὰ γιατί μιά μάνη σκεπτεται πρῶτα ἀπ' ὅλα τὴν εὐτυχία τοῦ παιδιοῦ της; Κι' εὐτυχία, σὲ μιὰ τέτοια περίπτωσιν δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ. Ἡ κόρη ποὺ μαθαίνει κάτι τέτοιο, δὲν θὰ μπορέσῃ ποτέ ν' ἀφήσῃ ἐλεύθερὴ τὴν ψυχὴ της νὰ πετάξῃ κοντὰ στὸν ἄνδρα της. Δὲν θὰ δοθῇ μὲ ἐμπιστοσύνην κι' ἀμέριμνα σ' αὐτόν. Εἶνε φυσικὸ. Χίλια-δύο ἐρωτηματικὰ θὰ τῆς γεννηθῶν, ἀμφιβολίες, ἀγωνίες καὶ φόβοι, ἂν ἡ μητέρα τύχῃ νὰ εἶνε ἀκόμη νέα... Κι' ὅταν ἀκόμη παρέλθῃ αὐτὸς ὁ κίνδυνος, ἡ ἀνάμνησις τοῦ παρελθόντος θὰ βασανίσῃ τὸ μυαλό της κι' ὁ πάγος θὰ ὑφίσταται ἀνάμεσα σ' αὐτὴν καὶ τὴν μητέρα της. Ὅθ' ἀπὸ τὴν ἀπὸ τὴν μητέρα της. Ὅθ' ἀπὸ τὴν ἀπὸ τὴν μητέρα της. Ὅθ' ἀπὸ τὴν ἀπὸ τὴν μητέρα της.

Κάποια ἀναγνώστριά μου γράφει σχετικά καὶ μὲ ζωηρὰ χρώματα μοῦ δίνει νὰ ἐννοήσω τὸ ψυχικὸ μαρτύριο μίας φίλης της ποὺ ἀναγκάσθηκε νὰ παντρευθῇ τὸν φίλον τῆς μητέρας της.

Δὲν ξέρω ἂν ἡ κοπέλλα αὐτὴ διατελοῦσε ἐν γυναικὶ ποῦ πράγματι — γιατί δὲν μοῦ ἐξηγεί ἡ ἀναγνώστριά μου — ἀλλὰ ὅπως κι' ἂν ἔχῃ τὸ πρᾶγμα, εἶνε κατὰ κράτος, παγερὸ ἂν θέλετε. Ἡ κοπέλλα αὐτὴ δὲν θὰ μπορέσῃ ποτέ ἀσφαλῶς νὰ σπᾶσῃ τὸν πάγον αὐτόν ποὺ ὑψώνεται ἀνάμεσα σ' αὐτὴν, τὸν ἄνδρα της καὶ τὴν μητέρα της. Πάντα θὰ ὑπάρχῃ αὐτὸ τὸ μελανὸ σημεῖον, ὅσο κι' ἂν ἡ πάροδος τοῦ χρόνου ἀτονήσῃ τὴν σημασίαν του. Ἀμφιβολίες, ἐρωτηματικὰ, μεμφιμορίες δὲν θὰ λείψουν ποτέ.

Ἀλλὰ τί εἶν' ἐκεῖνο ποὺ ὁδηγεῖ με-

—Σταμάτησε, εἶπε σὲ τὸ σωφὲρ. Θέλω νὰ περπατήσω λίγο.

Τὸ ἄλλο ταξιδι, ἀφοῦ ἀπεβίβασε τὸν ἐπιβάτην του, ἐγυρνοῦσε στὴ μέση τοῦ δρόμου.

«Η φωνή αυτή Έκαμε μιά παράξενη έν-
τύπωση στο Ντόναλντ.

«Ήταν γλυκεριά, αλλά συγχρόνως κοφτε-
ρή, σαν λεπίδα τσεκουριού.

«Έπειτα από τον καθαρό τόνο της φω-
νής του Γαρρρόου, έδινε την έντύπωση μιάς
ρσιφωρισμένης πανουργίας και διαφθοράς.

«Δεν συνέβη τίποτε, είπε, κάπως τα-
ραγμένος τώρα, ο Γαρρρόου. Οι δύο νέοι
παρέμειναν επ' άρκτην ώρα κουβεντιάζον-
τας και ανακαλώντας στο μυαλό τους πα-
λιές άσχημιές.

«Δεν ακούσατε τί ακριβώς έλεγαν;

—«Αδύνατον! Ήμουν αρκετά μακριά.

—«Α! Έκαμε σαρκαστικά ή φωνή του
Άλλου. Αυτό σημαίνει ότι δεν είχατε άρκε-
τή έμπιστοσύνη στην καινούργια σας έμ-
φανισή για να πλησιάσετε.

—«Επρωτίμω να μη ριψοκινδυνεύσω,
είπε ο Γαρρρόου.

—Πολύ καλά. Πηγαίνετε.

Μέσα στις λέξεις αυτές, που είχε είπει
ο συνομιλητής του Γαρρρόου, ο Ντόναλντ
ένομιζε ότι άκουγε το θρόισμα του μετα-
ξίου ή το σφύριγμα του φιδιού και ή φωνή
αυτή τον έμαγνητιζε με την άπαισία ήρε-
μίας της.

—Αυτά είνε όλα όσα ξέρω, είπε ο Γαρ-
ρρόου. Έφυγαν με τα πόδια. Περνώνας
έμπρος από το μέγαρο των Σάντμορ, έ-
σταμάτησαν για μιά στιγμή.

—Και υποθέτω πως θα είχατε και πάλι
την διακριτικότητα να μην πλησιάσετε ο-
σον θα σας επέτρεπε να ακούσετε.

—Δεν ήθελα να με άναγνωρίσουν.

—Και έπειτα;

—Τίποτε άλλο. «Ο Σάντμορ την άπε-
χαίρετσε. Έπειτα τον είδα να πηγαίνει
πέρα στο «Σπλέντιτ» και να παίρνει το
κλειδί του δωματίου του από το θυρορό-
λο. Έπληρα λοιπόν κι' εγώ ένα ταξί και ήλθα.

«Ένας καγχασμός γεμάτος εironεία τον
βέκωσε.

—Θαυμάσια, Γαρρρόου, θαυμάσια. «Ε-
χετε την ιδιοφυία να χώνετε τη μύτη σας
σε πράγματα πολύ σημαντικά, αλλά μ' έ-
ναν άνθρωπο όπως ο Σάντμορ, το σημα-
τικό δεν είνε εκείνο που κάνει, αλλά εκείνο
που λέει και εκείνο που σκέπτεται.

—Μα τί θέλετε λοιπόν να διαβάσω και
τις σκέψεις του; Έκαμε ο Γαρρρόου.

—Δεν ήθελα τίποτε. Φοβούμαι όμως ότι
ο νεαρός Σάντμορ έδιάβασε τις δικές σας
σκέψεις άποψη.

«Ο Ντόναλντ έχασμογέλασε ακούγοντας
αυτό το κομπλιμέντο.

Θα έπιθυμούσε πολύ να έβλεπε το πρό-
σωπο, από το όποιον προήρχετο αυτή ή
παράξενη φωνή, αλλά το άνοιγμα της πόρ-
τας ήταν πολύ στενό.

—Κύριε Σμάρτς, είπε ο Γαρρρόου, Έκα-
μα ό,τι μπορούσα.

—Καλά, καλά, άπάντησε εκείνος τον ο-
ποιον είχε άποκαλέσει Σμάρτς. «Όπωςόηπο
τε, μπορείτε να χρησιμοποιείτε σε κάτι.

Καί, έπειτα από μικρή διακοπή, έπρό-
σθεσε:

—Πρέπει να συνεχίσετε και αύριο την
παρακολούθησή του νεαρού Σάντμορ. Θέ-
λω να ξέρω που πηγαίνει και πως περνάει
τον καιρό του. Μην ξεχνάτε ότι αύριο το
βράδυ, μεταξύ των έπτά και των όκτώ, πρέ-
πει να έλθω εδώ. Φροντίστε να τή κανο-
νίσετε...

—Είπατε να έλθω εδώ; Σ' αυτό το
σπίτι;

—Ναί. Και θέλω να έλθω κατά τέτοιον
τρόπο, ώστε να μην του είνε δυνατόν να
έξηγήσει κατόπιν πως ήλθε.

«Ο Ντόναλντ ένέντωσε τ' αυτή του.

—Είνε για να τελειώσετε μιά και κα-
λή; έρώτησε ο Γαρρρόου.

—Σας παρακαλώ, Γαρρρόου, να μη με-
ταχειρίζεσαι παρόμοιες έκφράσεις. «Ο νεα-
ρός Σάντμορ δεν πρόκειται να πεθάνη. Αλλά
δεν πρέπει να έκπληγής καθόλου, άν κά-
ποιος χρειασθί να πάρη τον δρόμο της
κολάσεως αύριο το βράδυ.

—Καλά, καλά, καταλαβαίνω για ποιόν
μιλάτε. Έτσι λοιπόν ή μεγάλη δουλειά
θα τελειώσει αύριο το βράδυ.

—Ναί, γι' αυτό θέλω ο Σάντμορ να είνε
εδώ. Δεν καταλαβαίνεις λοιπόν;

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Στο επόμενο.

30

Ο ΜΙΚΡΟΥΛΗΣ

Μιά τρυφερή ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

Πίσω από τη διτρίνα ενός έμπορου
σκύλων έπερίμενε τον πελάτη που
θα τον αγόραζε. Ήταν ένα σκυλά-
κι γκριφόν - σκυτοζέικιο, μα τόσο ού
μικρό, που έφοιαζε σαν μιά μεγάλη άρα-
χνη. Κανείς από τούς πελάτες του μα-
γαζιού δεν το έδιάλεγε. «Όλοι το έβρ-
σκαν γελοίο, τόσο ήταν μικροσκοπικό! Κι'
έκείνο το κομμένο έσήκωνε τα μα-
τάκια του γεμάτα φόβο, έτοιμα να σα-
κρύνουν, κι' έτρεμε από κρύο και τρόμο.

Μιά μέρα όμως μπήκε στο μαγαζί ένα
κοριτάκι δέκα τριών ετών. Μόλις είδε
το μικρό σκυλάκι, έφώναξε: «Νά, αυτό
θέλω ν' αγοράσω». Μα ή μαμά της με
σοβαρή φωνή άποκρίθηκε: «Τρελλάθηκες!

Τί θα το κάνης τόσο οα μικρό». Η μι-
κρούλα όμως, που την έλεγαν Κίτυ, έπέ-
μεινε κι' έπήρε το σκυλάκι σίτιτι της.
Δεν δυσκολεύθηκε να του δώσει ένα όνο-
μα. Το βάφτισε άπλούστατα «Μικρούλης».
«Ο Μικρούλης όμως, παρ' όλη την αγά-
πη της κυρίας του, δεν ήταν εύτυχισμέ-
νος. Κανείς δεν τον ήπρόσεχε. Ακόμη
και τ' άλλα σκυλιά τον έκτύπααν περιφο-
ρητικά από το ύψος του μεγαλείου του.
Στο δρόμο, όταν τον έπαιρνε ή Κίτυ μα-
ζί της, έκτοπίαζε πολύ να την παρακο-
λουθηί. Έβάζε όλη του την δύναμη για
να τρέξη με τα μικροσκοπικά του ποδα-
ράκια και να την προφθάση. Και τον κα-
τείχε διαρκώς ο τρομερός φόβος, ο φό-
βος μήπως την χάσει και μείνη μονα-
χούλης του μέσα στον κόσμο, τον τόσο
μεγάλο, τόσο άπεράντο και τόσο... ύψη-
λό...

«Όταν ο τρόμος του γινόταν πολύ
δυνατός, ο Μικρούλης εξαυγίζε, και τότε
ή Κίτυ τον έσήκωνε στην άγκαλιά της.
«Άλλες φορές όμως πως να παρηγορηθί,
που δεν μπορούσε ν' άνέβη στην καρέ-
κλα και να θυμίση την παρουσία του
στους άλλους που έτρωγαν γλυκίσματα;
Ήταν άπερίγραπτες οι ταπεινώσεις του
δύστυχου Μικρούλη. Όταν ή Κίτυ τον έ-
παιρνε μαζί της στο τράμ, ποτέ ο εισ-
πράκτωρ ή κανείς από τούς επιβάτες δεν
διαμαρτύρονταν, όπως έκαναν για τούς

άλλους σκύλους, γιατί άπλούστατα δεν
τον έβλεπαν...

Παρ' όλες αυτές τις πικρίες, ο Μικρού-
λης εξακολουθούσε να ζή, γιατί του έδι-
νε ζωή ή αγάπη της Κίτυ. Ή παρηγο-
ριά του όλη ήταν εκείνη. Κι' όμως ή
μοίρα το θέλησε από την Κίτυ να πάρη
την μεγαλύτερη θλίψη. «Ο Μικρούλης άν-
τελήφθη μιά μέρα πως ή Κίτυ μεγάλωνε
και μάλιστα μεγάλωνε γοργά, όπως του
φαίνονταν. Ένώ εκείνος, έτσι όπως το ή-
θελε ή ράτσα του, παρέμενε πάντα μι-
κρός, κοντός, συρμένος στη γή, ή Κίτυ
άψηλωνε...

«Ανέβαινε επάνω, προς τον ου-
ρανό, προς το άπειρο... Όταν του μι-
λούσε στο δρόμο, οι διαβάτες γυρνούσαν
περίεργοι κι' έψαχναν προς την γή σαν
να έλεγαν: «Μα σε ποιόν μιλά; Σε καμ-
μιάν ακρίδα;» Τί άνείπωτος πόνος! «Ο-
σο εκείνη άψηλωνε, τόσο εκείνος έμικραι-
νε. Κι' από τότε ή ύπαρξίς του φαρμα-
κώθηκε από την άμφιβολία. Κυτταζόταν ά-
διάκοπα στους καθρέφτες με τον φόβο
πως ξαφνικά θα έπαινε να διακρίνη εκεί
μέσα τον εαυτό του.

«Η Κίτυ μεγάλωσε τώρα πιά έντελώς.
Κι' όταν έπέρασε λίγος καιρός ένας κύ-
ριος της έκανε πρόταση γάμου. Ή πρό-
ταση έγινε δεκτή και ή Κίτυ έβγαλαν έ-
ξω με τον άρροβωνιστικό της. «Ο Μι-
κρούλης ακολουθούσε με τα ποδαράκια
του. Μάταια εξαυγίζε όταν κουραζόταν
πολύ. Ή Κίτυ δεν θυμόταν πιά πως έ-
πρεπε να τον πάρη στην άγκαλιά της.
Έβάδιζε γρήγορα δίπλα στον άρροβό-
νιστικό της και δεν έγυριζε καν να κυτ-
τάξη τον Μικρούλη. Μιά μέρα, καθώς
περνούσαν από το ένα πεζοδρόμιο στο
άλλο, έκόνεψε να τον καταπατήση ένα
αυτοκίνητο και ή Κίτυ δεν άντελήφθη τί-
ποτε. «Νά, που έφθασα, έσκέφθηκε ο Μι-
κρούλης. Έγινε τόσο μικρός, που δεν με
βλέπει πιά».

Μιά μέρα, ή Κίτυ έφόρσε ένα ωραίο
άσπρο φόρεμα, ένα τούλινο πέπλο σαν
σύννεφο, κι' έφυγε. Το βράδυ μάταια την
έπερίμενε ο Μικρούλης. Ή Κίτυ δεν έπέ-
στρεψε. «Βέβαια, έσκέφθηκε πάλι ο Μι-
κρούλης, δεν υπάρχει πιά. Δεν φταίει ή
Κίτυ. Δεν μπορεί να θυμάται κανείς κάτι
που δεν βλέπει».

Κι' έτσι από τον αγιάτρευτο καυμό
του ο Μικρούλης έπηρε την άπόφασί να
πεθάνη: «Έπαψε να τρώη.

Τί περίεργο όμως! «Όσο κι' αν πά-
ρη κανείς την άπόφασί να πεθάνη, δεν
είνε πολύ εύκολο. Ακόμη μιά μικρή προ-
σπάθεια... Μιά προσπάθεια μήπως ή Κί-
τυ γυρίση. Μιά μικρή προσπάθεια. Ή-
ταν ή τελευταία...

«Όταν ή Κίτυ έγυρισε δόδροση, πανευ-
τυχής από το γαμήλιο ταξίδι της, ο Μι-
κρούλης δεν υπήρχε πιά. Μόλις είχε πε-
θάνει.

«Η Κίτυ έκτύταξε το μεταξωτό μαξι-
λαράκι, όπου ήταν ή θέσις του Μικρούλη.
Είχε ακόμη τη μικρή λακούβα. Στάθη-
κε συλλογισμένη. Κατάλαβε πως αυτό έ-
δειχνε ότι ο Μικρούλης είχε μιά ψυχού-
λα, άφου έφυγε...

Γιατί άλλωδης θα τον κρατούσε πάντα
σε μιάν εταξέρα, σαν τις παλιές της
κούκλες.

Μα δεν μίλησε ποτέ σε κανέναν γι' αυ-
τό το πράγμα. Έλεγε μονάχα:

—«Όταν ήμουν μικρή είχα ένα σκύλο...
Μα δεν έζησε πολλόν καιρό, γιατί ήταν πό-
λύ μικρούλης...

ΙΟΥΛΙΕΤΑ ΝΤΕΜΠΡΥ

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

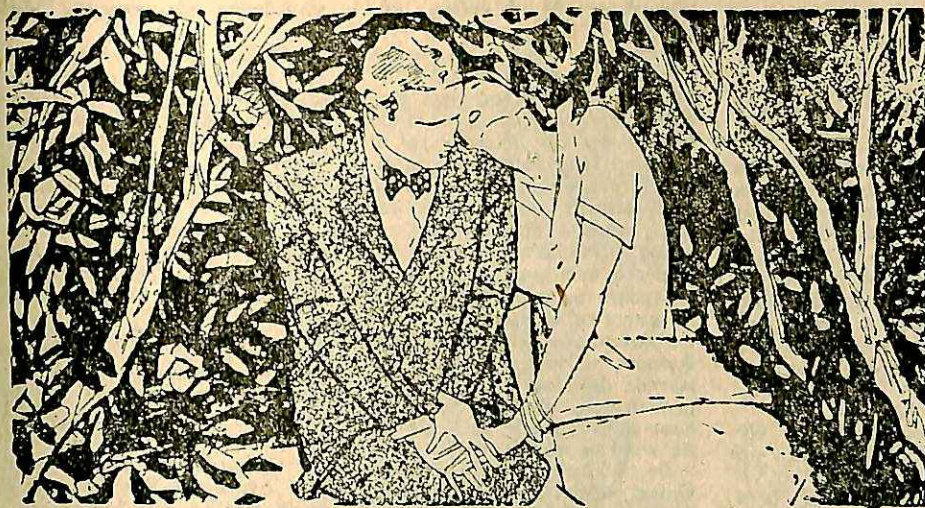
—«Εκείνος που έρχεται άργά στέκε-
ται και κυττάζει τούς άλλους.

—«Όποιος θέλει να φθάση στο τέλος,
πρέπει να προσέχη στα μέσα που δια-
λέγει για να προχωρήση.

—Πολλά χέρια κάνουν λίγη δουλειά.
—Λάμπρα χωρίς λάδι δεν καιεί ποτέ.

—Σύννεφο τον Άπριλη, δροσιά τον
Μάη.

Κρύος Μάης δεν πλουταίνει κανένα.

ΤΟ ΣΤΕΡΝΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ

Αίσθηματικό ΔΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑΚΙ

— Δεν κατεβαίνετε στον κήπο ν' άνα-
πνεύσετε λίγον καθαρό αέρα; Είνε τόσο
γλυκειά ερέτο ή άνοιξις! έλεπε ο άρρω-
στος, προσπαθώντας να ξαπλώθη καλύτε-
ρα στην πολυθρόνα. Τί καθόσαστε όλη την
ημέρα κλεισμένοι εδώ μέσα; Θα μouxλιά-
σετε.

— Καλές τί λές; Έμάς μάς ευχαριστεί
να σου κρατάμε συντροφιά. Δεν είνε άλ-
θια Κονράδε; έλεπε ή 'Ιουλία άκουμπών-
τας το ένα χέρι της στον ώμο του κυνιά-
δου της που στεκόταν δίπλα της.

«Ο Κονράδος, ένας νέος είκοσι χρονών,
ξανθός, κομψός, συμπαθητικός, δεν είπε
τίποτα. Μόνο έχασμογέλασε με καλωσύνη.

— Δεν θέλω να θυσιαζώσαστε για μέ-
να, καταλαβαίνετε; Γιατί έπιμένετε να μέ-
νετε όλη την ημέρα κλεισμένοι εδώ μέσα;
Κονράδε, πές της 'Ιουλίαν να κατέβη λι-
γάκι μαζί σου στον κήπο.

— Άφου έπιμένεις, άς πάμε...

— Να πάτε, βέβαια! Άν μου χρειαστή
τίποτα, θα χτυπήσω το κουδούνι, νάρθη ή
υπηρέτρια.

Κουνιάδος και νύφη άπομακρύνθηκαν
σιωπηλά, κατέβηκαν στον κήπο και άρχι-
σαν να περπατούν άμιλητοι. Αλλά σαν έ-
φθασαν κοντά στη μαρμαρίνη θρυσούλα
που ήταν ακριβώς κάτω από τα παράθυ-
ρα του άρρώστου, ή 'Ιουλία έσταμάτησε.

— Έφώναξε: έλεπε σαν ξαφνιασμένη.

— Όχι, σου φάνηκε, της άπάντησε ο
άλλος. Δεν έφώναξε. Αλλάς τε είνε κα-
λύτερα, πολύ καλύτερα.

Λίγο παραπέρα έσταμάτησαν ξανά για
ν' άναπνεύσουν βαθεία το άνοιξιακό μυ-
ρωμένο αεράκι. Μετά έπροχώρησαν σ' έ-
να μονοπάτι κι' έχάθηκαν κάτω από μιά
πυκνή δενδροστοιχία.

Περπατούσαν κοντά ο ένας στον άλ-
λον, άμιλητοι, σαν να παρακολουθούσε ο
καθένας μιά σκέψη του.

Ήτανε πέντε χρόνια που ή 'Ιουλία είχε
παντρευτή τον άδελφό του Κονράδου, και
σ' όλο αυτό το διάστημα είχε ζήσει σχε-
δόν μαζί, στο έξοχικό εκείνο σπίτι της
Ριθιέρας, όπου ή άρμονία και ή γαλήνη
τους δεν έταράχθηκε ποτέ, ούτε από μιά
ζωηρή λέξη.

«Ο άντρας της 'Ιουλίαν, ο Τζιόρτζιο, ή-
ταν ένας από τούς γενναiotέροντες αξιωμα-
τικούς, κι' έγυοισε άπ' τον πόλεμο μ' ένα
σοβαρό τραύμα στο στήθος, που τουχε
δημιουργήσει μιάν άνίατη άρρώστεια.

Τρελλά έρωτευμένος με την 'Ιουλίαν ένό-
μιζε πως αν την έπαιρνε θα μπορούσε να
γιατρευτή, ή τουλάχιστον να βελτιώση την
κατάστασί του, κάνοντας ήσυχη ζωή στο
πατρικό εκείνο σπίτι, όπου θα χαϊρόταν
και τη στοργή του άδελφού του.

Κι' αλήθεια, στην αρχή, οι γιατροί έ-

δαν κάποια βελτίωσι. Αλλά μετά τον
πρώτο χρόνο ή ύγεια του άρχισε να κλο-
νίζεται διαρκώς περισσότερο, και ο δυστυ-
χης άνάπνης περνούσε τη ζωή του ξα-
πλωμένος σε μιά μεγάλη πολυθρόνα με
ρόδες.

Σε τίποτα δεν ώφέλησαν οι στοργικές
φροντίδες της 'Ιουλίαν, που είχε θυσια-
σει την ώραιότερη περίοδο της ζωής της
για να περιποιηθί τον άρρωστο, άν και
δεν υπήρχε ή παραμικρή έλπίδα για νά
σωθί.

Στο εύπλαχνικό της έργο την έβοηθού-
σε ο νεαρός Κονράδος, άψηφώντας τον
κίνδυνο που διέτρεχε, μένοντας διαρκώς
σιμά στον άρρωστο.

Ίσως, το άνοιξιατικό εκείνο άπομεση-
μερο, οι δύο νέοι, καθώς περπατούσαν ά-
μιλητοι στα μονοπάτια του κήπου, είχαν
στο νού τους τον άγαπημένον άρρωστο,

που έσβυνε σιγά-σιγά εκεί επάνω, στο
μοναχικό δωμάτιο.

«Ο κήπος ήταν γεμάτος μυρωδιές και
χρώματα. Στις καταπράσινες τριανταφυ-
λιές, τα μπουμπούκια άρχιζαν να κιτρινί-
ζουν τριγυρισμένα από τις πεταλούδες.

Οι δύο νέοι περπατούσαν στα μονο-
πάτια, με τα μάτια καρφωμένα στις σκιές
τους παύ, καθώς έφευγαν στη γή μακριές
και παμορφωμένες, έμοιαζαν σαν άγ-
καλισμένες.

— Τί έχεις κι' είσαι τόσο μελαγχολι-
κός; έρώτησε ξάφνου ή 'Ιουλίαν για να
διακόψη τη σιγή.

— Τίποτε... Κυττούσα τις σκιές μας...
Τί άστειες που είνε! άπάντησε ο νέος χω-
ρίς να σηκώνη τα μάτια.

Χωρίς ν' άπαντήση ή 'Ιουλίαν έκτύπαξε
κι' αυτή τούς δυο ίσκιους, και άποτραβή-
χτηκε λιγάκι θέλα, σαν ναθελε ν' άποφύ-
γη ένα πραγματικό άγκάλιασμα.

Αυτό τούς έκανε και τούς δυο να γελά-
σουν.

«Ο νέος για πρώτη φορά στη ζωή είδε
την νύφη του με άλλα μάτια. Την είδε πως
άνοιγόκλεινε συχνά τα μάτια σαν να την
ένωχλούσε το φώς, και, δίχως να ξέρη το
γιατί, ένιωσε μέσα του κάποιαν ταραχή.

Είδε τα χείλη της, σαρκώδη και ύγρα, να
διαγράφονται προκλητικώτατα κάτω από
τα λεπτά ρουθόνια, είδε τούς μικρούς λο-
θούς των στήθων της να ξεπροβάλλουν κά-
τω άπ' τη μάζα των καστανών μαλλιών,

και δεν βόηκε το θάρρος να ιδί στο θά-
θος του εαυτού του και να ρωτήση τί ή-
ταν ή φλόγα εκείνη που άνέβαινε άπ' το
στήθος του και του έστέγνωνε τον λαιμό.

Είμαι λιγάκι κουρασμένη, έλεπε ή
'Ιουλίαν άκουπώντας στο μπράτσο του.

— Θέλεις να γυρίσωμε πίσω;

— Όχι. Άς καθήσωμε λιγάκι σ' αυτό
το παγκάκι.

Έκάθισαν. Το ελαφρό αεράκι έλίκνιζε
τούς κλώνους μιάς άνθισμένης ροδοκάνισ,
κι' έρριανε τα κεφάλια τούς με τριανταφυλ'
λένια πέταλα.

Μηχανικά, σαν να άνειρευόταν, ο Κον-
ράδος έπήρε το ένα χέρι της κυνιάδας
του και το έκράτησε στα δικά του.

— Καύμένη 'Ιουλίαν, θάσαι πολύ κου-
ρασμένη! της έλεπε.

— Είμαι πολύ δυστυχισμένη!, Έκαμε
αυτή. Ή άνοιξις με πειράζει πολύ έφέτος.
Ιο άρωμα των λουλουδιών με ζαλίζει...
Κάποτε μου φαίνεται πως είμαι κι' εγώ
μιά άνθισμένη τριανταφυλιά, και δοκιμά-
ζω μιάν έντύπωση πολύ παράξενη και ο-
δυνηρή.

— Αλήθεια, είνε μαρτύριο αυτή ή ζωή,
όλο μοναξιά και πίκρες, χωρίς μιάν άχτι-
δα που να σου φωτίση την ύπαρξί!, έλεπε
ο Κονράδος χαϊδεύοντας το χέρι της. Καύ-
μένη 'Ιουλίαν, θα ύποφέρης πολύ. Και ο-
μως υπάρχει τόσο φώς, τόσοσ ήλιος στον
κόσμο! έπρόσθεσε. Υπάρχουν τα λου-
λούδια και τόσα άλλα ωραία πράγματα,
που θάπρεπε να μάς κάνουν ευχάριστη τη
ζωή!

Μιλούσε σιγά, ο Κονράδος, πολύ σιμά
στο στόμα της, τόσο, που έννοιωθε τη
θερμή της άόσασα στο πρόσωπό του.

Όταν έσώπασε, ή 'Ιουλίαν έσήκωσε τα
μάτια της, μεγάλη, έκφραστικά, λαμπρο-
ρά, και τα κάρφωσε στα μάτια του νέου.

Τότε ο Κονράδος, σαν να τον έσπρωχνε
μιά δύναμις πολύ άνώτερη άπ' τη δική του,
άρπαξε τη νύφη του και, χωρίς να την
έλεπή, έννοιωσε το στόμα της επάνω στο
δικό του, τα ύγρα και θερμά χείλη της
να του προσφέρωνται προκλητικώτατα.

Ένοιωσε τότε, ότι για πρώτη φορά έμ-
παινε σε μιά χώρα άγνωστη και μυστη-
ριώδη, ότι βρισκόταν στα σύνορα της
ζωής, στο κατώφλι του θανάτου, όπου άρ-
χίζει το βασίλειο της αιωνιότητος.

Όταν χωρίστηκε άπ' αυτό το φιλί, ή
'Ιουλίαν έμεινε σαν ζαλισμένη στην άγκα-
λιά του Κονράδου, για πολλήν ώρα, με το
μάγουλο άκουμπισμένο στον ώμο του.

— Τί έκάνανε!, έφώναξε μετά. Τί έκα-
νες!.. Δεν έπρεπε να μου ξυπνήσεις τις
αίσθήσεις... Ήτανε κρυμμένες από τόσον
καιρό οι καυμένες οι αίσθήσεις μου...

Γιατί τόκανε αυτό, Κονράδε, γιατί;
«Ο νέος δεν άπάντησε, παρά την έσφι-
ξε πιο πολύ στην άγκαλιά του και την έ-
φίλησε πολλές φορές στο στόμα, στα μά-
τια, στο λαιμό, με πάθος.

Σχεδόν άγκαλιασμένοι, ξαναγύρισαν
στο σπίτι, περπατώντας στα σιωπηλά μο-
νοπάτια του κήπου, ενώ άπλωνόταν το
βράδυ. Και περπατούσαν άργά, χωρίς να
μιλούν, σαν δυο σκιές.

— Έμένα σχεδόν με πήρε ο ύπνος, τούς
είπε ο άρρωστος όταν τούς είδε. Αναψε
το φώς, Κονράδε, γιατί έβρόδωνασε.

Το δωμάτιο φωτίστηκε ξαφνικά, και σ'
αυτό το φώς έφάνηκε πιο θλιβερό άκόμα.
Ή άτμόσφαιρα είχε μιά παράξενη μυρω-
διά από μαραμένα τριαντάφυλλα και φάρ-
μακα.

— Μα τί έχετε; Γιατί δεν μιλάτε; Μήν
πως συνέβη τίποτε; έρώτησε ο άρρωστος.
— Όχι, άπάντησε ή 'Ιουλίαν, εγώ είμαι
λιγάκι αδιάθετη. Έχω φοβερόν πονοκέ-
φαλο.

— Κι' εσύ, Κονράδε; Έλα εδώ, κάτι
έχεις στην πλάτη, είσαι λερωμένος.

«Ο νέος κυτάχτηκε στον ώμο και είδε
το σημάδι που είχε άφήσει ή πούδρα από
το μάγουλο της 'Ιουλίαν. Έκατάλαβε πως
δεν μπορούσε να ξεφύγη με κανένα φέμα,
έκατέβασε το κεφάλι και δεν βόηκε το θάρ-
ρος ν' άπαντήση.

— Έλα εδώ λοιπόν να ιδώ!, έπέμεινε
ο άδελφός του.

Αναγκαστικά έπήγε κοντά του. Τότε ο
άρρωστος έσήκωσε το άδύνατον χέρι του
κι' έκανε να του καθαρίση τον ώμο.

Κάπου θα λερώθηκα.. θα είνε σκό-
νη, έμουρμούρισε ο νέος ντροπισμένος
και με χαμηλωμένα μάτια.

— Ναί βέβαια, σκόνη!, έπανέλαβε ο
άρρωστος, μ' ένα μικρό χαμόγελο, που ή-
ταν το στερεό της ζωής του.

Αλλά κανείς από τούς άλλους δύο δεν
τό είδε αυτό το χαμόγελο και δεν κατά-
λαβε.

ΕΡΩΣ ΜΠΕΛΛΟΝΙ

31

ΜΙΑ ΑΤΥΧΙΑ

Έφερε πραγματική ΕΥΤΥΧΙΑ

Μιά αληθινή ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Τό κόλπο είχε αποτύχει. Παρ' όλη την έκπληξη, τους πόνοους του πιπериού στα μάτια και την απειλή του ρεβόλβερ, το θύμα δεν είχε αφήσει την τσάντα με τα χρήματα. Οι φωνές του ανάγκαζαν τον Ζύλ Τριάν να τραπήει εις φυγήν μέσα στο πυκνό σκοτάδι.

Ο πρωτόπαιρος αυτός ληστής έστρεψε δεξιά και έπειτα αριστερά, σύμφωνα με το σχέδιο που είχε καταστρώσει. Ένω όμως έτρεχε τόν έκρυψε παικνός. Τού φαινόταν ότι δ' κουγε πίσω του θήματα που δ' λο τόν έπλησίαζαν. Δεν ήξερε τι να κάνει. Τάχασε.. Έδ'γαλε λοιπόν τόν ρεβόλβερ του κ' έ πυροβόλησε επάνω απ' τόν ώμο του, εξακολουθώντας να τρέχει, χωρίς να γυρίσει τόν κεφάλι του. Άκούστηκε μιά κραυγή που άνακατεύθηκε με τόν ήχο του πυροβολισμού. Έπειτα δ' λα έσώπασαν. Τότε ο Ζύλ έ δ'ράδυνε λίγο τόν θήμα του κι' έχάθηκε στο σκοτάδι.

Τι κρίμα! Τα είχε κανονίσει τόσο καλά!...

Ήξερε ότι ο Ιδιοκτήτης του μικρού μπάρ της πλατείας έκλεινε τόν κατάστημά του σέ ώρισμένη ώρα, έπαιρνε μαζί του τις εισπράξεις της ημέρας, σέ σέ μιά τσάντα κι' έπήγαινε σπιτί του. Διπλά απ' τήν πόρτα του σπιτιού αυτού υπήρχε μιά έσοχη τού τοίχου που μπορούσε να κρυφθ' κανείς. Ο Ζύλ έπεριμενε τήν κατάλληλη ευκαιρία. Μιά νύχτα κρύα και χωρίς φεγγάρι, που οι δρόμοι ήσαν έρημοι. Τό θύμα όμως, μολοντί αίσθάνθηκε τόν αιδι-αστικό κάψιμο τού πιπериού στα μάτια κι' ένα ρεβόλβερ σέ δόν κολλημένο τόν στήθος του, δεν άφησε τήν τσάντα με τ'α χρήματα.

Τό εκόλπος είχε αποτύχει και ο Ζύλ επέστρεψε στή σ'φίτα του, νηστικός και άπογοητευμένος.

Όλη τήν επομένη ημέρα έτρεφε όπως συνήθως για να βρ' δουλειά. Ήταν ήσυχος, δεν σκεφτόταν καν ότι μπορούσαν να τόν ύποπτευθουν ή να τόν καταζητήσουν για τήν άποτυχημένη κλοπή. Καθώς έπεριμενε όμως σέ κάποιο γραφείο για δουλειά κι' εδίαβαζε τήν έφημερίδα για να διασκεδάση τήν ανία του, ένας τίτλος με χονδρά στοιχεία έταάβη τήν προσοχή του: "Απόπειρα ληστείας ένος καταστημάτοχου. Έτραυματίσθη βαρέως μιά γυναίκα."

Μιά γυναίκα είχε βρεθ' άνισθη, 200 περίπου μέτρα μα' κρύα από τόν μέρος όπου έγινε ή απόπειρα της ληστείας, με μιά σφαίρα στο στήθος!

Έλάχιστες έλπίδες διασώσεως υπήρχαν.

Είχε εξακριβωθ' ότι αίτία τού έγκλήματος αυτού δεν ήταν ή κλοπή. Τό τσαντάκι της πληγμένης είχε βρεθ' κοντά της

αδικο. "Αρά γε ή απόπειρα και ο τραυματισμός είχαν γίνει από τόν ίδιο πρόσωπο; Ποιοι να ήσαν οι λόγοι τού δευτέρου; Θα συνήρχετο ή γυναίκα για να διαλευκάνη τόν μυστήριο;

Έν τώ μεταξύ, ή αστυνομία έκανε διάφορες ύποθέσεις, χωρίς να έχη άνακαλύψει ακόμα τόν ένοχο, ή μάλλον τούς ένοχους.

Ο Ζύλ Τριάν δεν ήταν κα'κός κατά βάθος. Τουναντίον μάλιστα. Άλλά εκινδύνε να γίν' η, γιατί έπίστευε κακό όλον τόν άλλο κόσμο. Κανείς δεν τόν είχε αγαπήσει ποτέ. Όλοι τόν έπεριφρόνισαν από τήν παιδική του ήλικία, και όλη του ή ζωή ήταν μιά αδιάκοπη θλίψη.

Τόν είχαν περιμαζέψει από τούς δρόμους, έκθετο. Άπ' τόν δρεφοκομείο έπέρασε στο όρφα νοσηροφείο, χωρίς να βρ' πουθενά λίγη στοργή. "Έπειτα άρ'χιζε να εργάζεται εξαπλητικά έδώ κι' εκεί, για να κερδίσει ένα κομμάτι ψωμί. Οι έπιτυχίες του στο σχολείο τού είχαν γεν νήσει τήν φιλοδοξία μίας δουλειάς ευγενέστερης, όχι χειρωνακτικής.

Όχι, ο Ζύλ δεν ήταν κακός. Τόν είχαν τραχύνει τ'α βάσανα.

Τό εκόλπος που είχε προετοιμάσει, τού φαινόταν ακίνδυνον, σcheidon νόμιμο: Λίγα χρήματα από μιά τσέπη πολύ γεμάτη θα περνούσαν σέ μιά άλλη έντελώς άδεια. Να, όμως, τώρα που είχε βάθει ακούσια τ'α χέρια του με αίμα.

Δεν σκεφτόταν παρά τόν θύμα του, τήν πληγμένη. Άδισα φορώντας για κάθε άλλο πράγμα, για τήν πιθανότητα ν' άνακαλύψη ή αστυνομία τ'α ίχνη του, έπαιρνε καθημερινώς τις έφημερίδες, πρώτ' απ'όγευμα, για να διαβάσει με λαχτάρα πώς έπ'γαινε ή κατάστασις τού θύματος του. Σιγά-σιγά όμως τ'α φύλλα έπαφ'αν να μιλούν για τήν ύπόθεσις αυτής και ο Ζύλ έμενε χωρίς ειδήσεις.

Μέρα και νύχτα, σκεφτόταν τόν έγκλημά του, ήθελε να μάθ'... Άποφάσισε να ζητήσει πληροφορίες απ' τόν νοσοκομείο που νοσηλευόταν τόν θύμα, ή Άδελαΐς Ντυπών. Είχε μάθει απ' τις έφημερίδες τ' όνομά της, τήν ήλικία της, τόν επαγγελματία της. Είχε κυττάξει τις δημοσιευόμενες φωτογραφίες της. Είχε διαβάσει ότι έπρόκειτο για μιά δυστυχημένη της ζωής σάν κι' αυτόν. Κι' αυτό τόν είχε συνδέσει ακόμα περισσότερο μαζί της. Ήταν ή πρώτη φορά που τόν ένωσε ένας δεσμός με κάποιον, που συλλογίζοταν κι' αυτός κάποιον, που δεν αίσθανόταν στήν ψυχή του πικρία, δειλία και μίσος, αλλά κάτι καινούργιο και ώρατο.

Έως εκείνη τήν ημέρα δεν είχε σκεφθ' κανέναν άλλον από τόν έαυτό του. Στο νοσοκομείο, όταν πήγε, τόν υπέβαλαν σ' ένα είδος άνε'πιθύμητης άνακρίσεως. Άναγκάστηκε να δώσ' τ' όνομά του και τήν διεύθυνσί του, χωρίς

καν να σκεφθ' να κρύψη τήν αλήθεια. Κ' όταν τέλος τόν ρώτησαν αν είχε συγγένεια με τήν γυναίκα, εδίασθηκε ν' άπατήσ' ότι ήταν φίλος της. Και έλεγε τήν αλήθεια. Τού είπαν έπίσης ότι δεν έπετρέπετο ά' κόμα να έπισκεφθ' τήν άρρωστη, μπορούσε όμως να της φέρη φρούτα, πορτοκάλια και ίδιως λεμόνια που ζητούσε συνεχώς ή Άδελαΐς Ντυπών. Έπί 2 μέρες περιώρισε ο δυστυχής τή τροφή τού στο ελάχιστο για να μ'πορέσ' ν' αγοράσει λεμόνια και πορτοκάλια. Όταν ο θυρωρός τού νοσοκομείου τόν ρώτησε αν ή πληγμένη ήταν νηστική του, τόν έκρυψε μιά εσφυηκή συγκίνηση και με κόπο κατάπιε τ'α δάκρυα.

Η Άδελαΐς Ντυπών άνοιγόκλεινε τ'α μάτια της με έκπληξι, όταν της είπαν ότι ένας φίλος είχε έλθει να μ'αθη ειδήσεις της και της έφερε φρούτα. Πώς ένδιεφερέτο κάποιος γι' αυτόν;... Της έφάνηκε ότι άνειρευε όταν...

—Άρραδωνιστικός ε; της είπαν.

Τ'α χλωμά της μάγουλα κοκκίνισαν ελαφρά και έπανελαβε χαμηλόφωνα τόν όνομα που της είπαν: «Ζύλ Τριάν». Και αυτό τόν έθεώρησαν ως καταφατικήν άπάντησι.

Ήταν άσχημη ή Άδελαΐς Ντυπών, με μύτη πλατεία, μάτια πεταχτά, στόμα μεγάλο. Ήξερε ότι δεν μπορούσε ν' άρέσει. Ήταν όρφανή, δίχως συγγενείς, ούτε φίλους. Μεγάλωσε σ' ένα άσυλο κι' έπειτα είχε άγωνισθ' αδιάκοπα για να ζήσ'η. Τώρα άκουγε για πρώτη φορά λέξεις άγνωστες, φίλος, ώρα, άρραδωνιστικός. Πώς να τις άπανρηθ' άφού τις έπεριμενε πάντα με τόση λαχτάρα. Έπανελάμβανε συχνά τόν όνομα Ζύλ, με φανε'ρή συγκίνηση.

Έπί τέλους, ένα πρωί, όταν έφθασε ο Ζύλ στο νοσοκομείο, τού είπαν ότι μπορούσε πιά να δ'η τήν Άδελαΐδα τ' άπογευμα, τήν ώρα τών έπισκεψών. Πώς ν' άρνηθ'η; Και γιατί; Η γυναίκα εκείνη δεν ήταν πιά τόν θύμα του έρ' όσον έπλησίαζε ή θεραπεία της. Δεν ήταν παρά ή άναμενομένη φίλη.

Βρέθηκε λοιπόν άπέναντί της κρατώντας απ' τόν ένα χέρι τόν καπέλό του και απ' τόν άλλο μιά σακκούλα με φρούτα. Της έχαμογέλασε, ένώ εκείνη τόν κυττούσε μ' ένα βλέμμα άγωνίας.

Είχε πολύ φοβηθ' ή Άδελαΐς ότι θα έπρόκειτο περί λάθους, ότι ο Ζύλ Τριάν θα είχε άσφαλώς γελαστή απ' τήν συνωμωμία και ότι θα καταλάβαινε, όταν τήν έβλεπε... Άλλά όχι... τόν θαύμα εξακολουθούσε...

Η Άδελαΐς Ντυπών τού χαμογέλασε και τούδωσε τόν χέρι. Ο Ζύλ έκάθισε δίπλα στο κρεβάτι της. Δεν είχαν τίποτα να πουν, κυττάγονταν μόνο στα μάτια με μιάν άπέραντη συγκίνηση. Η έπίσκεψις τελείωσε γρήγορα, γιατί ή Άδελαΐς έκλεισε για μιά στιγμή τ'α μάτια και ή νοσοκός ένόμισε ότι είχε πιά κοιμησθ'. Στην πραγματικότητα, όμως, είχε κλείσει τ'α μάτια της για να άπολαύσ' καλύτερα τήν

γλυκύτητα τών σπιγμών εκείνων.

Ο Ζύλ ξαναπήγε τήν Κυρί' ακή στο νοσοκομείο μ' ένα μπουκέτο λουλούδια, είπε όμως της Άδελαΐδας ότι δεν θα μ'πορούσε να τήν ξαναεπισκεφθ' γιατί είχε βρ' επί τέλους μιά καλή δουλειά. Της πήρε τόν χέρι της κι' έπρόσθεσε: —Μου φέρατε τύχη, Άδελαΐς...

Ήταν οι πρώτες τρυφερές λέξεις που της έλεγε.

Όταν ή Άδελαΐς βγήκε άπό τόν νοσοκομείο, ο Ζύλ τήν έπεριμενε στήν πόρτα. Τήν πήγε σ' ένα γειτονικό καφεείο, έκάθισε κοντά της και τήν έκύτταζε. Ήταν άσχημη, ναι, άλλ' όχι όπως τήν έδειχναν οι φωτογραφίες στις έφημερίδες, ούτε όπως ήταν στο νοσοκομείο. Τό χρώμα της είχε ζωηρέψει και τόν βλέμμα της τόν ζωντανέυε μιά καινούργια φλόγα. Φορούσε τόν ίδιο φόρεμα που είχε τήν νύχτα που τήν είχε πληγώσει. Ο Ζύλ έκάρφωσε τ'α μάτια του στο μπάλωμα που έκρυβε τήν τρύπα τήν όποία είχε άνοιξει ή σφαίρα στο ύφασμα, κοντά στήν καρδιά.

Έμπρός σ' έναν καφέ με γάλα, της διηγήθηκε όλη τήν ιστορία, της έφανέρωσε όλη τήν αλήθεια. Άλλά ή απόπειρα της κλοπής, ο τραυματισμός, ήταν πιά παρελθόν. Τό παρόν ήταν τόσο αλλοιώτικο γι' αυτούς.

—Καταλαβαίνω... είπε ή Άδελαΐς με παράπονο. Άν ένδιαφερόκατε, αν άνησυχούσατε τόσο για μένα, ήταν γιατί είχατε τύψεις!...

—Όχι μόνο γι' αυτό, Άδελαΐς...

Ήταν ή δεύτερη τρυφερή φράσις που της έλεγε.

Άποφάσισαν να ένωθούν, να ζήσουν μαζί, θεωρώντας τ'α φυσικώτατο. Ήσαν φτωχοί κι' οι δυο, ζούσαν με τήν έργασία τους. Μήπως όμως ένα μεγαλύτερο δωμάτιο δεν στοιχίζε λιγότερο από δυο μικρά;

Τήν επομένη Κυριακή πήγαν στο μπάρ της πλατείας. Εκεί έπ'γαιναν συχνά και ο καταστημάτοχος είνε πιά φίλος τους. Τους έχει ύποσχεθ' να γίν'η κουμπάρος στο γάμο τους.

Κ. ΖΕΒΕΛ

ΣΚΕΨΕΙΣ

★ "Αν ή ζωή μας δεν έχη ως άμεσο σκοπό της τόν πόνο, τότε δεν έχουμε κανένα άπολύτως λόγο να ύπάρχουμε στον κόσμο αυτό.

Σ ο π ο ν ά ο υ ε ρ

★ Η φιλολογία δεν κλείνει τόν σκοπό της μέσα της. Έχει τήν αξία της, σάν όρος άπαράιτητος της ιστορίας τού άνθρώπινου πνεύματος και της μελέτης τού παρελθόντος.

Ρ ε ν ά ν

★ Όποιος γνωρίζει τούς ανθρώπους, μπορεί να μιλ'η για όλα τ'α ζητήματα που μας άπασχολούν. Γιατί σέ όλη τήν Γή οι άνθρωποι ενεργούν πάντα με τόν ίδιο τρόπο.

Ε μ ε ρ ο ν

Η ΑΥΤΟΤΕΛΗΣ ΝΟΥΒΕΛΛΑ ΜΑΣ

Κυνηγώντας τόν Έρωτα

Δραματική εξομολόγησις
υπό ΦΕΡΝΑΝ ΝΤΥΡΑΝ

Έρωτική δεντέττα

Μόλις μ'πορεσα κι' άνεγνώρισα τή γιγαντιαία σιλουέττα τού Ρουγιώ, ή όποία διακρινόταν μέσα στο σκοτεινό φόντο τού ουρανού που τόν έσπασε τόν φώς της πανσελήνου και προτού ακόμη προλάβω να κινηθώ, ή γροθιά του έπεσε επάνω στή μασέλα μου.

Δεν ήμουν ο τύπος που άφίεται να τις φάη εύκολα. Παρ' όλον τόν πόνο και τή ζάλη που ένοιωσα, συνήλθα σχεδόν άμέσως. Άλλά ή Λιζόν με είχε άγκαλιάσει ήδη με τ'α χέρια της. Με φωνή που πνιγόταν απ' τούς λυγμούς, έφώναζε:

—Ανανδρε! Παλάνωθ'α! Δεν ντρέπεσαι; Ρίχνεσαι σ' έναν άνθρωπο μέσα στο σκοτάδι χωρίς να τόν προειδοποιήσης; Γονατισμένη κοντά μου με κυττούσε με άγωνία. Τρεις μεταλλωρύχοι, που άκουσαν τις φωνές, έτρεξαν κι' άρπαξαν τόν Ρουγιώ για να τόν έμποδίσουν να συνεχίσ'η. Με μερικά χτυπήματα, ο γίγας τούς έριξε χάμω.

Ξανασηκώθηκα μετά κόπου, εξαγριωμένος που μου έπετέθη κατ' αυτόν τόν τρόπο. Εικοσιόχτώ χρόνια σκληρής δουλειάς, με είχαν όπλσει με δυνατούς μύς, ή δεν μπορούσα να συνέλθω έντελώς απ' αυτό τόν φοβερό χτύπημα.

Η Λιζόν έτρεξε κι' έμπήκε μπροστά μου, προστατεύοντάς με με τόν σώμα της.

—Μή χτυπηθ'ς μαζί του, Φερνάν. Θα σέ σκοτώσ'η! Άλλ' ο Ρουγιώ μ' ένα δ'γμα δρέθηκε μπροστά της και της έφώναξε:

—Θά τόν σκοτώσω.

Τή στιγμή αυτή, ένας απ' τούς μεταλλωρύχους που έν τώ μεταξύ είχε ξανασηκωθ', μ'άς έφώναξε:

—Σούτ! Να ο έπιστάτης! Ο Ρουγιώ εδίασσε μιά στιγμή, έπειτα μου έφώναξε:

—Θά τόν ποίμε ξανά.

Μετά, έφυγε μαζί με τούς άλλους κι' έχάθηκε μέσα στή σκοτεινή λεωφόρο που διέσχισε τόν χωριό αυτό με τ'α μεταλλεία. Παρουσιάστηκε τότε μπροστά μας ή κοντόχοντρη σιλουέττα τού Ντυράν, τόν έπιστάτου.

—Τί συμβαίνει, Ζαρντινέ; Ήπιες; μ' έρώτησε με τρόπο σκληρό βλέποντάς με να τρικλίζω.

Προσπάθησα να σταθώ ίσιος στα πόδια μου κι' έξήγησαι

—Είνε μιά ιδιωτική μας ύπόθεση...

—Όστόσο, ή Λιζόν με διέκοψε:

—Κύριε Ντυράν, πρέπει να μ'ας βοηθήσετε! Ο Ρουγιώ έπετέθη άνανδρα μέσ' στο σκοτάδι στον Φερνάν.

—Μά σώπα έσύ, λοιπόν, Λιζόν!

—Άφησε τήν α μιλ'ηση, Ζαρντινέ. Δεν είνε πρώτη φορά που ο Ρουγιώ μ'ας κάνει ιστορίες! Προτιμώ να μάθω τήν αλήθεια.

—Εγύρισε πρ'ος τή Λιζόν:

—Είσθε ή άνηψία τού Μπουαδέν, τού άρχιεργάτου, δεν είν' έτσι;

—Μάλιστα, κύριε. Ο Ρουγιώ με κυνηγάει. Δεν άφίνει κανένα να με πλησιάσ'η. Και τώρα τα πράγματα γίνονται σοβαρά, γιατί ο Φερνάν κι' εγώ θέλομε να παντρευθ'ομε. Τόν φοβάμαι, κύριε Ντυράν!

—Πάψε, Λιζόν!, τήν διέταξε.

Στενοχωρήθηκα γιατί δεν ήτ'αν σωστό να μιλάμε για τις ιδιωτικές μας ύποθέσεις στον έπιστάτη. Οι μεταλλωρύχοι ξέρον να κανονίζουν μεταξύ τους τις ύποθέσεις τους.

—Εσχάστε ό,τι σας είπε, κύριε Ντυράν. Δεν φοβάμαι τόν Ρουγιώ!

Ο Ντυράν μ' έξήτασε από κορυφής μέχρις όνύχων.

—Καυμένη Ζαρντινέ, ξέρω πώς έχεις θάρρος, μ'ά είνε δυο κεφάλια ψηλότερα από σένα! Μη θέλ'ης να μετρηθ'ς μαζί του.

—Κι' εγώ τί θα γίνω μ' όλα αυτά; μουρμούρισε ή Λιζόν. Δεν μ' άφίνει ήσυχ'η! Με κυνηγά. Ξέρете καλά, κύριε Ντυράν, πώς ένοχλεί όλους τούς μεταλλωρύχους! Πίνει, δημιουργεί σκάνδαλα! Γιατί δεν τόν διώχνετε;

Με τις μαύρες ξεχτενίστες μπουκλές της γύρω απ' τόν κεφαλάκι, είχε τόν ύφος ένος άγριέμενου παιδιού.

Ο Ντυράν εδ'αγκωσε τ'α χείλη του, διατάζοντας.

—Αυτό θέλ'αν τόν καλύτερο! Αναστατώνει τόν χωριό. Μ'ά ή διεύθυνσις έχει ως άρχ'ην να μ'ην άπολύη έναν έργατη, χωρίς να τήν προειδοποιήσ'η ο άρχιεργάτης. Λοιπόν, ο Ρουγιώ, είνε υπό τας διαταγές τού θείου σας! Γιατί δεν τόν λές'ε αυτόν; Να παραπονηθ' μόνο για τή δουλειά τού Ρουγιώ και τόν ζήτημα τακτοποιείται!

—Ο θεός Ζάν δεν θα βελήσ'η ποτέ! Μ' αγαπάει πολύ, αλλά σ' αυτό τόν σημειον δεν θέλει να με καταλάβ'η! Λέει πώς ο Ρουγιώ δεν θα μού κάν'η κακό.

Άθελά της έκύτταζε τή χτυπημένη μου μασέλα και ο Ντυράν έπε χαμογελώντας:

—...έν κάνει κακό; Τό βλέπει κανείς! Μίλησε τότε έσύ ά'τος στον Μπουαδέν, Ζαρντινέ! Είνε μάλιστα κι' έπικαιρο σ' ένα ένοχο αριθμός 4 —ή δική του— θ' άλλόξ'η τομέα σέ μερικές μέρες. Εκεί που είνε, έχει πολλούς κινδύνους! Μπορεί να τόν βρ'η αυτό ως πρόφασι, για ν' άνασχημάτισ'η τήν άμ'αδα. Άν τόν πείσης πώς ο Ρουγιώ πρέπει να φύγ'η, άνα'λαμβάνω εγώ τ'α υπόλοιπα.

Έφυγε και κατόπιν της έπιμονής της Λιζόν, τήν συνόδευσα έως τόν μικρό σπιτάκι, όπου κατοικούσε με τόν θείο της.

—Αυτή ή ύπόθεσις με άδηιάζει!, μουρμούρισα. Δεν θ'ά ν' άπολυθ' ένας άνθρωπος, γιατί μούδωσε μιά γροθιά.

—Ο Ρουγιώ δεν είνε σάν τούς άλλους ανθρώπους! Διεμαρτυρήθ' ή Λιζόν. Και ο τρόπος με τόν όποιον ένεργεί είνε μισητός! Άλλ' αν αυτό σ' ένοχλ'η, άγάπη μου, άς μ'η μιλήσωμε πιά! Δεν φοβάμαι.

Εχάριζε τρυφερά τόν φουσκωμένο και μαυρισμένο μάγουλό μου. Τό χέρι της έτρεμε και τ'α χαμηλωμένα της μάτια μου μαρτυρούσαν πώς έλεγε ψέματα. Φοβόταν τόν ίδιο όπως πρώτα και θα εξακολουθούσε να φοβάται τόν Ρουγιώ, ακόμη κι' όταν γινόταν γυναίκα μου.

Μπαίνοντας στο σπιτί τού Μπουαδέν, βρήκαμε τήν γυναίκα του ευλουργού ή όποία περίμενε τή Λιζόν.

—Ήρθα να μού δανείσης λίγη ζάχαρη, Λιζόν, της είπε κυττώντας περίεργα τή μελανία στο μέγουλό μου και τ'α κλαμένα μάτια της Λιζόν.

—Ελάτε, κυρία Μπλάνκ! Έχω στήν κουζίνα.

Η Λιζόν πήρε μαζί της τήν ανεπιθύμητη έπισκέπτρια κι' έμεινα μόνος με τόν Ζάν Μπουαδέν, μη ξέροντας από πού να άρχίσω.

Ο Μπουαδέν ήταν ένα αίνιγμα για τόν μεταλλείο: άδύνατος και καμπύρης, υπέφερε απ' τήν άρρώστεια που προκαλεί στους μεταλλωρύχους ο μολυσμένος αέρας που άναπνέουν. Έδειχνε πώς όλα του είχαν προσβληθ', οι πνεύμονες, ο λάρυγξ. Συχνά άνέπνεε με κόπο. Αναρωτιόταν κανείς πώς κατάρθαν να ζή. Ήταν ένας θαυμασμός άρχιεργάτης, μ'ά απέφευγε να κάν'η ποσά με τούς άλλους.

Όλο τόν χωριό — γιατί οι γυναίκες τών μεταλλωρύχων δεν είνε λιγότερο περίεργες και φλύαρες απ' όλες τις άλλες — άναστατώνθηκε όταν ο Μπουαδέν έφερε απ' τήν πόλι τήν άμορφη άνηψία του που έμεινε όρφανή. Κι' όλο τόν χωριό τώρα άγανακτούσε να τόν βλέπ'η να μ'ην αντίλαμβάνεται πώς ο άλλος της Ρουγιώ είχε ριχτ'η για καλά στήν άνηψία του.

Ο Μπουαδέν άκουσε σιωπηλός τ'α παράπονά μου κι' έπειτα με ρώτησε:

—Τί σκοπούς έχεις για τήν άνηψία μου, Ζαρντινέ;

—Θέλω να τήν παντρευθ' κι' όσο τόν δυνατόν γρηγορώτ'ωρα! Άν είσαι σύμφωνος, άς τόν δημοσιεύσωμε από τώρα. Τήν αγαπώ, Μπουαδέν. Θα τήν κάμω ευτυχισμένη.

Ο Μπουαδέν, που ήταν είκοσι όλόκληρα χρόνια μεγαλύτερός μου, μ' έκύτταζε για κάμποσο.

—Σέ πιστεύω. Είσαι καλό παιδί. Μ'ά ύπάρχει ο Ρουγιώ, δ'

πως λες. Είπε σκληρό να τον πονέσωμε, γιατί είχε πάληδες συνάδελφους. Δουλέψαμε μαζί στα ναϊτά μας.

Ο Μπουαβέν σταμάτησε, εδάγκωσε νευρικά τα δάχτυλά του κι έπειτα ξανάειπε:

— Άς είνε, αφού πρόκειται για τὸ καλὸ τῆς Λιζόν, θὰ τοῦ μιλήσω. Πρέπει νὰ τὸν κάμω νὰ λογικευθῇ.

Ενας δυνατὸς ἤγανος τὸν ἐπράταξε. Τὸν ἐκύττωσε μὲ συμ- πόνοια. "Ενωια πῶς κι' ἐκείνος φοβόταν τὸν Ρουγιώ. "Ολη τὴν ἄλλη μέρα δὲν μπόρεσε νὰ σκεθῶ τίποτ' ἄλλο. Εἶχε ὁ Μπουαβέν ἀρκετὴ ἐπιρροή σ' αὐτὸν τὸν ληστή; Ὑποσχέθηκε νὰ τὸν πείσῃ, ὅχι ὅμως νὰ τὸν ἀπολύσῃ! Πῶς λοιπὸν θὰ ἐπέμβει ἕναν μπεκρὴν; Στὴν πρώτη εὐκαιρία θὰ ξανάρχιζε!

— Ἄν εἶχα ἀρκετὰ χρήματα, θ' ἀντιμετώπιζα τὴν κατάστασι, παίρνοντας ἄλλου τὴν Λιζόν. Μὰ δὲν ὑπῆρχε συχνὰ δουλειά, ὅ- κωμη καὶ σὰ μεταλλεῖα. Κατὰ τὸ δρᾶδου, φεύγοντας ἀπ' τὴς ὑπόγειες στοῖες γιὰ ν' ἀνέβω στὴν ἐπιφάνεια, εἶδα τὸν Μπουα- βέν νὰ θγαίνῃ τρικιλίζοντας. Εἶχε φοβερὴ δύσπνοια καὶ ὁ ἰ- δρῶς ποῦ ἔτρεχε τοῦ μαυρισμένου ἀπ' τὸ κάρβουνο πρῶτοπὸ τοῦ ἐσχματίζε λευκὲς γραμμὲς. Ἐτρέξε κοντὰ του.

— Τί συμβαίνει, Μπουαβέν; Ἀρρωστος;

Τὸν ἐπράττει ἡ μῆλον τὸν ἐσκήκωσε καὶ τὸν ἔφερα στὸ γραφεῖο κι' ἐφώνασε τὸν γιαντῶ, ὁ ὁποῖος τὸν ἐσθηκοκῆσε ἀμέσως. Ἀφου τοῦ ἔκαμε μιὰ ἐνεσι, ὁ γιαντῶς εἶπε, κουνώντας τὸ κεφάλι:

— Ἐὰ πάλι νὰ μὲ δρῆς αὔριο, Μπουαβέν! Πρέπει νὰ τοῦ δαγῶ ἀκτινογράφου. Ἀναπαύσου ἐδῶ ἀκόμη μισὴ ὥρα προ- τοῦ φύγῃς!

Ἐφυγε, ἀφίοντάς μας μόνους στὸ γραφεῖο. Ὁ Μπουαβέν μὲ φωνὴ ἀδύνατον μοῦ εἶπε τότε:

— Μίλησε στὸν Ρουγιώ, μὰ... δὲν ξέρω τί ἔχει! Ἐχάλασε τὸν κόσμο! Ὁ κάμῃ κακο.

— Μὴν ἀνησυχῆς, τοῦ εἶπα. Σὲ μερικὲς μέρες ἡ ὁμάδα ἡ δι- κή σου θ' ἀλλάξῃ τομέα καὶ θὰ μὴν ἔχῃς ν' ἀπαλλαγῇς ἀπ' αὐτὸν. Δὲν ἔχεις παρὰ νὰ πῆς τὸν Ντυράν πῶς δὲν εἶσαι ἰκα- νοποιημένος ἀπ' τὴ δουλειά του.

— Αὐτὴ θάναί κι' ἡ πραγματικὴ ἀλήθεια! ἀπήντησεν ὁ Μπουαβέν. Εἶν' ὁ πῶς τεμπέλης ἐργάτης τῆς ὁμάδας μου! Σῆ- μερα μάλιστα τοῦ ἔκαμα σοβαρὲς παρατηρήσεις, γιατί ὁ ἐξε- ριστὴρ ἦταν δρῶμικος! Μ' αὐτὲς τὶς ἀναθυμιάσεις μέσα στὰ φρέατα! Καταλαβαίνεις τί κίνδυνο διατρέχομε;

— Μὰ τότε; Γιατί τὸν κρατᾷ;

Μ' ἐκύττωε γιὰ κάμποσο.

— Ἄν στὸ πῶ, Φερνάν, μοῦ ὑπόσχεσαι νὰ μὴν τὸ μάθῃ κα- νείς ἄλλος;

Τὸν διεδεδαίωσα μὲ ἕνα νεῦμα.

Ἐνα τρομερὸ μυστικὸ

Εἶνε δέκα χρόνια τώρα... σ' ἕνα ἀνθρακωρυχεῖο τῶν ἀνατο- λικῶν Πυρηναίων, ἐσκότωσε δεκαεξὶ ἄνθρωποι.

— Πῶς;!!!

Ἦταν μιὰ τρέλλα, ἕνα παραλήρημα! Μοῦ φαινόταν ἀδύνα- τον. Κι' ὡστόσο, ὁ Μπουαβέν μιλοῦσε ψυχραῖα. Τὰ λόγια του εἶχαν τὴν φραγμίδα τῆς ἀλήθειας.

— Ὡ, εἶπαν πῶς ἦταν δυστύχημα, ἐσκέπασαν τὴν ὑπόθεσι, μὰ ὅλος ὁ κόσμος τὸ ἤξερε! Πέθαναν, γιατί ἦσαν μεθυσμένοι. Ἀμέλησα τὰ καθήκοντα μου εἰς ἀριεργάτου. Τὰ ἀέρια ἐγέμι- σαν τὰ φρέατα κι' ἐξέχασα τὰ συνήματα. ἤμαστε δεκαοκτώ. Ἐσώσαν δύο — τὸν Ρουγιώ κι' ἐμένα — μὰ δεκαεξὶ ἔρθηκαν τὸ θάνατο — ἀκούς δεκαεξὶ! Ὁ Ρουγιώ τὸ ξέρει κι' ἀπὸ τότε μὲ παρακολουθεῖ παντοῦ.

Ἀκούα τρέμοντας αὐτὴ τὴν ἐξομολόγησι. Ἐξακολούθησε βή- χοντας, μ' αὐτὸν τὸν τρομερὸ ἤγανος πού τὸν ἐπράταξε ὁλοκληρο- — Ἐξέρεις γιατί βῆκα ἀπ' τὸ φρέαρ σ' αὐτὴ τὴν καταστασι;

— Ὅταν ἐμίλησα στὸν Ρουγιώ γιὰ ἕνα καὶ τὴ Λιζόν καὶ γιὰ τὰ σχέδια σας, μὲ ξάπλωσε διὰ τῆς βίας στὸ ἔδαφος καὶ μ' ἔκανε ν' ἀναπνεύσω τὶς ἀναθυμιάσεις τοῦ κάρβουνο. Παίξει μαζί μου, καταλαβαίνεις, σὰν τὴ γάτα μὲ τὸ ποντίκι! Ἐρεῖ πῶς φοβοῦμαι τρομερὰ νὰ πεθάνω ἀπὸ ἀσφυξία. Εἶδε δεκαεξὶ ἄν- δρες νὰ πεθαίνουν ἔτσι. Ἐρεῖ πῶς πνίγονται. Πῶς κολλοῦν στὸν τοῖχο γιὰ νὰ ἔρουν καμμία μικρὴ σκισμὴ, ἀπὸ τὴν ὁ- ποῖαν μπορεῖ ἴσως νὰ μῆν λίγος ἀέρας... Μὰ ὁ ἀέρας λείπει καὶ τελειώνουν μὲ τὸ νὰ πνιγούν. Πνιγμένοι, καταλαβαίνεις Φερνάν, πνιγμένοι ἀπ' τὰ ἀέρια, σὰν νὰ πνίγεσαι στὸ νερό!

Ἀνεβαίνει, σοῦ κλείνει τὸ λαιμὸ, σοῦ δουλώνει τὰ ρουθούνια... — Ἡσυχάσε, Μπουαβέν! Ἡσυχάσε! εἶπα μὲ ἀγωνία.

Σηκώθηκε ξαφνικὰ καὶ μ' ἐκάρφωσε μ' ἕνα βλέμμα πού πε- τοῦσε φωτιές:

— Δεκαεξὶ ἄνδρες, Φερνάν! Ἐσκότωσε δεκαεξὶ ἄνθρωπους, γιατί εἶχα πῶς πῶς! Καὶ δὲν ἀρκεῖ αὐτό! Ἀπὸ τότε ὁ Ρου- γιῶ μ' ἀκολουθεῖ παντοῦ ὅπου πάω. Ἐφυγε ἀπ' τὰ Πυρηναῖα, ἦρθε ἐδῶ, στὸν Βορρά, ὅπου κανεὶς δὲν μὲ γνωρίζει. Ἐργάζο- μαι καλὰ, εἶν' εὐχρηστικὸς ὅλοι ἀπὸ μένα, μὰ δὲν μπορῶ ποτὲ νὰ μείνω στὸ ἴδιο μέρος γιὰ πολὺ, γιατί ὁ Ρουγιῶ διη- γεῖται αὐτὴ τὴν ἱστορία. Τότε κανεὶς ἐπιστάτης δὲν θέλει πιά νὰ μὲ κρατήσῃ κι' οἱ συνάδελφοι ἀκόμη τὸν ὑποκρεῖνται νὰ μὲ διώξῃ. Καμμία φορὰ προδίδει τὸ μυστικὸ μου, γιατί εἶνε μεθυσμένος, γιατί δὲν ἔχω ἀρκετὰ χρήματα νὰ τοῦ δώσω, ἄ- θὰ τὴν ἔπειρα ποτὲ σπῆναι μου, στὴ θέσι πού βρίσκομαι! Μὰ δὲν εἶχε πιά οἰκογένεια, κι' ἐγὼ ἦμουν μόνος σὰν σκυλί... Καὶ μὴν παῖδι! Θάθελα νὰ γίνῃ γυναῖκα σου! Αὐτὸς ὁ Ρου- γιῶ εἶν' ἕνα τέρας! Ἐνας ἀληθινὸς δῖμος!

Τὸν ἔραξα ἀπ' τοὺς ὤμους καὶ τὸν ἀνάγκασα νὰ κάσῃ.

Ἐτραυλίσσε:

— Θὰ δῆς, Φερνάν, θὰ τὰ πῇ δλα στὸν Ντυράν καὶ θὰ πρέπει νὰ ξαναρχίσω: νὰ φύγω, νὰ πάω ἄλλου, νὰ ζητήσω δουλειά κι' ὅταν θάρω...

Χονδρὰ δάκρυα ἔτρεχαν στὰ μάγουλά του.

— Εἶμαι γέρος, Φερνάν. Εἶμαι τακτικισμένος. Δὲν ἔχω πιά τὴ δύναμι νὰ ζήσω!

Τοῦ ἐσφίξε σιωπηλὰ τὸ χέρι, μὴ ξέροντας πῶς νὰ τὸν ἐν- θαρρύνω. Τί φοβερὴ ἐξίλειωσις!

Συνουδούντας τὸν στὸ σπῆναι του, τοῦ εἶπα μὲ γλυκύτητα:

— Μὴν τοῦ μιλήσῃς πιά, Μπουαβέν! Κάτι θὰ μὴν μὴν νὰ κάμω κι' ἐγὼ. Εἶνε δυνατὸς σὰν ταῦρος, θεδαῖος, μὰ εἶν' ἕ- νας θρασυδεῖλος καὶ ὑπάρχει πάντα ὁ τρόπος νὰ φοβίσῃς τοὺς θρασυδεῖλους!

Ὁ Μπουαβέν ἔσκυψε τὸ κεφάλι. Ἦταν τόσο κουρασμένος, τόσο ἀπελπισμένος, πού μοῦ σφίχτηκε ἡ καρδιά!

Συχαίνωμουν τὶς συμφορές, μὰ ὑπάρχουν κτηνάνθρωποι πού δὲν καταλαβαίνουν ἄλλη γλῶσσα. Προτοῦ πάρω μιὰ ὀριστικὴ ἀπόφασι, εἶχα κατὰ νὰ κάμω γιὰ νὰ ἐξαγαγῶ τὸν Ρουγιῶ ν' ἀφήσῃ ἡσυχὰ τὴ Λιζόν. Μπῆκα λοιπὸν στὸ σπῆναι μου κι' ἔ- φαξα καὶ βῆκα ἕνα παλὸν ρεβόλβερ.

Μὲ σταθερὸ ἤμα, διευθύνθηκα στὸ «Καφενεῖο τῶν Μεταλ- λωρύχων», ὅπου ἦσαν δέκα ἄλλοι πῶς θάρωκα τὸν Ρουγιῶ. Σαμάτησα μιὰ στιγμὴ στὴν εἴσοδο. Ὁρθίος ἐμπρὸς στὸν πᾶκο, ἔπιπε παρὰ μὲ μερικὸς συναδέλφους, ἔχοντας γυρι- σμένη τὴν πλάτη πρὸς τὴν πόρτα. Ἐμῆκα χωρὶς θόρυβο κι' ἐκάθησα σὲ μιὰ γωνία, σ' ἕνα τραπέζι. Ἐπέρασαν μερικὰ λεπτὰ χωρὶς νὰ γυρίσῃ νὰ κυττάξῃ. Μὰ μόλις μ' ἐπρόσεξε, ἄλλαξε χρῶμα.

— Ἄ! νὰ τὸ ὁμορφὸ παιδί πού ξετρελλαίνει τὶς δεσποινί- δες! Περίμενε λίγο ἐσύ!...

Ἐξέσπαε τότε σ' ἕναν χείμαρρο ἀπὸ βρωμερὲς βρισιές.

Ἦρθε κατ' ἐπάνω μου, μὰ ἦσαν ἔτοιμοι γιὰ τὴν ἐπίθεσι. Ἐσπᾶσα γρήγορα ἐπάνω του τὸ τραπέζι τοῦ ὁποῖου ἡ γωνία τὸν ἐχτύπησε γιὰ τὰ καλά. Ὁπισθοχώρησε μὲ μιὰ κραυγὴ πόνου.

— Προσοχή, Ρουγιῶ! Εἶν' ὠπλισμένος! Ἐφώνασε ὁ ἰδιοκτή- της τοῦ καφενεῖου.

Ὁ Ρουγιῶ ἀνατρίχασε κι' ἔμεινε ἀκίνητος στὴ θέσι του. Διευθύνοντας ψυχραῖα τὸν περιστροφὴ πρὸς αὐτόν, τοῦ εἶπα:

— Ἀκούσε με καλὰ, Ρουγιῶ! Δὲν θέλω νὰ κατέβω στὸ δι- κό σου ἐπίπεδο καὶ νὰ σὲ δρῶσω. Μὰ ἂν ξαναπειράξῃς τὴ Λι- ζόν Μπουαβέν ἢ τὸν θεῖο τῆς ἡ κι' ἐμένα, θὰ σὲ στεῖλω μὲ μιὰ σφαῖρα στὸ κεφάλι! Θυμῆσου τὸ καλὰ αὐτό. Δὲν ἀστετεύονται. Ἄν ξανακαμῇς κατὰ σὰν τὸ χθεσινὸ ἢ τὸ σημερινὸ, θὰ σὲ σκο- τώσω.

Δὲν κινῆθηκε. Ἐβαλα τότε τὸν περιστροφὴ στὴν τσέπη μου κι' ἐβῆκα ἡσυχῶς ἀπ' τὸ καφενεῖο. Ὁστόσο, ὁμολογῶ πῶς μ' εἶχε περιλούσει κρῦος ἰδρῶς. Ὁ ἀρκούσε ἡ ἀπειλὴ μου γιὰ νὰ σταματήσῃ αὐτὸν τὸν ληστή; Δὲν εἶχα καμμία πρόθεσι νὰ τὸν σκοτώσω, καμμία διάθεσι νὰ καταδικασθῶ σὲ ἰσοβία δε- σμῶ! Ὁστόσο μ' ἕναν κτηνάνθρωπο σὰν κι' αὐτὸν τὸ μόνο ἔ- στον ἦταν ἡ τρομοκρατία.

Τὴν ἐπομένη, ἐπρόσεξα, χαμογελώντας μέσα μου, πῶς οἱ συνάδελφοί μου εἶχαν ἀλλάξῃ ἐντελῶς στάσι.

Τοὺς εἶχα ἐπιβληθῇ!

Ἐνα δυστύχημα

Τὸ ἴδιο ἐκεῖνο ἀπόγευμα, ἀκούσα ἀπὸτομα τὸ σῆμα τοῦ κιν- δύνου, αὐτὸ πού διατάσσει ὅλους τοὺς ἐργάτες νὰ βγούν ἀπὸ τ' ὄρυχο.

Οἱ ἀνελευστῆρες ἀποβίβασαν ἕνα πλῆθος ἀπὸ συγκινημένους ἐργάτες. Ὁ μηχανικὸς Μπουαβέν ἐφώνασε:

— Στὸ φρέαρ ὑπ' ἀριθ. 4! Κρεμίστηκε ἕνας τοῖχος καὶ οἱ ἄνδρες κινδυνεύουν νὰ πάθουν ἀσφυξία!

Ξανόστειλε τὸν ἀνελευστῆρα μὲ ὑπερβολικὴ ταχύτητα. Μὲ ἀ- ναστοφίαν εἶδαμε τοὺς συναδέλφους μὰ ν' ἀνεβαίνουν στὴν ἐ- πιφάνεια. Μὰ ἔφαχνα μὲ τὰ μάτια νὰ ἰδῶ τὸν Μπουαβέν: δὲν ἦταν ἐκεῖ.

— Πού εἶν' ὁ Μπουαβέν; ἐφώνασα.

— Σὰν ἀριεργάτης, ἔμεινε τελευταῖος! Κι' ὁ Ρουγιῶ λεί- πει ἐπίσης.

Μὴν κατεβαίνετε νὰ τοὺς δρῆτε χωρὶς μᾶσκα! διέταξε ὁ μηχανικὸς. Γρήγορα τὶς μᾶσκε!

Ἐπειτα εἶπε χαμηλόφωνα κουνώντας τοὺς ὤμους:

— Ὁ Ρουγιῶ θὰ βγῇ, μὰ αὐτὸς ὁ δυστυχημένος ὁ Μπουα- βέν, πού δὲν ἔχει πιά παρὰ μισὸ πλεονέ...

Θυμῆκα τὴ φοβερὴ περιγραφή πού μοῦκανε τὴν προηγου- μένη, γιὰ τὸν θάνατο τῶν δεκαεξὶ ἀπὸ ἀσφυξία. Τὸν τρομερὸ φόβο πού εἶχε νὰ μὴν πεθάνῃ ἀπ' τὸν ἴδιο θάνατο! Ἐνα εἰ- δος εὐσπλαχνίας μ' ἐκρίνευσε. Κι' ἔπειτα ἦταν ὁ θεῖος τῆς Λιζόν! Τὸν ἀγαποῦσε!

— Πᾶν ἐγὼ! εἶπα. Δὲν ἔχομε καιρὸ νὰ χάνωμε.

Περίμενε νὰ φέρουν τὴ μᾶσκα! Τρελλὰ ἔλεγε, Ζαρντινέ.

Δὲν ἀκούσα τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ μηχανικοῦ, γιατί ἐπῆ- δησα στὸν ἀνελευστῆρα, ὁ ὁποῖος μὲ κατέβαζε τόσο ἀπὸτομα, πού μοῦ ἐκόπηκε ἡ ἀναπνοή μου. Εἶχε τόσο σκοτάδι, ὥστε, θγαί- νοντας, ἔπεσε στὸν τοῖχο κι' ἐχτύπησε στὸ μέτωπο. Ἐνωῖωσα μερικὲς σταγόνες αἵματος νὰ κολλοῦν στὰ μαλλιά μου, πού ἦ- σαν ἡδὴ βρεγμένα ἀπ' τὸν ἰδρῶτα. Ἀναψα ἕνα σπῆρτο, τὸ κράτησα ἕνα δευτερόλεπτο ἐμπρὸς στὰ μάτια μου, ἔπειτα τὸ καμῆλωσα ὥς τὴ μέση, μετὰ ὥς τὸ γόνατο. Ἐσβύσα. Τὰ ἀέ- ρια λοιπὸν ἦσαν ὥς τὸ ὕψος τοῦ γόνατος! Πῶς μακρῶς, θὰ εἰ- χαν γεμίσει ὅλη τὴ στοά. Καὶ σὲ κάποιο μέρος, στὸ βάθος, μὲ

σα στὸ σκοτάδι, βρίσκονταν ὁ Ρουγιῶ κι' ὁ Μπουαβέν.

Ὁ λαῖμός μου μ' ἔκαie ἀπ' τὶς ἀναθυμιάσεις. Ἐφωδισμέ- νος μὲ τὸ κλεφτοφάνερο καὶ τ' ἀναγκαῖα ἐργαλεῖα πού βῆκα στὴν εἴσοδο, ἐπρόχωρησα. Ἐπρόσεξα πῶς ὁ ἐξαεριστὴρ δὲν λειτουργοῦσε καὶ θυμῆκα τὸν θυμὸ τοῦ ἀριεργάτου γιὰ τὴν ἀμέλεια τοῦ Ρουγιῶ. Ὅσο προχωροῦσα βαθύτερα στὴ στοά, ὁ ἀέρας γινόταν ἀποπνικτικώτερος. Ἀρχισα νὰ προχωρῶ σινώ- τερα, γιατί ἡ στοά ἐφάρδιανε κι' ἔπρεπε νὰ εἶμαι προσεκτικώ- τερος. Τέλος, εἶδα τὸν τοῖχο ἀπὸ ἀμμοκονία γκρεμισμένον. Ἐ- πᾶνω ἀπ' τὰ ἐρείπια του, τὰ θανατηφόρα ἀέρια ἐγέμιζαν τὸ φρέαρ. Ἐσκήκωσα πολὺ ψηλὰ τὸ φαναράκι μου. Ἐπὶ τέλους! τὸ ἀδυνατισμένο κορμὶ τοῦ Μπουαβέν ἦταν ξαπλωμένο στὸ ἔ- δαφος. Πίσω του, ἦταν ξαπλωμένο τὸ γιγάντιο κορμὶ τοῦ Ρου- γιῶ. Αὐτὸν δὲν γεννῶταν ζήτημα νὰ τὸν μεταφέρω ἐγὼ! Χρειά- ζονταν τρεῖς ἄνδρες γιὰ νὰ τὸν φορτωθοῦν. Τόσο ἦταν βαρὺς. Ζαλιζόμενον λίγο. Ἀρχισα νὰ φοβάμαι πολὺ. Πῆρα τὸν Μπουα- βέν ὑπὸ μάλης.

Μοῦ φαινόταν πῶς περπατοῦσα χρόνια. Τὰ πόδια μου δὲν μ' ἐσκήκωναν πιά. Κι' ἴσως δὲν θὰ εἶχα τὴ δύναμι νὰ συνεχίσω, ἂν κάποιοι συνάδελφοι, ἐφωδισμένοι μὲ μᾶσκε, δὲν μὲ συναν- τοῦσαν στὴ μέση τοῦ δρόμου...

Ἡ ὀργὴ τοῦ ὄχλου

Ἀργότερα ὁ μηχανικὸς μοῦ εἶπε πῶς πέρασαν εἰκοσι λεπτὰ ἀπ' τὴν ὥρα πού ἐφυγα ὡς τὴν ὥρα πού ἐγύρισα. Ὁστόσο, θὰ ὀρκιζόμενον πῶς εἶχα περπατῆσαι ὥρες!

Ὁ ἀνελευστῆρ μὲς ἐδῶλε στὴν ἐπιφάνεια. Ἀνέπνεα μ' ὀλη μου τὴν ψυχὴ τὸν δροσερὸ ἀέρα. Ἐπῆλθον τὸν Μπουαβέν σ' ἕνα φορεῖο. Ἡ Λιζόν μὲ δάκρυα ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά μου.

— Ἀγαπημένε μου! ἀγάπη μου! Σ' ἔχασα!

Μόλις ἔγινε γνωστὸ τὸ δυστύχημα, ἔτρεξε ἀπ' τὸ χωριό. Ἀ- κολουθεῖ μαζί μὲ τὸν γιαντῶ τὸ φορεῖο πού μετέφεραν νο- σκόμοιο.

Ὁ μηχανικὸς ἀκούμπησε τὸ χέρι του στὸν ὦμο μου:

— Πῶς εἶσαι; Θέλεις νὰ πᾶς στὸ νοσοκομεῖο; Ν' ἀναπνεύσῃς ὀξυγόνο;

— Ὁχι, καλὰ εἶμαι τώρα. Μόνον πού φοβάμαι μὴν πεθάνῃ ὁ Μπουαβέν!...

Ὁ Ντυράν, ὁ ἐπιστάτης, πού φαινόταν σὰν νᾶχε γεράσει εἰκοσι χρόνια, μουρμουρίσε:

— Στὴν ἡλικία του, μὲ τὰ πλεονία πού ἔχει, δὲν εἶνε ἀπί- θανον!...

Ὁ ἀνελευστῆρ ξανανέβηκε γιὰ δευτέρη φορὰ κι' ἐβῆκαν οἱ ἄνδρες, πού ἔφεραν τὸ σῶμα τοῦ Ρουγιῶ.

— Πέθαμένος! εἶπε ἕνας ἀπ' αὐτοὺς θλιβερά.

Μὰ ἕνας ἄλλος, ὁ Βαλάν, ὁ ὁποῖος ὑπῆρξε ἕνας ἀπ' τοὺς καλύτερους συντρόφους τοῦ Ρουγιῶ, ἐφώνασε δυνατὰ:

— Ὁχι, ὄχι πεθαμένος! Σκοτωμένος!

Μέσα στὴν τρομερὴ σιωπὴ πού εἶχε κυριεύσει τὸ πλῆθος, ξάπλωσαν τὸ τεράστιο πῶμα στὸ φορεῖο πού εἶχε ἐτοιμασθῇ γι' αὐτόν. Εἶχε μιὰ πληγὴ στὸ κεφάλι!

Σὰν ἀκούστηκαν τὰ λόγια αὐτά, ἐκατοντάδες μάτια ἐγύρι- σαν πρὸς τὸ μέρος μου. Ὁ Βαλάν, κάνοντας μιὰ δραματικὴ χειρονομία κατηγορίας, ἐφώνασε:

— Εἶν' ὁ Ζαρντινέ! Διὲ τὸ αἷμα πού πιτσιλίστε τὸ πρόσω- πὸ του.

Μηχανικὰ ἔφερα τὸ χέρι στὸ μέτωπό μου πού εἶχε χτυπήσει στὸν τοῖχο.

— Ὁχι! Δὲν εἶν' ἀλήθεια! ἐφώνασα. Ἐχτύπησα στὸν τοῖχο. Μὰ δὲν μ' ἀφῆσαν νὰ μιλήσω, Ἀγριε φωνὲς κατηγορίας ἐ- σκέπασαν τὴ δική μου:

— Ὁρκίστηκε χτὲς τὸ δρᾶδου πῶς θὰ σκότωνε τὸν Ρουγιῶ.

— Τὸν ἀπειλήσε μ' ἕνα περιστροφὴ!

Μιὰ γυναίκα ἐκατεπαινετικὴ φωνὴ ἀκούστηκε:

— Εἶμαι μάρτυς! Προχτὲς τὸ δρᾶδου ἀκούσα τὸν Ζαρντινέ νὰ λέη στὸν Μπουαβέν νὰ διώξῃ τὸν Ρουγιῶ!

Ἦταν ἡ γυναῖκα τοῦ βουλοργῶ. Καὶνούργιες φωνὲς ἀντήχη- σαν τότε. Φανατισμένη ἡ μᾶζα ὤρμησε κατ' ἐπάνω μου. Ἐμει- να ἀποσβολωμένος ὡς τὴ στιγμὴ πού ὁ Ντυράν, ὁ ἐπιστάτης ἔδωσε μιὰ γροθιά στὰ μούτρα τοῦ πρώτου πού ἐρχόταν νὰ μοῦ ἐπιτεθῇ. Συνῆλθε τότε ἀπ' τὴν κατάπληξί μου, κι' ἔκαμα τὸν δευτέρου νὰ κατρακυλίσῃ. Σπρώχνοντας καὶ σπρωχνόμενοι, τό- τε, ὠπισθοχωρήσαμε, ὑπερασπίζοντας τὸν ἑαυτὸ μας ἐναντίον τοῦ ἐξαγριωμένου πλῆθους.

— Στὸ γραφεῖο! μοῦ ψιθύρισε ὁ Ντυράν. Μόνον ἐκεῖ μποροῦ- με νὰ σωθοῦμε!

Κάποιοι ἔραξε ἕνα φτιάρι. Ἐσκήκωσα κι' ἐδέχθηκα τὸ χτύ- πημα στὸν ὦμο. Μὲ τὸ ἄλλο μου χέρι ἀπέσπασα τὸ ἐργαλεῖο ἀπ' τὸν ἐπιτεθέντα. Ἐπείσε. Μερικοὶ ἔπεσαν ἐπάνω του σωρη- δόν. Ἐπωφελήκαμε ἀπ' τὴν σύγχυσι πού δημιουργήθηκε, γιὰ νὰ τρέξωμε στὸ γραφεῖο καὶ νὰ κλείσωμε πίσω μας τὴ βαρεῖα πόρτα. Ὁ Ντυράν ἔβαλε τὴ σιδερένια μπάρα.

Τὸ πλῆθος, οὐρλιάζοντας, ἐπέπεσε κατὰ τῆς εἰσόδου, ἀλλ' αὐτὴ βαστοῦσε καλὰ.

Ὁ Ντυράν ἐξήτησε μὲ τὸ τηλέφωνο τὴν βοήθεια τῆς ἀστυ- νομίας.

— Οἱ χωροφύλακες θὰ κάμουν τὸ λιγώτερο μισὴ ὥρα νάρ- θουν ἀπ' τὴν πόλι, μοῦ εἶπε, κι' ἡ πόρτα αὐτὴ δὲν θὰ κρατήσῃ οὔτε πέντε λεπτά! Ζαρντινέ, πῆς μου τί συνέβη!

— Εἶν' ἀλήθεια πῶς ἀπειλήσα τὸν Ρουγιῶ πῶς θὰ τὸν σκο- τώσω κι' αὐτὴ ἡ σύμπτωση μὲ καταστρέφει! Μὰ σοῦ ὀρκίζο- μαι, Ντυράν, πῶς στὴν πραγματικότητα δὲν ἄγγιξα τὸν Ρου- γιῶ! Ἦταν ξαπλωμένος πίσω ἀπ' τὸν Μπουαβέν κι' οὔτε ἀ- κόμη ἐσκέφθηκα νὰ τὸν μεταφέρω: ἦταν πολὺ βαρὺς γιὰ μένα

κι' ἔπειτα εἶχα ν' ἀσχοληθῶ μὲ τὸν Μπουαβέν! Μήπως μὲ θεω- ρεῖς ἰκανὸν νὰ χτυπῶ ἕναν ἄνθρωπο λιπόθυμο;

Ὁ Ντυράν ἐκάρφωσε γιὰ κάμποσο τὸ βλέμμα του σ' ἐμένα.

— Ὁχι, δὲν εἶσαι ἰκανός, Ζαρντινέ! Δὲν εἶσαι ἀνάνδρος.

Μιὰ καὶνούργια ἐπίθεσις ἐναντίον τῆς πόρτας μὰς ὑπεχρέ- ωσε νὰ ἐνώσαμε τὶς δυνάμεις μας γιὰ νὰ φέρωμε ἀντίστασι.

Ἀπ' τὸ ἐπάνω μέρος τῆς πόρτας βῆκε μιὰ σάνιδα. Ἐφά- νηκαν πρόσωπα ἀλλοιωμένα ἀπ' τὸ θυμὸ. Ἐγὼ ἐφώνασα:

— Στὸν πρώτο πού θὰ ἐπιχειρήσῃ νὰ μῆν, θὰ τραβήξω!

— Ὁραῖα! εἶπε ὁ Ντυράν. Ἄς προσπαθῶμε νὰ μπλοκάρ- ωμε, ὥσπου νὰ φθάσῃ ἡ ἀστυνομία!

Στὴν ἀπειλὴ αὐτὴ τὸ πλῆθος ὑπεχώρησε. Μὰ λυσσοῦσε.

— Δολοφόνε! Δολοφόνε! Δὲν θὰ ξεφύγῃς!

Καὶνούργια ἐπίθεσις — μὲ χτυπήματα φτιαριῶν ἐναντίον τῶν ξύλων τῆς πόρτας — καὶ τὰ δύο θυρόφυλλα γκρεμίστηκαν μὲ πάταγο!

Ὁ Ντυράν μῆκε μπροστὰ μου. Τὸ πλῆθος ἐδίστασε γιὰ μιὰ στιγμὴ βλέποντας τὸν ἐπιστάτη.

Κατὰ τὰ λίγα αὐτὰ δευτερόλεπτα τῆς ἀνακωχῆς, παρουσιά- στηκε λαχανιασμένη μιὰ κοπέλλα κι' ἔτρεξε πρὸς τὸ μέρος μας:

— Σταματήστε! Σταματήστε! Τρελλαθήκατε! Δὲν ἐσκότωσε ὁ Φερνάν Ζαρντινέ τὸν Ρουγιῶ!

Τὸ πλῆθος, μὴ θέλοντας νὰ πιστέψῃ, θορυβοῦσε γύρω ἀπὸ τὴ Λιζόν. Ἐνῶ ὁ Βαλάν τὴν ἀρπαξε ἀπ' τὸ μπράτσο, τοῦ ἐ- φώνασε μὲ ὀλη τῆς τῆς δύναμι:

— Ὁ θεῖος μου, ὁ Ζάν Μπουαβέν, τὸν ἐσκότωσε! Πέθανε, μὰ προτοῦ πεθάνῃ, μοῦ τὸ ὁμολόγησε. Ὁ Ρουγιῶ τὸν ἀπειλήσε πῶς θὰ μ' ἐκδικηθῇ. Τὸ ἔκαμε γιὰ νὰ μὲ προστατεύσῃ!

Ἐγινε σιωπὴ. Ὁ Βαλάν ἄφησε τὸ χέρι τῆς Λιζόν καὶ τότε ἐκείνη δρασκελίζοντας τὸ ὁδοφράγμα, ἦρθε καὶ κρεμάστηκε ἐ- πᾶνω μου.

Ὁ Ντυράν, χωρὶς νὰ περιμένῃ ἕνα δευτερόλεπτο περισσό- τερο, ἐπωφελήθηκε τῆς καταστάσεως κι' ἐφώνασε:

Κυνηγώντας τὸν ἐρωτὰ τῆς

Ἀκούσατε, θρία; Μπορεῖτε νὰ εἰσεθε ὑπερήφανοι τώρα! Κα- θένας ἀπὸ σας μπορεῖ νὰ λέη: «Εἴμ' ἀπὸ κείνους πού ἡ- θελαν νὰ πνίξουν τὸν Φερνάν Ζαρντινέ, γιατί ἔσωσε ἀπὸ τὸ φρέαρ ἕναν ἄνθρωπο πού πεθαινε, χωρὶς νὰ φορέσῃ καὶ μά- σκα!». Καὶ μπορεῖτε νὰ προσθέσετε: «Δὲν ἐργάζομαι πιά σ' αὐτὸ τὸ ὄρυχο, γιατί ἡ διέδουσις δὲν θέλει φονιάδες!».

Ἐνας ψιθύρος ἀνησυχίας ἀπλώθηκε στὸ πλῆθος. Ὁ Ντυράν τώρα ἦταν κυρίως τῆς καταστάσεως.

— Φύγετε! Κι' αὔριο τὸ πρῶτὸ νὰ παρουσιασθῇτε στὸ γρα- φεῖο!

Διασκορπίστηκαν σὰν μιὰ ἀγέλη πού τὴν κυνηγᾷ ὁ βο- σκός. Δὲν μπορούσα νὰ πιστέψω πῶς αὐτοὶ ἦσαν οἱ συνάδε- λφοί μου, αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ἄνθρωποι πού μ' ἐγνώριζαν, πού μ' ἐκτιμοῦσαν, πού εἶχαν ἐμπιστοσύνη σ' ἐμένα. Πῶς ἕνα κύμα τρέλλας μπορούσε νὰ τοὺς μεταβάλῃ ἔτσι σὲ μιὰ τυφλὴ κι' ἀδυσώπητη μᾶζα;

Ἦξερα πῶς ὁ Ντυράν δὲν θὰ πραγματοποιοῦσε τὴν ἀπειλή του τῆς ἀπολύσεως, ἀλλ' ὡστόσο, ἴσως αὐτὸ τὸ γεγονός τοῦς ἐχρησίμευε γιὰ μᾶθημα! Πόσον καιρὸ ἀκόμη ἡ βία, ἡ ἀπειλή, ἡ θανατοσύνη, θὰ ἦσαν τὰ μόνὰ μέσα δράσεως; Πότε θὰ μά- θαιναν οἱ ἄνθρωποι νὰ σκέπτονται προτοῦ νὰ ἐξαγριωθοῦν;

Μόνη μαζί μου στὸ μικρὸ σπῆναι τοῦ Μπουαβέν, ἡ Λιζὸν ἐξέ- σπασε σὲ λυγμούς:

— Ὁ Θεὸς νὰ μὲ συγχωρήσῃ, Φερνάν, εἶπα ψέματα! Ὁ θεῖ- ος Ζάν ἦταν ἡδὴ νεκρός ὅταν τὸν μετέφεραν στὸ νοσοκομεῖο. Δὲν μποροῦσε νὰ πᾶθῃ πιά τίποτε καί... καί... ἤθελα νὰ σὲ σώσω! Πιστεύω ὅτι ἐσύ, κυνηγώντας τὸν ἐρωτὰ, κυνηγώντας τὸν ἐρωτὰ μου, θάσουν προθυμὸς γιὰ ὁποιοδήποτε πράξι.

Τὴν ἀνάγκασα νὰ μὲ κυττάξῃ στὰ μάτια.

— Μ' ἔσωσης, Λιζόν, μὰ τώρα ὀφείλεις ἐπίσης νὰ μὲ πιστέ- ψῃς. Σοῦ δίνω τὸν λόγο τῆς τιμῆς μου, πῶς δὲν ἔκαμα τίπο- τε στὸν Ρουγιῶ.

Ἄν ἐδιάβαζε καὶ τὴν ἐλάχιστη ἀμφιβολία στὰ μάτια της, πόσο θὰ ὑπέφερα! Ἀλλὰ, ὅπως καὶ ὁ ἐπιστάτης, μ' ἐπίστεψε.

Μερικὲς μέρες ἀργότερα, ὁ Ντυράν μὰς ἐφώνασε καὶ τοὺς δύο στὸ γραφεῖο, ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ μηχανικοῦ.

— Ἡ ἀθώτης τοῦ ἀρρεβωνιαστικοῦ σας ἀποκατεστάθη τε- λείως, δεσποινὶς Μπουαβέν! τῆς εἶπε. Ἐκαμα μιὰν ἐρευνᾶ γιὰ τὸν θεῖο σας καὶ τὸν Ρουγιῶ κι' ἀνεκάλυψε τὴν ἱστορία τοῦ παρελθόντος των. Ἐδῶ καὶ δέκα χρόνια, ἀπὸ λάθος τοῦ δυστυχισμένου Ζάν Μπουαβέν, ἔγινε ἕνα τρομερὸ δυστύχημα σ' ἕνα ἀνθρακωρυχεῖο τῶν Ἀνατολικῶν Πυρηναίων... Κι' ὁ Ντυ- ράν μὰς διηγήθηκε τὴν ἐκνευριστικὴ ἱστορία τοῦ ἐκδισμοῦ πού ἔκανε ὁ Ρουγιῶ.

Παντοῦ ὅπου ἐργάστηκε ὁ Μπουαβέν ἐθεωρεῖτο ὡς ὁ πῶς εὐσυνειδήτος ἀνθρακωρύχος! Προσπαθο

Είδε πραγματικά ΕΧΕΜΥΘΟΣ, ΚΥΡΙΑ;

1.— Δεν έχετε παραποιηθεί ποτέ στην μητέρα σας ή στην θεία σας, για τις μικροϊδιοτροπίες του συζύγου σας;
2.— Δεν έχετε ποτέ επαναλάβει το μικρό μυστικό που σας ένεπιδόθη ή φίλη σας Λουκία στην Πόπη, που είχε επίσης φίλη σας;
3.— Δεν έχετε διηγηθεί ή διηγήσαστε μικροϊστορίες ή ιδιαίτερα επείσοδιά σας προσωπικής φύσεως, στον Τζώρτζη, τον κουνιάδο σας;
4.— Δεν σάς έτυχε ποτέ, μέσα σ' ένα τραίνο, ν' αρχίσετε την συζήτηση μ' ένα άγνωστο πρόσωπο στο οποίο σε λίγο να δώσετε ένα σωρό λεπτομέρειες γύρω από τον τρόπο της ζωής σας και των οικείων σας;
5.— Δεν επαναλάβατε ποτέ «για το καλό τους, το μυστικό που σάς εμπιστευθήκε ο νεαρός αδελφός σας, στους γονείς σας»;
6.— Γνωρίζετε μια διάσημη προσωπικότητα, για να δείξετε ότι είστε πολύ στενά συνδεμένη μαζί του δεν διηγήθηκατε για το άτομό του, για την ζωή του, λεπτομέρειες κάπως προσωπικές;
Απαντήσατε μ' ένα ΝΑΙ ή ΟΧΙ στις παραπάνω ερωτήσεις;
6 ΟΧΙ: αυτό είναι πολύ τέλειον καί... ανησυχητικό, δεν είστε γυναίκα.
3 έως 5 ΟΧΙ: προσέχετε τον εαυτό σας...
1 έως 3 ΟΧΙ: προσοχή... θυμηθείτε τον κουνιάδο που θα σιλέας Μίδα.

ΣΚΩΤΣΕΖΙΚΗ ΤΣΙΓΚΟΥΝ'Α

Κοντά στα τόσα και τόσα, που έχουν γραφή για την παροιμιώδη σκωτσέζικη τσιγκουν'ιά, να και ένα ακόμη χαρακτηριστικό δείγμα της: Καθώς ένας Σκωτσέζος ξύπνησε ένα πρωί, αντέληξε ότι η γυναίκα του ήταν πεθαμένη.
Χωρίς να τ'α χάρη καθόλου τηδρά από το κρεβάτι του μισόγυμνος, ανοίγει την πόρτα του δωματίου και φωνάζει την καμαριέρα:
—Μαίρη, έλα άμέσως! ...
—Τί θέλετε, κύριε;
—Σήμερα να θράσης ένα αυγό μονάχα!...

Η ΕΚΠΛΗΞΙΣ ΤΟΥ ΘΕΙΟΥ

Ένας ηλικιωμένος κύριος ζητεί να δει τον διευθυντή κάποιας μεγάλης εταιρίας, ο οποίος και τον δέχεται άμέσως αφού έδιάβασε τ' όνομά του επάνω στην κάρτα του.
—Κύριε διευθυντά, λέγει ο επισκέπτης με συστολή, με συγχωρείτε που σάς ένοχλώ, αλλά ήθελα να δω για λίγο τον άνεμό μου, που είχε υπάλ ηλός σας.
—Λυπούμαι που δεν μπορείτε να τον δείτε. Πρό ολίγου του έβασα άδεια να παρακολουθήσει την κηδεία σας!

Αγορισμοί ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

—Η καλύτερη ανάμνησις που διατηρεί μια γυναίκα από τους έρωτικούς της δεσμούς είναι οι άπιστίες της.
—Οι γυναίκες αγαπούν με την ίδια ευκολία έναν έξυπνο κι έναν κουτό άνδρα. Τον έξυπνο για να τις διευθύνει. Τον κουτό για να τον διευθύνουν.
—Όλη η κρίσις και η λογική των ανδρών δεν αξίζουν όσο το αίσθημα μιας γυναίκας.
—Όσο περισσότερο άνδρας είσαι τόσο περισσότερο σ' αγαπούν οι γυναίκες. Οι θηλυπρεπείς σπάνια έπιτυγχάνουν στον έρωτα.
—Πολλές φορές νομίζει κανείς πως δεν χρωστάει τίποτε σε μια γυναίκα, στην οποία, εν τούτοις, είχε υποσχεθεί κάποτε το πόν.
—Δεν μπορεί να υπάρξει έρωτας στον γάμο, γιατί δεν μπορεί ν' αγαπήσει κανείς εκείνο που του ανήκει απόλυτως.
—Στην γυναίκα η ζηλοτυπία προηγείται του έρωτος.
—Ο έρωτας είναι θρησκεία που ποτέ δεν θα εκλείψει από τον κόσμο.
—Θέλεις να κατακτήσεις μια γυναίκα; Παίξε έμπρός της τον ρόλο του ανθρώπου που δεν μοιάζει με τους άλλους. Λίγος ρωμαντισμός, λίγη έκκεντρικότης, πολύ μυστήριο σχετικά με τη ζωή σου, τραβούν την γυναίκα όπως ο μαγνήτης.
—Το λογικό είναι το τελευταίο καταφύγιο του έρωτος.
—Το λογικό στουδερσάσας μοιάζει με δαυλό αναμμένο μέσα σε φωτιά. Φέγγει χωρίς όμως και να μπορεί να ξεπεράσει την λάμψη της φωτιάς.
—Τα βλέμματα είναι οι πρώτες έρωτικές επιστολές των έραστών.
—Ο έρωτας γεννάει την ζήλεια, μα γεννάει και η ζήλεια τον έρωτα. Μια γυναίκα μπορεί να σ' αγαπήσει μόνο και μόνο για να μη σ' αφήσει σε μια άλλη.
—Στον έρωτα οι γυναίκες αποδίδονται κατηγορηματικά εκείνο που θα ήθελαν να το είχαν κι' άλλος δοσμένο.
—Μη δείχνεις πολύ πάθος στην αρχή ενός ειδυλλίου. Παίξε τον ρόλο σου ψυχραία. Αφίσε να σε οδηγεί η λογική κι' όχι η καρδιά σου. Έτσι φτάνεις πιο γρήγορα στο σκοπό σου. Θερμός σήμα, αδιάφορος κάπως αύριο, να το μυστικό της έπιτυχίας, να η παγίς στην οποία οι γυναίκες πέφτουν τυφλά και με διάση, για να μη σε χάσουν.

Οι άδελφοι του Γερο-Παρατατικού

ΕΡΩΤΙΚΗ ΑΝΟΡΕΞΙΑ

Κεκουρασμένος εκ μακράς έρωτικής θητείας μελαγχολώδης όπως σουν και συναισθηματίας, έποισαν δόλτας γλαφυράς εν τω Ζαππείω χθές και εύρισκαν του γόητος το έργο ενάχθες.
—Ω, τους έρώτους απαντας τους συχάθην πλέων κι' αφθόνως αδηίασαν τα σμήνη των θηλέων! Κατεξηνητλήθη πράγματι ο εαυτός μου άπας απ' τας πολλές αγάπας και ήδη δεν μ' άπέμεινε σταγόνα μυελού.
—Αμάν, βρε παληοθήλα, δεν πάτε και άλλο; Αυτά μονάχος μετ' έμού ενώ συνεσκεπτόμην εις πάγκον ενάπτεσον το σώμα μου τ' άδρόν, όποτε θλέπω νεαράν με κατασάρωδη κόμην και δύο βόμβας έμπροσθεν πεντήκοντα λιθρών να στρογγυλοκαθίζεται πλησίον μου, εκεί, αφρώδης, σκανδαλώδης και υπερβολική, Ησθάνθην ανατάραιιν άπάντων μου τών

κι' εύθως του κατακτητού το ύψος έπα- (νεύρων)
—Ω, κοπελλίς!, της έκραξον, με τ' ά- (νεύρων)
και ζουμερώδη κάλλη!
τά φύλλα ήδη πίπτουσι τά φθινοπωρινά
έλθε να πέσης νύν κι' έσθ' εν τή έμή άγ- (κάλλη)
—Αλλ' αύτη μοι άπήντησε δια λόγων, φεθ! (χειρίσταν)
«Έβγήκαν μέλη της Ε.Ο.Ν. στους δρό- (μους, καθώς ξέρω
προς συλλογήν άχρήστων
και σένα σε αφήσανε... άμάζευτον, ρε γ- (ρο:»
Ο ΓΕΡΟ—ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Για σās κυρίες μου ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ

Το χαμόγελο είναι μια άχτι-δα ήλιου στο πρόσωπο. Είναι η θελκτικώτερη παγίδα, που χρησιμοποεί η γυναίκα. Δύσκολα μπορείς να μείνεις άσυγκίνητοι μπροστά στο χαμόγελό της. Έχει μεγαλύτερη δύναμη από μια ίκεσία ή από μια διαταγή. Το πρόσωπο το πιο άχαρο, το πιο άσχημο, κι' εκείνο, που η ηλικία το έχει χαράξει με θαυιές ρυτίδες, παίρνει μια λάμψη με το χαμόγελο. Μάθετε να μειδιάτε και να ποικίλλετε την έκφραση του προσώπου σας. Μη φοβάσθε ότι στις άκρες του στόματός σας θα σχηματισθούν οι δυο ρυτίδες του γέλιου. Οι ρυτίδες δεν άσχημίζουν όταν έκφράζουν κάτι ευχάριστο. Είναι πλάνη να προσπαθήτε να κρατήτε άλύγιστο το πρόσωπό σας, από το φόβο μήπως κάνη ρυτίδες. Ένα ζωντανό πρόσωπο γοητεύει πολύ περισσότερο από μια τελεία καλλονή, που δεν έχει έκφραση. Καλλιεργήσατε την τέχνη του μειδιάματος. Έχει μια όλοκληρη κλίμακα γοητείας, που μπορείτε να την χρησιμοποιήσετε, όπως θέλετε, με την πεποίθησι ότι θα κερδίσετε εκείνο που θέλετε.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

ΠΝΕΥΜΑ

ΛΟΓΟΣ ΔΥΣΑΡΕΣΚΕΙΑΣ

—Τί συμβαίνει με σένα και τον Πέτρο και δεν μιλάτε, σεις που ήσασταν τόσο φίλοι;
—Είχαμε ζητήσει και οι δύο το χέρι της ίδιας νέας. Έμένα μου τ' άρνήθηκαν κι' εκείνος την παντρεύτηκε, κι' αυτό δεν μου το συγχωρεί ποτέ!...

ΓΑΜΗΛΙΟ ΤΑΞΙΔΙ

—Η νεαρά σύζυγος, κοκκινίζοντας μουρμουρίζει στ' αυτί του συζύγου της καθώς κατεβαίνουν από το τραίνο:
—Αγάπη μου, μπαίνοντας στο ξενοδοχείο άς κάνουμε τον άδίαφορο για να μη φαινόμαστε πως είμαστε νιόπαντροι και ήρθαμε για τον μήνα του μέλιτος.

—Ναί, έχεις δίκιο. Πάρε τη βαλίτσα μου, το μπιστούλι και την όμπρέλλα μου!

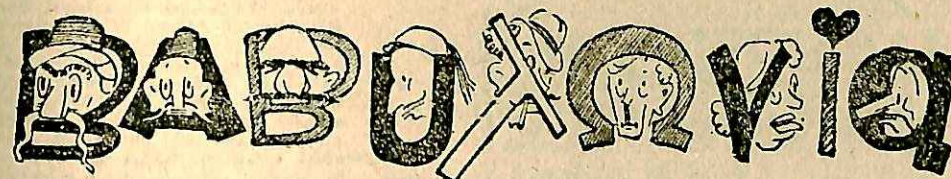
ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

Στον Λάλο:

—Κι' εσύ, τί έπάγγελμα έ-ξασκούσες, πριν καταταχθής στο στρατό;

—Άσχολούμουν με την άστρονομία, κύριε λοχαγέ.

—Ωραία, άκουσε τώρα παιδί μου, στο σύνταγμα δεν πρέπει να κάμης ποτέ π α ρ α τ η ρ ή σ ε ι ς, αυτό να το θυμάσαι καλά.

Κουβέντες της Σμυρνιάς

Η ΠΛΕΡΕΖ

—Η πεθερά της Ζαμφώς, η κόνα - Μαργίτσα Άσκηαινα πέθανε, κι' έπρόκειτο να κάνουνε το μνημόσυνο στην εκκλησία του Παδονίφη.
Οι δυο της κουνιάδες, η Άντιόπη και η Σουλτάνα ήρθαν να της πουνε να μη λείψη.
—Θα το κάνουμε μισό δεσποτικό, είπε η Σουλτάνα. —Οτι είχε θα το ξοδέψωμε για την ψυχή της.
—Τση πρέπει και καλύτερα, είπε η Άντιόπη, μια ξερή γεροντοκόρη και άσκημη.
—Η Ζαμφώ που δεν τ'α πήγαινε ποτέ καλά με την πεθερά της, είπε: —Καλέ τί χρειάζονται τόσες παρουσίες! Δώστε πιο καλά σ' ένα φτωχό κατίς να τη συγχωρέσουνε.

Οι δυο άδερφές άρπαχτήκαν: —Όχι, μάτια μου, δεν είν' έτσι. Κι' οι φτωχοί θα φάνε κόλλυβα και κρασομυρία, και το μνημόσυνο θα γίνη σαν που πρέπει. Έμεις τί μάνα μας δεν την είχαμε για πέταμα!

—Η Ζαμφώ είπε: —Νοικοκυρά είσαι, Άντιόπη μου και μέλι τρώς! Έγώ τ'α για να κάνετε οικονομία, τώρα που είναι τα πράγματα στενά. Κι' άπé, τί με κόφει έμένα; Φανάζετε και το γκράν πάπα στο μνημόσυνο τση! —Δεν ήτανε φράγκα, κερά μου!, ξεφάνισε η Σουλτάνα! Τ' άκούς;! Να μιλάς πι' όμορφα!

—Καλά, καλά. Άστε τ'α λόγια! Εκείνη τη στιγμή, ήρθε ένα κοριτσάκι μ' ένα καπέλλο τυλιγμένο στο χαρτί. —Κόνα - Ζαμφώ, το καπέλλο σου. —Ευχαριστώ, παιδί μου. Στάσου να το δώ.

—Άνοιξε το χαρτί και έβγαλε ένα πένθιμο καπέλλο. Οι δυο κουνιάδες το κυτάξαν με θυμό.

—Καλέ Ζαμφώ! Τί καπέλλο είν' αυτό; Δεν ήμυλλοίστηκες πως είνε πεθερά σου, μάνα τ' άντρους σου; είπε η Άντιόπη.

—Από ζωρέζα καλέ τ'άκανες; —Ηπρεπε να το κάνης από κρεπαγκλαί και να θάνης και μια μακρυά πλερέζα!, φώναξε η Σουλτάνα.

—Τώρα τσοί βάζουνε στο πλάι, είπε η Ζαμφώ.

—Να τη βάλης μακρυά από πίσω, κρεμαστή ως το γόνατο. Αυτή ήτανε σά μάνα σου. Τί θα πη ό κόσμος, καλέ!

—Η Ζαμφώ δέ μίλησε, μόνο έδωκε το καπέλλο πίσω στη μικρή και παράγγειλε να της δώσουνε πλερέζ.

Σαν έφύγανε οι δυο κουνιάδες, ξεσπασε λέγοντας σε μια γειτόνισσα:

—Ήβοι, το τί με κάψανε οι άφροκαμψες! Καλέ, θα με κάνουνε να βγώ σαν τη χέρα στην εκκλησία για κείνη την άσυχρητη την πεθερά μου, που μούψισε το ψάρι στα χείλια όσο ζούσε, ήμαρτον Παυαία μου!

Την Κυριακή ντύθηκε στα μούρα, φόρεσε το καπέλλο με την πλερέζα, δυο πήχες, και πήγε στο μνημόσυνο.

Οι κουνιάδες με μαύρες σκέπες, μοιάζαν σαν μπαγιατικά κράτα τυλιγμένα σε κρέπια. Την κυτάζανε από κεφαλής μέχρι ποδιών.
—Πουντρωμένη σαν είδωλο! είπε η

Σουλτάνα.

—Και στα χείλια κραιγιόνι, ή άλόγα!, έπρόσθεσε η Άντιόπη.
Ο παπάς άρχισε το συλλείτουργο.
—Η Άντιόπη είπε στον εκκλησιάρχη: —Μοιράστε καλέ τα κεριά στον κόσμο. Έγώ θέλω να το κάνετε σαν Σμυρνιό το μνημόσυνο τση μάνας σας.

—Όλοι πήραν κεριά και τ' άναψαν. —Η Ζαμφώ στριμμένη, μιλιά, πλάι στον άντρα της.

Ξαφνικά, εκεί που έφελναν το «αϊωνία ή μνήμη», ένα κερύ κάποιος γρήγας έγειρε κι' η πλερέζα της Ζαμφώς πήρε φωτιά.

—Ένα λεπτό άναψε όλη.

—Άχου! Προφτάστε!, φώναξε η Ζαμφώ.

Την έσβυσαν, μα η πλερέζα είχε καή μαζί με τα ζουλούφια της.

—Είχε δεν είχε την ήκαφε, για να μην τήνε βάλη άλλη φορά ή άφροκαμψα!, έ-πε η Άντιόπη.

—Ενώ η Ζαμφώ βγαίνοντας έλεγε σε μια φίλη της που την έτιναζε:

—Όπως μ' έκαψε ζωντανή ή γρουσουζα, έτσι και τώρα πηε να με κάψη με το μνημόσυνό τση!

ΣΥΛΒΙΟΣ

Τα δάσανα του Καραμπέτ

ΤΟ ΔΙΧΤΥ

—Καραμπέτ, ένα δίχτυς τ'α πάρης έμένα!
—Δίχτυς τί να κάνης, Σουρπουτίτσα;
—Άμα, ντένη δλέπεις, Καραμπέτ; Όλο μουζέλες δίχτυς φορούς, τζάν νεμ!

—Ντέν καταλαβαίνεις μπέ, τί πράμα είνε! —Δίχτυς, στο μαλλιά δάζουνε, γύρω δεμένος έ-νεται!

—Α! φιλέ τέλεις; φιλέ τ'α πάρωμε.

Τη δράδνα, φιλέ άορα-σμένος ήκανα, Σουρπουτίτσα ήφερα, κεφάλι δεμένος ήβαλε.

—Αμάν, αμάν, γαδρούμ Σουρπουτίτσα, τί όμορφος ένεσαι!

Κερίακι, δίχτυς ήβαλε, στη Ζάππειο πασιμένος, —Οασις κασιμένος κάναμε.

—Άμα εκείνος ό μασκαράς κομπήρης το κορίτσι ήтеле να πειράξη, άμα είντε, έ-μένα ήφωναξε:

—Μουσιού Καραμπέτ, ήφάρι πουλάς; —Ποιός είνε ήφάρι, μπέ;

—Ήφάρι εκείς πλάι, μέσα στο δίχτυς. Σουρπουτίτσα Κιρμιζή κόκκινος ένηκε, κόσμος Ισκασμένος γέλια έκρικε.

Αίμα μου άναψε, ένα καρέγλα ήπιασα, στο μούτρα αούτουού έτεφίξ σαδουρντισμένος ήκανα!

Πολιτςμάνος ήπιασε έμένα, στο χάψη ήβόλανε, ήμπροστιμος πλερωμένος ήκανα.

Δίχτυς πολύ άκριδός ένηκε.

ΚΑΡΑΜΠΕΤ

ΠΝΕΥΜΑ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

—Μπαμπά, τί είνε μια άνώνυμος εταιρία;

—Είνε, παιδί μου, μια εταιρία στην όποια κάποτε κάνουν πράγματα που δεν

Τό λακριντί του Θρασ ύβουλα

ΠΡΟΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Πολλά τ'α κάνεις κατ' (αυτάς, ρε Νάντια μπαμπέσσα, και θα με στείλεις κα- (θώς πής για τ' Αβερύφειο μέσα. Με άλλους λόγους δη- (λαδής) χωρίς πολλές κουβέντες τα σίδερα της φυλακής είνε για τούς λεβέντες. ★
Μ' έναν κοντό τραγου- (διότη) πολλή κουβέντες έ- (χεις).

Εγγιέσαι σοροτιάσματα κι' από κοντά του τρέχεις. Κι' αν ξεσπαθώσω, ρε μαϊμού, της ώρας της κακή... θα φάτε ξύλο χάσικο και μετά μουσικής. ★

Τι διάβολο του ζήλεις για πέ μου το και μένα, για να σου πώ στο άψε - σδύ— τ'α κεκανονιμένα. Μά έχασα, ρε ύπουλη, σιγανοπαπέδα, που σήκωσες τη μύτη σου και κάνεις τη σπουδαία, πως περί ωραιότητα δέ νοιώθεις μια σταλιά και δεν τον δλέπεις καθαρά γιατί φοβάς γυαλιά. ★

Στά λέω ντόμπρα και σταρά— κα καθαρά και φίνα, Προτού πετάξη το πουλι τον άλλονε το μήνα. Τό μήνα τον Όκτώβριο, με άλλους λόγους ήτοι όπου μετακομίζουμε κι' αλλάζουν όλοι σπίτι, Τότες κι' έγω μες του λουτρού τ'α κρούα θά σ' αφήσω, θα δρώ καρδιά του γούστου μου και θα μετακομίσω! ★

Από τ'α τώρα είχα σκοπό για πάντα να σ' αφήσω και την παλιά με... φωλαά να την κατεδαφίσω, άλλου να μετακόμω σε θηλυκό θανυσάσιο μ'α, δλέπεις, παρατάθηκε κι' αυτό τ'ο.. ένσικιοστάσιο!

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ
Και διδ την πατρότητα
Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

έχουν όνομασία...

Η ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΙΑ

—Η σύζυγος: Για πές μου, Νίκο, γιατί είπες στον φίλο σου Λεωνίδα ότι με παντρεύτηκες για το εξαιρετικό μου μαγειρικό ταλέντο, αφού ξέρεις ότι δεν είμαι Ικανή ούτε αύα να τηγανίσω;
—Ο σύζυγος: Τό ξέρω, αλλά έπρεπε να δρώ... μια δικαιολογία!

ΚΑΛΗ ΔΙΑΓΝΩΣΙΣ

—Μπορείτε να μου πητε, γιατρέ, σε τί όφειλεται αυτή ή παράλυσις του άριστερου ποδιού μου;

—Μά... ή ηλικία σας, δλέπετε...

—Μου φαίνεται πως γελίοσθε, γιατρέ, διότι το δεξί μου πόδι έχει άκριδώς την ίδια ηλικία με το άριστερό μου, και όμως δεν μ' ένοχλεί καθόλου!...

ΤΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ

μιά μετρία εμφάνισι ενώ άλλες ξε-
δύοντες πολύ λιγότερα παρουσιάζ-
ονται πάντα σαν φιγουρίνα. Όλη
η τέχνη έγκειται στο να καταλάβη
ή κάθε κυρία τί της πηγαίνει, τί
ταίριόζει στον τύπο της, τί προσ-
αρμόζεται προς την τουαλέττα της,
τί πηγαίνει στο πρόσωπό της, στο
ανάστημά της, στην ηλικία της. 'Ας
μη σφύδρουν ν' αγοράζουν ό,τι έμ-
φανίζει ένα μοναχικό που έχει εντε-
λώς διαφορετική σιλουέττα, αλλοιώ-
τικον τύπον. Αυτό είναι βασικό σφαλ-
μα διότι ασφαλώς θα δεικνύουν τον
εαυτό τους. Άλλες πάλιν αντιπα-
θούν τις πολλές πούδες στις ρά-
πτιρες ενώ είναι απαραίτητες για να
παρασιωσθώ ένα φόρεμα τέλειο εί-
δος εφαρμογής. Καθώς ξέρουμε δε όλες
ή καλή εφαρμογή είναι το πόν σ' ένα
φόρεμα, σ' ένα έπιμαυφόρι, σ' ένα
ταγιέρ. Μερικές κυρίες έχουν μονία
μέ τα πολλά φορέματα και έπειδή τα
μέσα τους δεν τους έπιτρέπουν πολ-
λά έξοδα αγοράζουν φθηνά υφάσματα,
τα και τα ράβουν σε ραφτούρες που
κάθε άλλο παρά τεχνήτριες είναι.

Νέα ΠΟΥΔΡΑ ΡΥΖΙΟΥ ΑΕΡΟΠΟΙΗΜΕΝΗ

1 Δέκα άποχρώσεις κολακευ-
εταί. Η τελευταία λέξις της
μόδας στο Παρίσι. Μπα-
ρίκι να τις ξετάσετε από
την θυρίδα στον πυθμένα
του κιουτίου.

2 Είναι πειό ψιλή και πειό
ελαφρά από ότι μπορού-
σατε να το πιστέψετε πριν.
κι αυτό γιατί είναι ίερο-
μένη.

3 Νέο έξαιρετο και λεπτό
άρωμα. Έχει καλές πραγ-
ματικά την έντασή του
μυρίζει τα μυρωμένα λου-
λούδια της μεσομνηνής
Γαλλίας.

4 Κρυτά όλη την ημέ-
ρα γιατί είναι ανακα-
τεμένη με πούδες
de crème μεθόδου
κατενταρισμένη.

5 Όμοιο με πούδαν
χαλά καθόλου. Δεν
υπάρχει πιά εκείνο
τό γυαλιστερό χρώ-
μα. 'Ακόμη και με
τόν ήλιο και τον
άερα και με την
έφιδρωση μπεινί
πάντα το ίδιο όμοιο
μας χρώμα.

6 Καινούργια έλιν-
στική εμφάνισι
μεγάλο μοντέλο.
αέρας που ποτέ δεν
θα την φύσση κα-
νένα άλλο παρό-
μοιο προϊόν.

ΜΕ ΜΕΡΙΚΕΣ ΔΡΑΧΜΕΣ ΑΠΟΚΤΑΤΕ
"Ενα χρῶμα οιδανίας εύμορβίας"

τά μάτια μου από πάνω τους, διότι
είνε γνωστόν ότι και το πολύ ά-
σχημα έλκει ακριβώς όπως έλκει
και το πολύ όμοιο. Σε λίγο έκοψα
έναν όμοιοκόμο ρούφηγμα και δεν ά-
γισσα να πιστοποιήσω ότι τα τρία
μέλη της οικογενείας έπαινον την
σούπα τους. Και όμως δεν θα πι-
στέψετε αν σας πώ ότι οι άνθρωποι
αυτοί ανήκαν εις την καλήν λεγο-
μένην τάξιν, εις αυτήν που ασφαλώς
θα μενιδιά ειρωνικά αν άκούση ότι
διδωμεν συμβουλές περί καλής συμ-
περιφοράς. 'Αλήθεια, πόσο χαρακτη-
ριστικά είναι μερικά πράγματα που
φαινομενικώς κρίνονται ως έπουσιό-
δη και το ζήτημα του φαγητού είναι
ένα απ' αυτά. Το νω τρώγην κανείς
όμοια είναι ένα μεγάλο προσόν και
αν δεν το έχη έμπροσθεν να το
διδασχθώ προσέχοντας πολύ όχι μόνον
όταν τρώγην μπροστά σε κόσμο αλλά
και όταν τρώγην έντελώς μόνος του
στο σπίτι του. Διότι μόνον με αυ-
τόν τον τρόπον θα συνθησίου εν γί-
γνι με λεπτότητα και κομψή κινή-
σεις.

Τέλος, όταν φορή κάτι καινούργιο
να μη το δείγνυ ποτέ με το ύφος
της και να προσπαθή να έχη όσο
το δυνατόν απλότητα και αφέλεια.

Τό μενού της έβδομάδος

Δ ε υ τ έ ρ α: Μουσακά νησι-
σμο, τυρί, φρούτο. Τό δάβν: μα-
μεις γιανί.

Τ ρ ι ε η: Κολιούρε ψητούς σα-
λάτα δάβν. Τό δάβν: Ομελέττα
με κολοκυθάκια, σαλάτα ντομάτα
πιπεριές.

Τ ε τ ρ τ η: Σούπα ρύζι, κολο-
κυθάκια τηγανίτα. Τό δάβν: μα-
καρόνια με τυρί και ντομάτα.

Π έ μ π τ η: Μυαλά πανέ με που-
ρέ πατάτα. Τό δάβν: Κεφτεδάκια
με σαλάτα ντομάτα.

Π α ρ α σ κ ε υ ή: Φάβα, έλές, κολο-
κυθάκια σαλάτα. Τό δάβν: Πι-
λάφι με γιανούρι.

Σ ά β β α τ ο ν: Πατατοκεφέ-
δες, σαλάτα ντομάτα. Τό δάβν:
Σαρδέλλες βαρελιού, σαλάτα χορτε-
ραστή.

Κ υ ρ ι α κ η: Σούπα, ροστό
με πατάτες. Τό δάβν: Τυρόπητα
και σαλάτα.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Α ί λ ι α ν.— Δυστυχώς, άγα-
πητή μου, αυτά είναι τά... μειονε-
κτήματα της ώρας σας ηλικίας.
Τα σπυράκια θα περάσουν όταν με-
γαλώσετε. 'Εν τούτοις θα ιδήτε κά-
ποια ώφέλεια αν άποφεύγετε τα άλ-
μυρα, τις σάλτσες, τα παστά και
παιρνετε λίγη μαγιά της μπύρας
(ένα κουταλάκι σε ένα ποτήρι νε-
ρό) προτού πάρετε το πρωινό σας
πρόγευμα. 'Έχει άσχημη γεύσι, μα
θα σας κάνει καλό.

Δ α ν ά η ν, Κέρκυρα.— Ψαλ-
λίσσετε τις άκρες από τα μαυ-
ταίνουρά σας και ύστερα αλείφετέ
τα κάθε δρόμο με ρετινολάδο. Σε
ένα μήνα θα έχουν γίνει διπλά.
Προσέξτε μόνον το φαλλίδισμα να
το κάμπετε όταν είναι γέμισι φεγγα-
ριού. 'Όσο για το γυάλισμα του
προσώπου ακολουθήστε τις συμβου-
λές που έδωσα στο περασμένο τεύ-
χος του 'Εθνασμού.

Λευκή ν Τ σ ι γ γ ά ν α ν.—
Χωρίς να κάμπετε τίποτε άλλο να
αγοράσετε ένα σωληνάριο Α α ν ο
λ ί ν η τ ο υ α λ έ τ τ α ς και με
αυτήν να αλείφετε δάβν και πρωί
και χείλη σας. Θα ιδήτε πως θα πε-
ράσουν άμέσως τα σκασιμάτα. 'Ε-
πειτα από ένα μήνα θα χείλη σας
θα είναι τρυφερά, ρόδινα και άπαλά
σαν μικρό παιδί.

Α. Κ. Π.— Δεν υπάρχει δυστυ-
χώς κάτι που να δάψη τα καλλί-
ας χωρίς να είναι δαρή.

ΕΡΑ ΣΙΑΗΡΟΠΟΥΛΟΥ
ΚΟΥΤΣΟΜΗΤΟ Π Ο Υ Δ Α Ν

Ιατρός—Γυναικολόγος
Ζωοδόχου Πηγής 82
Τηλ. 62-027.

Η ΓΟΗΤΕΙΑ
τῶν 40 χρόνων

Μιά πρωτότυπη... φιλοσοφική
ΑΦΗΓΗΣΙ

Περπατούσα άργά στο πεζοδρόμιο δ-
ταν μία γυναίκα, νέα και ώραιότατη, έπέ-
ρασε δίπλα μου. Σαν δρεθόκαμε αντίκρυ,
την είδα να χαμογελά. 'Έκανα θυδό δη-
μα κί έστράφηκα να την κυττάξω. Είχε
στραφή κι αυτή και πάλι έχαμογέλασε, κυ-
ττώντας με, όταν έστριψε τη γωνία του δρό-
μου.

Για μία στιγμή, με έκέντησε ο πειρα-
σμός να την ακολουθήσω. Μετά όμως θυ-
μήθηκα πως ήμουν παντρεμένος και ότι
έπι δέκα χρόνια δεν είχα ποτέ άπατήσει
τη γυναίκα μου.

Ύστερα από λίγα δήματα μία άλλη γυ-
ναίκα, σταματημένη μπροστά σε μία προ-
θήκη, με είδε κι' έχαμογέλασε. 'Απόρησα,
βέβαια, γιατί όλες χαμογελούσαν σαν με

κυττούσαν, αλλά εξακολούθησα το δρόμο
μου.

Πάρα κάτω μία άλλη γυναίκα με έκύτ-
ταξε. Στήριζόταν στο μπράτσο ενός άν-
δρος, αλλά δεν μπόρεσε να μη χαμογέλαση.
'Επίσης, ο άντρας που την συνόδευε, υπο-
ψιασμένος ίσως, έστράφηκε και μ' έκύττα-
ξε. Και ίσως να χαμογέλασε κι' αυτός.

Μετά, ήρθε η σειρά μερικών κοριτσιών,
να χαμογέλασε κι' αυτές.

Που έχαμογέλασαν μόλις με είδαν και με
κυττούσαν μ' ένα βλέμμα γεμάτο ένδιαφέ-
ρον.

'Ενωισα μια δικαιολογημένη περηφάνεια
να μου φουσκώνω το στήθος. Κι' έτκέφθη-
κα πως θάταν ασφαλώς η περίφημη γοη-
τεία των σαράντα χρόνων. Ουμμήθηκα αν
θρώπους, που με τις πρώτες άσπρες τρί-
χες στους κροτάφους έγιναν τρουεροι
κατακτηταί. Και δεν μούμεινε πιά ή πα-
ραμική άμφιβολία για την αίτια που προ-
καλούσε τα χαμόγελα όλων των γυναικών
που με αντίκρυζαν.

«Είνε η γοητεία των σαράντα χρόνων,
είπα στον εαυτό μου, με κάποια ματαιο-
δοξία. Είνε η επικίνδυνη γοηττία των σα-
ράντα χρόνων».

Ι' Έν τῶ μεταξύ εξακολούθησα να περ-
πατάω. Νέα χαμόγελα, νέες έκφραστικές

ματιές. Σχεδόν όλες οι γυναίκες που περ-
νούσαν από κοντά μου με κυττούσαν με
ένα περίεργο, έκφραστικότατο χαμόγελο.
Τους προκαλούσα λοιπόν όλων τῶν ένδια-
φέρον. 'Ητανε μάλιστα μία που... 'Ητανε ο-
μορφη, μελαχροινή και φαινοτανα ξένη. Κυτ-
τούσε την προθήκη ενός κοσμηματοπωλείου
και θέλησα να δοκιμάσω αν θα γελοώσε
κι' αυτή μόλις θα μ' αντίκρυζε.

'Επλησίασα λοιπόν, σιγά-σιγά, και
στάθηκα πίσω της. Αυτή φαινόταν πως με
είδε στον καθρέφτη της προθήκης, γιατί
έστράφηκε άμέσως. 'Εγώ άδιάφορος, στά-
θηκα και κυττούσα την προθήκη. Θέλησα
μάλιστα να έπωφεληθώ της ευκαιρίας, που
ήταν καθρέφτης εκεί, και να διορθώσω λι-
γάκι τη γραβάττα μου, όταν... Θεέ μου!
Μα πως να σας το πώ; Είδα στο μάγου-
λό μου δυο κόκκινα σημάδια που είχαν το
σχήμα των χειλιών!

'Αμέσως έκατάλαβα την τρομερή αλή-
θεια: ή γυναίκα μου, καθώς με φίλησε
τη στιγμή που δγίηκα από το σπίτι, μού
έσφησε στα μάγουλα το άποτύτωμα των
χειλιών της!

Κι' έννοιωσα ξαφνικά να γκρεμίζεται μέ-
σα μου όλη η γοητεία των σαράντα χρό-
νων!...

Α. ΠΕΛΛΙΚΑΝΙ

Ο.Π.ΔΙ.ΠΟΥΕΘΑΙΕΙΣ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ
ΣΥΝΘΕΣΕΩΣ ΣΤΑΥΡΟΕΞΕΟΥ

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13
1												
2												
3												
4												
5												
6												
7												
8												
9												
10												
11												
12												
13												

Ιστορικών - γεωγραφικών ή πολεμικών

Μετά την μεγάλην επιτυχία που
έσημείωσε ο προηγούμενος διαγωνι-
σμός μας, του είδους αυτού, δημο-
σίευσε σήμερον έναν πια δύσκολο,
στον οποίο πάντως θα επιτύχουν
θυμάρια οι άσχολοιμένοι τακτικά
με την κατασκευή σταυρολέων έλκε-
κτής... ποιότητας.

Αυτήν την φορά το σταυρόλεο
δεν άρκει να συμπληρωθώ με λέξεις
άπλές, και οιασδήποτε σημασίας.
'Όχι, το σταυρόλεον αυτή τη φορά
πρέπει να είναι ειδικό, δηλαδή να
περιέχη όσο το δυνατόν περισσότε-
ρες λέξεις της αυτής κατηγορίας.
Πρέπει δηλαδή το σταυρόλεον να
είνε ή Γεωγραφικόν, όπότεν θα πε-
ριέχη όνόματα ποταμών, πολεων,
χωρών κλπ. ή Ιστορικόν, όπότεν θα
χρησιμοποιήσεται όνόματα Ιστορικών
προσώπων, προσώπων της αρχαίας
έλληνικής μυθολογίας κλπ. ή τέλος
πολεμικόν, όπότεν θα χρησιμοποιή-
σεται τα όνόματα όπλων, πολεων πέ-
ρις των οποίων συνήθισαν μεγάλοι
μάχαι, μεγάλων άνδρών του σήμε-
ριού ή του τελευταίου παγκοσμίου
πολέμου κλπ.

Έχετε να εκλέξετε δηλαδή μεταξύ
των τριών αυτών είδων σταυρολέων
και να συμπληρώσετε όποιον προτι-
μάτε. 'Η άφθονία των μαυρών τε-
τραγωνιδίων θα σας βοηθήσει πολ-
ύ. Τα σταυρόλεα θα διαμορφω-
θούν σύμφωνα προς την αναλογία
των λέξεων. Σεις όμως, εάν έντος
του σταυρολέου χρησιμοποιήσετε
κομψών πρόθεσιν, κανεν άδελφον
ή άλλην λέξιν μη σχετική με τις ύ-
πάρχουσες (δεδομένου ότι θα σταθ-
άδωνται να το άποφύγετε αυτό)
συσχετισάτε την στην διάσφαρι με
κάποια πολεμικό ή Ιστορικό γεγο-
νός, ή με καμμίαν πάλιν ή χώραν.
Τα σταυρόλεα να άποστέλλωνται
ως έξης:

Προϊόντων «ΘΗΣΑΥΡΟΣ»
(Τμήμα Διαγωνισμών)
Σταυράδα 5. — 'Αθήνα.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ
ΒΑΣΙΛΙΚΗΝ ΜΠΑΙ-ΜΠΟΥΤΗ,

(Θεσσαλονίκη). — Το σταυρόλεο
σας πολύ μικρό, εκτός αυτού όμως,
οι λέξεις ΙΑΝΩ — ΑΣΤΟ κ. α.
δεν έχουν καμμία σημασία, επί πλε-
ον, πολλές λέξεις τις χρησιμοποιεί-
τε δυο φορές. 'Όσο τώρα για το
μικρό τετράγωνο, αυτό θα δημοσι-
ευθώ με μία μικρή αλλαγή.

ΠΑΝ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ.— Δημοσι-
εύσαμε στο προηγούμενο τεύχος μας
το σταυρόλεον που έφερε την υπο-
γραφήν της διδος ΚΙΚΙΤΣΙΑΣ ΔΡΟ-
ΣΟΥ. Το δικά σας θα δημοσιευθώ
με την σειράν του. Σας παρακαλώ
όμως το σταυρόλεό σας να φέρουν
μόνο μία υπογραφήν έκαστον.

ΙΩΑΝ. ΣΤΥΛΙΑΝΟΠΟΥΛΟΣ. (Κα-
λάμαι). — Το ποιηματοσταυρολέο
σας πολύ καλό, πάντως πρέπει να
διορθώσετε ότι άπαιτούσε ακόμη
λίγη εργασία, υπάρχουν μερικές
στροφές που το καταστρέφουν. 'Εάν
έχετε κρατήσει αντίγραφον, διορ-
ώστε το και έναποστείλτε το για να
δημοσιευθώ. 'Εάν όχι, στείλειτε μου
την διεύθυνσί σας και τα άπαιτού-
μενα γραμμάτια έπάνω σ' ένα
φάκελλο για να σας το επιστρέψω
όπως επιθυμείτε μερικές αλλαγές.

ΓΕΩΡΓ. ΒΡΑΧΩΡΙΤΗΣ ('Αγρί-
νιον). — Τα παιχνίδια σας θα δη-
μοσιευθούν με μερικές διορθώσεις.
Οι λέξεις τις οποίες χρησιμοποιείτε
για τον γεωγραφικόν γρίφον δεν είναι
καθόλου κατάλληλες.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ
ΣΥΝΘΕΣΕΩΣ ΣΤΑΥΡΟΕΞΕΟΥ

1) ΚΙΚΙΤΣΙΑ ΔΡΟΣΟΥ. — Το
σταυρόλεον έδημοσιεύθη στο προη-
γούμενο τεύχος μας (βαθμ. 9 έ-
πί 10).

2) ΕΦΗ ΛΑΜΠΑΔΑΡΙΔΟΥ (Σι-
δηρόκαστρον). — Συγχαρητήρια για
το σταυρόλεό σας, άπορώ πως δεν
μού έστειλάτε κανένα άλλο μέχρι
σήμερον, εάν αυτό είναι το πρώτο
σας, και νέα συγχαρητήρια. Θα δη-
μοσιευθώ σε προσέχας μας τεύχος,
(βαθμολογία: 9 επί 10).

3) ΕΛΛΗ ΒΟΥΓΓΙΟΥΚΑ (Σιδηρό-
καστρον). — Όμοιολά ότι η λέξις
ΣΑΣΙΑΚΗΣ δεν χρησιμοποιείται και
τόσα εις τας 'Αθήνας, ούτε άς χαρ-
τευτικόν. Μπορούσατε κάλλιστα στην
θέσι της να βάλετε μία άλλη. Θα
την άλλαξω έγώ και θα δημοσιευθώ
το σταυρόλεό σας, γιατί κατά τα
έλλα είναι πολύ καλό.

4) ΚΩΝΣΤ. ΧΑΛΚΙΑΣ. — Το
σταυρόλεό σας καλό, θα δημοσιευ-
θώ (βαθμ. 9 επί 10). 'Όμολογώ ότι
ο γραφικός σας χαρακτήρ όμοιάζει
καταπληκτικά με τον του κ. Οικονό-
μου.

5) ΑΓΓΕΛΙΑ ΣΕΓΚΟΥΝΑ και
ΠΑΝΑΓ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ. — Πολύ κα-
λό το σταυρόλεό σας, θα δημοσι-
ευθώ (βαθμ. 9 επί 10).

6) Ι. ΜΠΕΡΕΣΣΗ. — Το σταυ-
ρόλεό σας περιέχει μερικές άβλε-
πίες, καθώς και μερικές λέξεις που
θα έπρεπε να άποφύγετε, (βαθμ.
7 επί 10).

7) ΓΕΩΡΓ. ΛΕΝΗΣ. — Μέτριον
το Σταυρόλεόν σας, θα έπρεπε να
εργασθώτε κάπως περισσότερον επί
αυτού (βαθμ. 7 επί 10).

8) ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗΣ και ΚΑΡΕΤ-
ΤΑΣ. — Μερικές λέξεις όπως οι
ΣΑΝΑΣ και ΣΤΑΣΙ καταστρέφουν
το σταυρόλεό σας το οποίο είναι
κατά τα άλλα άρκετά καλό, (βαθμ.
8 επί 10).

9) ΑΡ. ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΣ. —
Τις δυο έκ των τεσσάρων μεγάλων
λέξεων, τις χρησιμοποιείτε στην γε-
νική και αιτιατική, γιατί; 'Επίσης
το σταυρόλεό σας περιέχει πολλές
άβλεπίες (βαθμ. 6 επί 10).

10) Ι. Θ. ΜΑΡΑΖΙΔΗΣ. — 'Αρ-
κετά καλό το σταυρόλεό σας. Θα
ήταν όμως καλύτερο εάν άποφύγετε
μερικές γενικές και αιτιατικές (βαθ.
9 επί 10).

11) ΙΩΑΝ. ΜΟΥΜΕΖΙΑΝΗΣ. —
'Αρκετά καλό το σταυρόλεό σας,
θα δημοσιευθώ προσέχας με μερικές
μικρές αλλαγές (βαθμ. 9 επί 10).

12) Γ. ΜΑΟΥΝΗΣ. — 'Υπάρχουν
έντος του σταυρολέου σας με-
ρικές λέξεις όπως ή ΙΕΡΗΣΑ, ΣΤΕ-
ΛΙΟΣ και άλλες τις οποίες δεν θα
δημοσιευθώ να χρησιμοποιήσετε. Αυτές
καθιστούν το σταυρόλεό σας μέ-
τριον (βαθμ. 7 επί 10).

13) ΔΗΜ. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΑΚΗΣ. —
Σπουδαίο το σταυρόλεό σας,
(βαθμ. 10 επί 10). Θα δημοσιευθώ
στο προσέχας μας τεύχος.

14) ΝΙΚ. ΠΑΝ. ΚΑΒ. — Μέτριον
το σταυρόλεό σας. 'Απαιτούσε πε-
ρισσότερον εργασία (βαθμ. 7 επί
10).

15) ΔΗΜ. ΕΜΠΟΡΙΔΗΣ. — Πολ-
λές άβλεπίες έντος του σταυρολέ-
ου σας. ΣΟ, ΔΙΚΗΑ κλπ. είναι λέ-
ξεις τις οποίες θα έπρεπε να άποφύ-
γετε (βαθμ. 8 επί 10).

16) ΗΛΙΑΣ ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΣ. —
Οι δυο λέξεις ΚΟΛΩ και ΑΜΩΝ
μειώνουν την αξίαν του σταυρολέου
σας. Θα δημοσιευθώ πάντως με με-
ρικές αλλαγές, (βαθμ 8 επί 10).

«ΘΗΣΑΥΡΟΣ»

ΕΚΔΟΤΑΙ: 'Εταιρία «Κ.
Ν. Παπαγεωργίου Σισα».

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ
'Ετησίαν έσωτερικού Αρχ. 250
'Εξώτερικου » » 125
'Ετησίαν έσωτ. λίρ. 'Αγγ. 1.10
'Εξώτερικου 'Αμφ. 600λ. 6

'Υπαύθυνος Συντάξεως
ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ
(Βαρβάκη 10)

Προϊστάμενος Τυπογραφείου:
Στέφανος Κατσάνης
(Δαμασκός 4, Πανακράτι)

ΤΟ ΚΥΝΗΓΗΜΕΝΟ ΖΩΟ

Καὶ ὁ φέγγουκ, ξεχνώντας τὴν δουλει-

[illegible]

Καὶ ὁ Μπλουετ ἀπεχαιρέτησε τὰ ὄ

...the ...

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Η έκλεκτή λογοτεχνία που κρυπτείται υπό το ψευδώνυμο ΡΕΑ Ρ. απαντά εις όλες τις ανάγκες των αναγνωστών μας της έμπιστοσύνης έναν ψυχικό τους πόνο, ζητώντας τη συμβουλή της για να βγουν από ένα αδιέξοδο.

ΑΘΩΑ ΣΤΟ ΒΟΥΡΚΟ (Ηράκλειον)

Η εξιστόρησης της τραγωδίας σου, καλή μου, με έκανε να νοιώσω ένας δέος στην ψυχή και να σκυψω ευλαβικά το κεφάλι μπροστά στο δράμα της ζωής σου, που όμως αφήνει την ψυχή σου ανέγγιχτη από κάθε ρυτίδα. Ο χώρος δεν μου επιτρέπει να σου γράψω όσο θα ήθελα να σου πω. Με λίγα λόγια, πόσο, θα προτιμούσα να σου δώσω τη γνώμη μου και θα νοιώσω μεγάλη χαρά, σε διαβεβαιώ, όταν μου γράψεις μία μέρα πώς την ακολουθήσεις. Μη δειλιάσεις, καλή μου. Κάμε έκλεινο που σου υπαγορεύει ο ψυχικός σου κόσμος —που είναι και το τιμωρό— και μην επιτρέψεις να το περιβάλλουν σου, για το όποιον δεν φέρεις καμιά ευθύνη σου. Αρκεί να είσαι ειλικρινής, αρκετά έμπνευση, αρκετά έρωτες. Έχεις κι' εσύ δικαίωμα στη ζωή και υποχρέωση απέναντι του εαυτού σου. Την άρνηση αδελφή σου φρόντισε να την βάλεις σε κανένα νοσοκομείο. Δεν θα μπορούσε να κόμης εσύ τίποτε παραπάνω, με το να μείνεις. Όσο για τους άλλους, δεν θα χαθούν. Παντρεύου τον νέο αυτόν για τον όποιον αισθανόμην τον δαυτό σου. Ναί, άγαπητή μου, είνε τρομερό να ζης εσύ ένα τέτοιο ψυχικό και ήθικό μαρτύριο. Γιατί; Για ποίους; Για κείνους που δεν έδισαν να σε σύρουν στην καταστροφή;

Γ. ΑΡΙΣΤΟΝ

Παρ' όλων των κινδύνων που διατρέχει η αγανάκτης εις βάρος μου, αν τα κρίνα δράβω του χειμώνα δεν έχω τα απαιτούμενα σκεπασμένα... ωστόσο σου δίνω ανεπιφύλακτα τη γνώμη μου, η οποία, σαν γνώμη γυναικός που πιστεύει πρώτα απ' όλα στον έρωτα και στις υποχρεώσεις που δημιουργεί, είνε να την παντρευτείς. Ο Θεός που βλέπει επί ποιητικής και άγαθής κι' αντάραξης τον Ήλιον επί δικαίους και άδικους, θα φροντίσει και για σάς.

ΚΙΝΕΖΟΥΛΑΝ (Ηράκλειον)

Να του μιλήσεις (έστω και καθαρά, μικρή μου. Έτσι κι' εσύ, θα άλλαζαγής απ' τις σκέψεις που σε βασανίζουν κι' εκείνον θα τον κόμης να πάρη μία και καλή την απόφαση

Κάθε ελάττωμα που σας παρουσιάζεται στο βάψιμο των λευκών υποδημάτων σας θα το διορθώσετε μεταχειριζόμενοι λευκόν ρευστόν ARIZONA. Ζητήσατέ το παντού. Με μίαν φιάλην θα περάσετε όλο το καλοκαίρι.

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

Η υπεροχή μας έκρίθη άριστη σε καλλιτεχνικήν έμφανισιν της εργασίας μας, διότι κατέχομεν την πρώτην θέσιν τύσον σε περμανάντ, όσον και στα τελευταία μοντέρνα Ιαπωνέζικα κτενίσματα σε 10 νεώτερος φόρμες, ανάλογα με το στυλ κάθε κυρίας. Τα κτενίσματά μας είνε ιδίας έμπνεύσεως του κομμωτού ΒΕΡΓΟΠΟΥΛΟΥ

13 ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 13. Τηλ. 53.277.

ΒΕΡΓΟΠΟΥΛΟΣ
ΒΕΡΓΟΠΟΥΛΟΣ

καί να μή ζή. στην πλάη. Δεν είνε εγκληματικό το να μην τόν αγαπάς, κι' αν είνε λογικός θα σε καταλά, δη. Τα αισθήματα, όπως είπαμε κι' άλλοτε, δεν επιβάλλονται, μα γεννιούνται. Κι' αφού γεννιούνται, πεθαίνουν. Κι' όλος...

ΑΓΡΙΜΙ (Θεσσαλονίκη)

Φαίνεται μία κοπέλλα με θέληση κι' αυτοπεποίθηση, που είνε δυο προόντα πολύ εύρηγικά για τη ζωή του ανθρώπου. Γι' αυτό, αφού όπως έλεγα είσαι σε θέση ν' αντιληφθείς ότι δεν πρέπει ν' αφήνεις τόν εαυτό σου να παρασύρεται από μεγαλοχολίες κτλ. έχω να σου πω τούτοις κι' έχω να δείξω μία κάποια περισσότερη έπιβολή. Κάτι σου λείπει φυσικά και πρέπει να το συμπληρώσεις. Αυτοί που δεν θα πραγματοποιήσουν την έπιθυμία σου, αλλά όπως θα δής παρακάτω, το περίδικό μας, για λόγους ανεξαρτήτους απ' τη θέλησή του, αναγκάζεται να διακόψει αυτό το είδους την αλληλογραφία.

Σ. «13. 13. 13» Σ.

Έχαρκα, μικρή μου, που συνετέλεσα κι' έχω στο να διαλύω τη θλίψη σου. Σ' εύχαριστώ για τα καλά σου λόγια κι' ακόμη με ικανοποίησε είδα ότι ακολουθήσεις τη συμβουλή μου. Το ζήτημα για το όποιον μου γράφετε, δεν το βλέπω διόλου σοβαρό κι' αξιο να ασχολη τόσο. Στην Γραφολογία απάντησε να στείλεις ένα γράμμα και να της κάνεις τις ερωτήσεις που θέλεις, εμβαδόντας κι' ένα πεντάδροχο γραμματοσήμο για την απάντησή.

ΝΕΑΡΟΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΝ

Λίγη τέχνη —η οποία δεν πρέπει να σου λείπει αφού είσαι μάλιστα καλλιτέχνης— και προσοχή σου χρειάζεται για να επιτύχης την λύση του τόσο άλλωστε απλού αυτού προβλήματος. Βολιδοσκοπήσε δηλαδή την κατάσταση, φέρεσε όπως λένε και θα δής. Πως; Μα κάνοντας μερικές έντεχνες νύξεις.

ΜΙΑ ΔΗΛΩΣΙΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑΣ

Επειδή η αλληλογραφία μέσω του «Θεσσαυρού» εδημιούργησε παρεξηγήσεις ανάμεσα στους αναγνώστες μας, αλλά και ακόμη επειδή υπήρξαν μερικά —λίγοι εύτυχώς— που ένομισαν ότι μπορούν να με ξεπασώσουν και μεταχειρίσθηκαν ψευδώνυμα θηλακά για ν' αλληλογραφήσουν με αναγνώστριες έχοντας σκοπό ν' αποκαλυφθούν κατόπιν, μετά λυπηρόν μου αναγγέλλω ότι βρίσκομαι στη δυσάρεστη θέση να καταργήσω από το παρόντος τεύχος την ρουμπρίκα αυτή.

Κα ΡΕΑ Ρ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΥ - ΚΑΜΑ

Η Γραφολόγος Χ, έλαβε και θα απαντήσει, κατά σειράν καταχωρήσεως, στα υπό τα κάτωθι ψευδώνυμα γράμματα, ληφθέντα μέχρι μεσημέριας Πέμπτης 5ης Αυγούστου:

Φαίνονται—Αστέρ, Μικρά Κινεζάκι, Μαρί—Τερέζ Σ. Κ., Γιό—Σέ—Ελ. μη, Λυδία—Ρέα, Καστανούλα Ν. Μ., Γ. Κασσαρίδου, Μαρίνα Μή, Φαρίνα Ε. Θ., Έμινε Ε. Σ. Ζ., Ντιόνα 6 Σταμπούλ, Όνειρον Κ. Α. Μ., Απόκληρος της τύχης, Μαρομένο τριαντάφυλλο, Μίτσα Βερρόνου, ένα μυρμήγκι, Αισώδοξη Α. Κ., Λουλούδι του άγρου Γ. Σ., Τρελλή πεταλούδα Μ. Μ., Όρφανή και Άτυχη 13, Κρητικοπούλα Η. Ω., Σκιά του Πόνου, Μυωμένη Γαρδένια, «Κ. Δ. Ποστ—Ρεσάν—Κο. ρινθός», Έλ. Αυγ. Ποστ—Ρεσάν, Πατήσια, Κλεοπάτρα, Σωτηρία Τ.Τ., Συννεπιαμένη Καρδιά, Λευό Γιασεύι No 7, Μελαχροινή γόσσα. Με. νεές, Πράσινη Γαρδένια, Κιτρινοσμένη Γαρδένια, Καστανά μικρούλα, Λαμπρός Κουρσάρος, «23 Μαρτίου» και Άδρα του Ίονιου.

Ο δόκτωρ Κάμα έλαβε και θα απαντήσει, κατά σειράν καταχωρήσεως, στα υπό τα κάτωθι ψευδώνυμα ληφθέντα γράμματα, μέχρι μεσημέριας Πέμπτης 5ης Αυγούστου: Γεννήματα Φώς, Άλλ—Τζώνσον, Ριρή Ν., Έλκίνα Μ., Ρός—Μοργκά, Χονοναλέζα 11, Τάυρον Πόου, ερ Ι. Α., Φρόν Θεσσαλονίκη, Έπότης 802, Άνυπόμονη Μικρούλα, Μαργαρίτα Α., Πυροδευκός, Ζομιντό, Δακρυμένο χαμόγελο, Θαλασσία Άδρα, Βιάλα Ν. Χ. Ι., Κάμιν, Σ. Ο. Σ.—999—Άνδρος, Μαχακό 25—31, Μ' άρέσει η αλήθεια, Δίσχετος, Σέρραι Ε. Σ., Ροζαλία Νίκα, Λήσωσημένη, Άγριο-Λουλούδι, Σόνια Χένου, Π. Τ. Η. Σ. 28, Ματαμένο Δαφνόκλαδο, Άσπασια, Ροδόκλεια, Ν. Ν., Φίλος του Θησαυρού, Ξανθούλα Σ. Α., Κόση του Σουζέ, Μελαχροινούλα Ν. Γ.

Ο δόκτωρ Κάμα ΔΕΝ θα απαντήσει στην Μικρούλα Τσαχινά, διότι δεν εσώκλειε το κεκανονισμένο πεντάδροχο.

ΚΟΜΨΟΝ ΚΥΤΙΟΝ

ΜΕ

ΘΑΥΜΑΣΙΟΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟΝ

Η τελευταία λέξις των καλλυντικών πουδρών, περιεκλείσθη εντός ώραιότητων κυτίου και έκυκλοφόρησεν ήδη εις τα καταστήματα 'Αθηνών - Πειραιώς. Η νέα αυτή πούδρα διατηρεί την επιδερμίδα νεανικήν και ροσεράν, στρώνει πολύ καλά χωρίς ν' αφήνη γυαλιστερά στίγματα και κρατά επί του προσώπου τέσσερας φορές περισσότερο από τας κοινάς πούδρας. Προς όφελός σας μη αμελήσετε αλλά ζητήσατε άμέσως από τόν έμπορόν σας την νέαν πούδραν Ριντάν και μόλις την μεταχειρισθίτε θ' αντιληφθίτε ότι η πούδρα Ριντάν είνε καλύτερα.

Παρακαταθήκη: Κατάστημα ειδών πολυτελείας 'Αλ. Γαβρίη λίδη. Περικλέους 33, Άθηναι. Ζητούνται αντιπρόσωποι εις όλες τας πόλεις.

Διά τας κυρίας

Τα γνωστά Καλλυντικά GEORGE πωλούνται εν Άθήναις εις τόν Ίνστιτούτον Καλλουής ΖΩΡΖ, Άκαδημίας 5 και εις τα υποκαταστήματα Ξενοδοχείου Μεγάλης ΒΡΕΤΤΑΝΙΑΣ και Ξενοδοχείου ΣΕΣΙΑ (Κηφισός).

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ : Δοκιμαστικά σωληνάκια Κρέμας μετά της σχετικής βιβλιογραφίας και οι 8 χρωματισμοί πούδρας ταχυδρομούνται τφ αποστέλλοντι δρχ. 6 εις γραμματοδμήμα.

Η ΑΝΑΓΗΡΟΡΙΣΙΣ ΤΗΣ ΊΧΘΥΟΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΟΝ ΣΠΟΥΔΩΝ

Ο Σύν. μας των Έλλήνων Βιομηχάνων και Βιοτεχνών προέδω εις απόφασιν κοινωπινηθείσαν εις τα μέλη αυτού, δια της όποιας τόν πτυχίον της Σχολής Βιομηχανικών Σπουδών αναγνωρίζεται ως πτυχίον ανώτερον Σπουδών και ό κάτοχος τού πτυχίου ταυχάνει προτιμήσεων εις τας επιτηθείσεις κατά τούς διορισμούς και τας προαγωγάς. Έν τώ μεταξύ εις τό επί της οδού 'Ακαδημίας 78 οίκημα της Σχολής ήρξαντο κατά τά απογεύματα αι έγγραφαι πρωτοετών. Τών κατα τό φετεινόν έτος εισακτέων ό άριθμός θα είναι μάλλον περιωρισμένος.

ΤΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΚΑΛΛΟΝΗΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΝΝΟΕΙ ΝΑ ΗΣΥΧΑΙΣΗ.....

Μ'αυτή τη φράση χαρακτηρίζουν τόν Ίνστιτούτο της Μ^η ΚΕΤΤΥ όλοι όσοι έρχονται σ'έπαφή μ'αυτό. Και δεν έχουν άδικο! Γιατί, πραγματικά, τόν Ίνστιτούτο της Μ^η ΚΕΤΤΥ (Έρμου 42. Τηλ. 22-0-88) δεν έννοει να ήσυχάση, ούτε να έπαναπαυθί στις επιτυχίες του. Διαιρκώς μελετά, διαρκώς παρακολουθεί τις προόδους του έξωτερικού και διαρκώς βελτιώνει τά προϊόντα και τας μεθόδους του.

Και τώρα πάλι έχει να μάς παρουσιάση νέες έκπληξεις. Νέα προϊόντα το 1940. Νέες λοσιόν, νέες κρέμες, νέες μάσκες. Όλα σε νέες βιταμινουχες συνθέσεις, που αποτελούν την τελευταία λέξη της επιστήμης.

Αι επιστολαιο προς την Γραφολογία πρέπει να γράφονται έντελως άβιστο και χωρίς καμμίαν προσθήκαιν. Έν ή συμ. βουλή ζητείται διό τρίτον πρόσωπον, δέον επίσης να άπα. στέλλεται έσώκλειστος και άποκομιο επιστολής τούτου Αι επιστολαιο θα άπευθύνονται: Επρός τόν περιοδικόν «Θεσσαυρό»—διό τήν Γραφολογία—όδός Σανταρολό 5, Άθήνας.—Πρέπει δέ να συνοδεύονται άπό γραμματοσήμο άξίας δραχ. 5 διό την άπάντησιν.

Ά ρ υ α λ η 124.— Είθε τυφρός και αισθηματικός χαρακτήρ, αλλά συγχρόνως πολύ επιπόλαιος και έπιφανειακός. Αι έντυπώσεις της στιγμής σας παραπλανούν και σας οδηγούν εις όπερισκοπείας. Πρέπει να προσέξετε και να φροντίσετε να άποκτήσετε μεγαλύτερον σοδορότητα. Η συμφιλίσις για τήν όποιαν μου γράφετε δεν πρόκειται να σας άφελίση εις τίποτε. Ο γάμος σας δρα δύνη. Κατόπιν αισθημάτων. Τά αισθήματα της φίλης σας είνε χλιαρά. Δεν υπάρχει σ' αυτήν τό στοιχείον της άφοσίσεως, λόγω της ίδιουσυκράσιος της.

Ά γ ι ο ν 312.— Η σταδιοδρομία σας είνε νεκρή. Δεν παρουσιάζει δηλαδή σημεία εξελόγους εξέλιξεως. Θα παραμείνη δηλαδή κλεισμένη μέσα στο ίδιο πλαίσιον. Σας ύποστημείνω ότι θα μπορούσατε ίσως να αναπτύξετε δικήν σας πρωτοβουλία. Αν. Ποτέ δεν είνε άργά. Η ύγεια σας, χωρίς να είνε εξαιρετός, δεν έμφανίζει όμωσ κινδύνους. Γάμος εις άνωθεν ήλικίαν κατόπιν συνοικεσιού. Θα είνε έπιωφελής και θα σας έπιτρέψη να διαρρυθμίσετε την ζωήν σας κατά τρόπον συμφωνότερον προς τας τάσεις σας.

Α ο υ λ ο υ Μ., Χανιά.— Τρυφερά χαρακτήρ, Αίσθημα τάξεως και άκριθείας. Καλλιεργημένη φιλοέσκεια. Είθε πολύ τυπική εις όλα σας. Στερεώσε ασορμητισμού. Τά αισθήματά σας έχουν μίαν περιεργον «λενικότητα». Αυτός άλλωστε είνε και ό γενικός τόνος της ζωής σας. Καλή ύγεια. Όχι ταξίδι. Η τύχη θα είνε εύνοχη. Γάμος κατόπιν αισθημάτων εις νεαρόν ήλικίαν. Διά τό πρόσωπον που μου γράφετε δεν βλέπω τίποτε τό σοδορόν. Μην φοβήσε έκδίκησιν. Δεν μπορεί να σας κόμη τίποτε. Όχι σοδοράι περιπέτειαι. Θα συνάψετε πολλούς έρωτικούς δεσμούς, αλλά μάλλον επιπολαιούς.

Ν ι τ σ α ν Ε. Ο., Χανιά.— Ά. τολμος και δύστροπος χαρακτήρ. Και σεις επίσης θα έχετε πολλές ερωτικές περιπέτειας. Γάμος καλός κατόπιν αισθημάτων. Η πραγματοποίησις του όμωσ θα δραβύν. Οικονομικός θα δωμάσετε μερικά στενοχωρία. Ο γάμος σας θα είνε όσχε, τας προς τας παρελθούσας και σπ. μερικές γνωριμίας σας. Η τύχη θα σας εύνοχη άλλ' όχι κατά τρόπον βόνημον και σοδορόν. Δημιουργείτε αντίζηλίας, άλλ' όχι έκθρότητα.

Α έ λ α ν, Ηράκλειον.— Κανένα από τά αισθήματα του φίλου σας δεν είνε σοδορόν. Είνε τύπος κενόδοξος, ό όποιος προσπαθεί να κόμη επίδειξιν αισθημάτων, τό όποια δεν έχει. Πιστεύετε με. Άδίκως στενοχωρείσε. Δεν αξίζει καθόλου τόν κόπον. Ο άνθρωπος αυτός κινείται μένον από έγωιστικά έλπίδια. Ε.Ι. νε άδύνατον να νοιώση μία πραγματική συγκίνησι. Βγάλετε τον από τό μυαλό σας και αφήστε την ζωήν να σας παρόσχη τας εύνοιας που σας

υποσχεται με τό μέλλον. Αυτά είνε να σας πώ. Ολαδήποτε άλλη σκέψις με τό πρόσωπον αυτό θα είνε επιζήνια δια τό μέλλον σας.

Μ π έ σ ο υ Ε. Τ., Πειραιά.— Χαρακτήρ τρυφερός και ιστορικός. Ψυχική εύγένεια. Δύναμις άφοσίσεως. Φιλόκαλος διάθεσις. Δεν βλέπω τίποτε τό σοδορόν δια τό πρόσωπον που μου γράφετε. Ο γάμος σας θα γίνη δραβυτέρων κατόπιν αισθημάτων. Σχετικώς σύντομος και άρκετά εύτυχής.

Ι λ ε α ν α ν Μ. Π., Πειραιά.— Χαρακτήρ όρμητικός, αλλά πολύ άκατόπτατος. Ίσχυοί έμφυτοι παραρρησίσεως, που θα σας οδηγούν εις πολλές άπερισκοπείας κατά την διάρκεια της ζωής σας. Γάμος κατόπιν ήσθημάτων. Θα δραβύν άρκετά άκόμη. Θα σας άναδείξω και κοινωνικά και θα σας παρόσχη πολύ μεγαλύτέρων οικονομικών άνεσιν παρ' ότι εις τό παρόν.

Τ α ξ ι δ ι ω τ η ν Φ.— Θα παραμείνετε. Μεταστροφικός όμωσ θα διατρέξετε ένα κίνδυνον και πρέπει να φροντίσετε από τούδε να κατοχυρώσετε την θέσιν σας. Δεν βλέπω πολύ σύντομον την περίπτωσιν γάμου. Η σμερνή σας αίτησις θα προσκολλη εις πολλές δυσκολίας, θεωρώ δέ μάλλον άπίθανον την πραγματοποίησιν της. Είθε στανούσε και στερεώσε αυτοπεποιθήσεως. Πολύ ζήλοτυπος και φιλικός. Δημιουργείτε άντιπαθείας.

Α ο ζ α ν ν ι α Α. Σ.— Είθε εύρησις, με εύκολον και ταχείαν άντίληψιν. Δυστυχώς όμωσ δεν κατορθώνετε να άφομοιώσετε πάντοτε ό,τι μαθαίνετε. Αισθηματικός, σας χαρακτηρίζει κάποια ψυχρότης. Τά αισθήματα σας δεν είνε ούτε θαθεία, ούτε ζωνρά. Αι σχέσεις σας με τό πρόσωπον αυτό θα συνεχισθούν. Άλλά πολλά έμπόδια θα τας έμποδίσουν να καταλήξουν εις άσιον τέλος. Τούλάχιστον προς τό παρόν δεν βλέπω τίποτε.

Τ ρ ε λ λ ο ν έ ρ ω τ ε υ μ ε ν ο ν.— Είθε έτολμος και σθετός έπαρκούς πρωτοβουλίας. Η δραστηριότης σας ύστερη πολύ. Παραμείνασε από άδρα, τό όποια περιμένετε να πραγματοποιήσουν μόνον τόν. Αισθηματικός νεοπότης και εις βάρος της ενεργητικότητός σας. Ο γάμος σας θα δραβύν άκόμη. Θα είνε όμωσ οικονομικός έπιωφελής. Θα έχετε παρ' αυτό και μετ' αυτόν πολλές έρωτικές περιπέτειας. Σταδιοδρομία άλλων δραβεία. Η οικονομική σας κατάσταση θα δελτιωθή.

Ά γ ν ο σ τ ο ν Κ ο υ κ ο ύ λ α ν Ν. Φ. Α. Κ.— Σας άπώντασα ήδη. Μα τω μέννη Κ α ρ δ ι α.— Χαρακτήρ δύστροπος και γεμάτος άντιθέσεις. Σας χαρακτηρίζει εις όλα μία μεγάλη νευρική και άσάφεια, αι όποια θα παρεμποδίσουν την κανονικήν σας εξέλιξιν. Άποβύγετε προς τό παρόν τας έρωτικές περιπέτειας. Δεν σας εύνοισιν. Προσέχετε επίσης την ύγειαν σας, ή ά έμφανίζει μερικά άνησυχητικά σημεία. Ο γάμος σας δραβύν. Μην τόν σκέπτεσε, άλλ' ένδιεφερέστε περισσότερο δια τό μέλλον σας.

Ε γ ω.— Δεν διαδέτω έπανάχρον δια να κόμη την άνάλυσιν που μου ζητείτε. Πιθανόν να έρω άλλοτε την ευκαιρίαν. Ο γραφικός σας χαρακτήρ προδίδει μίαν χαδρή ψυχήν κατόστασιν, έπιτεινόμενη και από μίαν μικρολόγουν και μικρόφωχον άντιμετώπισιν τών πραγμάτων. Σας διακρίνει μία διαίτησις, έξανατλούσα την νευρικήν σας άσυχον και ή όποια σας οδηγεί κατόπιν εις άδράνειαν και άπογοήτειαν. Πολύ στενοκαρδός. Εύρυνετε τόν ψυχικόν και πνευματικόν σας όρίζοντα. Διά τί σήμεραν καταναστε να είσε δισταχώς χωρίς λόγον και να μην εύρίσκετε ίκανοποίησιν εις τίποτε. Αυτή ή άμφιταλάντευσις και ή διαστακτική θα σας είνε περισσότερο άδραβεία εις τό μέλλον.

Π ε ρ ι φ ε ρ ε ι α κ ό ν.— Είθε άπότομος, όσιος και χωρίς συνέχειαν εις τας σκέψεις και τά πράξεις σας. Κινείται από τας έντυπώσεις της στιγμής. Δεν υπάρχει ισορροπία μεταξύ τών πνευματικού και ψυχικού σας κόσμου. Εις τό περικόλλων σας δεν δημιουργείτε συμπαθείας, λόγω άκριθείς αυτής της ι. διοσυγκράσιος σας. Δεν έχετε την δύναμιν να άφοσιωθήτε και να προσληωθήτε εις κάτι. Αισθηματικός σας διακρίνει κάποια ξηρότης. Δεν

σας είνε δυνατόν να θυγίτε λίγο έξω από τόν εαυτόν σας. Χαραί και άπολαύσεις μετρίαι. Φοβόμαι ότι ή ύγεια σας θα σας δώση μερικά άφορμάς άνησυχίαν εις τό μέλλον.

Α υ δ ι α ν Β ρ α ν α.— Άρχίσατε τη ζωή σας χωρίς θάρρος και έλπίδες και πιστεύετε με ότι αυτό ήταν τό χειρότερο έφδοιο που μπορούσατε να πάρετε μαζί σας. Θα έπιτιμούσα να είχατε τρελά άδρα, παρ' α μην έχετε καθόλου ή να είνε τόσοσν δειλά, που να μην τολμάτε να τό όμολογήσετε όυτε εις τόν εαυτόν σας. Η έρωτική σας άτυχία τών 17 νόων δεν είνε άρκετή, για να θυσίση σε άπογοήτειαν όλη την ζωήν σας. Πρέπει να θαλήσετε για να έπιτύχετε. Τό ύποσυνείδητόν σας με την νυστράν του τάσιν, δημιουργεί γύρω σας μίαν άτμόσφαιραν πείσας στην όποιαν είνε άδύνατον να διασπώση ή φλόγα μίας άόληψης. Λοιπόν, θα περιορισθώ να σας πώ μόνον τούτο. Άδωστε περισσότερη φλόγα στη λαμπάδα της ζωής σας. Θα έβητε τότε πώς ελα θα μεταβλήθω γύρω σας. Όταν νομίζετε ότι έκάματε ένα θετικόν όημα προς τά έμπρός, ξαναγράφετε μου.

Π α ρ α π ο ν ε μ ε ν η ν η σ ι ω τ ο π ο ύ λ α ν.— Έχετε χάσει τελείως τό ήθικόν σας και αυτό δεν είνε καλόν. Η ύγεια σας εύρίσκειται σήμερον εις ένα ικανοποιητικόν σημείον. Πρόκειται λοιπόν να σταθεροποιησετε και να έντείνετε αυτήν την δελτίασιν. Και εις τό ζήτημα αυτό τόν μεγαλύτερον ρόλον θα παίξη ή έκ μέρους σας ήθική ένίσχυσις.

Α ο ζ α ν ν ι α Α. Σ.— Αι προέλευσις μου είνε εύνοική. Καμμία άποδάρνησις δεν συγγράφεται. Αι έμμοινα έβαι και αι άνησυχίες που σας βασανίζουν άφείλονται εις την εξασθένησιν της προσωπικότητός σας. Δεν βλέπω άπολύτως τίποτε να τας δικαιολογή. Η έννοια της τύχης θα είνε δραβεία και ήνι, έμμοινα. Πάντως άρκετή δια να σας εξασφάλιση μίαν ικανοποιητικήν ζωήν.

Σ ω τ η ρ ι α ν.— Πολύ δύστροπος χαρακτήρ. Τα αισθήματά σας είνε πολύ έπιφανειακά. Ό,τι σας ένδιεφέρει είνε ή προσοχή που οι άλλοι δείχνουν για τό άτομόν σας. Θα έπιτύχετε τόν γάμο σας αλλά δεν θα είνε τόσοσν σύντομος όσον φαίνεται. Ο φίλος σας είνε πολύ καλός χαρακτήρ και σας αγαπά έντονα. Επ' του παρόντος όμωσ δεν είνε δυνατόν να πραγματοποιήση την άπόφασιν σου. Η προσογή του θα πραγματοποιηθή, άλλ' όχι συντόμως.

Σ θ υ σ μ έ ν η ν ά γ α π η ν.— Την τάσιν την όποιαν τρεπείτε τίποτε περισσότερο. Είνε περιττόν να τού παρόσχετε σεις την ελπίδα, την όποιαν δεν μπορεί να έρη μόνος τού. Γενικώτερον θα ήθελα να σας πώ ότι δεν ύπόσχετι τίποτε άλλοσν για σας εις τας σχέσεις αυτή και αν πραγματοποιηθή δεν πρόκειται να καταλήξη εις σοδορόν άποτέλεσμα. Η άποφασιστική στιγμή δια την ζωήν σας τοποθετείται πολύ δραβύτερον.

Α ε υ κ η ν Ε. Μ.— Δεν νομίζετε ότι άρχίσατε από πολύ ένωρη να άγαπάτε; Άλλ' ός είνε, δεν θα συνεχίω στόν ίδιο τόνο, γιατί πιθανόν να νομίζετε ότι άκούτε την αύστηρη φωνή της μητέρας σας. Δεν έχω να πώ τίποτε για τό ελεύθλιόν σας. Προς τό παρόν δεν έμφανίζει πειθαυότητας πραγματοποιήσεως. Εις τό ζήτημα αυτό θα ήρθε πολλές άντιρήσεις από τη μητέρα σας, που θα σας μιλή πάντοτε με μία φωνή που σεις δεν μπορείτε να καταλάβετε τη φωνή της πέρας. Ο γάμος σας θα πραγματοποιηθή εις νεαρόν ήλικίαν, κανένα όμωσ γεγονός δεν φαίνεται ότι μπορεί να τόν προσγγίσει περισσότερο. Θα είνε κατόπιν αισθημάτων και θα σας κόμη εύτυχή ζωή άνεστειλίας οικονομικός και κοινωνικός αξιόλόγους. Άρκετά ταξίδια. Ύγεια καλή. Είνε γεγονός ότι προκαλείτε συμπάθειαν Μην έμπιστεύεθε όμωσ πάντοτε εις αυτός. Η συμβουλή μου είνε να ήπτε στη μικρή έρωτευμένη καρδιά σας ότι ποτέ, πει να μάθη να περιμένη. Η ζωή σας έπιωφελήσει την χαρά και την εύτυχία. Δυστυχώς αυτό τά δύο πράγματα δεν πρέπει να τα προσεφώλη κανείς. Τα πράγμα είνε έπικίνδυνον.

Σ κ λ ά β α ν τ ο υ π α ρ ε λ α ν.— Είμαι ύποχρεωμένη να σας πώ την αλήθεια και γι' αυτό παίρνω τό θάρρος να σας δυσαναστήσω. Σας συμβουλεύω λοιπόν να θέσατε τέρας σ' αυτή την ύπόθεσι, που έμμερα τό παρελθόν σας και που άπείλει τό μέλλον σας. Ο άνθρωπος αυτός δεν είνε εις θέση να πραγματοποιήση γάμον μαζί σας και όυτε τόν έπιθυμεί ελθρινός. Η έρωτική σας άτυχία τών πούδρας δεν είνε εις θέση να πραγματοποιήση γάμον μαζί σας. Θα έπιτιμούσα να είχατε τρελά άδρα, παρ' α μην έχετε καθόλου ή να είνε τόσοσν δειλά, που να μην τολμάτε να τό όμολογήσετε όυτε εις τόν εαυτόν σας. Η έρωτική σας άτυχία τών 17 νόων δεν είνε άρκετή, για να θυσίση σε άπογοήτειαν όλη την ζωήν σας. Πρέπει να θαλήσετε για να έπιτύχετε. Τό ύποσυνείδητόν σας με την νυστράν του τάσιν, δημιουργεί γύρω σας μίαν άτμόσφαιραν πείσας στην όποιαν είνε άδύνατον να διασπώση ή φλόγα μίας άόληψης. Λοιπόν, θα περιορισθώ να σας πώ μόνον τούτο. Άδωστε περισσότερη φλόγα στη λαμπάδα της ζωής σας. Θα έβητε τότε πώς ελα θα μεταβλήθω γύρω σας. Όταν νομίζετε ότι έκάματε ένα θετικόν όημα προς τά έμπρός, ξαναγράφετε μου.

Μ ι κ ρ ή ν α π ο γ ο η τ ε υ μ ε ν η ν.— 1) Χαρακτήρ ύπολογιστικός και χωρίς αυθορμητισμόν. Όλη ή καλωσύνη, ή εύγένεια, ή τρυφερότης, ή άφοσίωσις σας εξαρτώνται από άρισμένους όρους και περικόλλονται μόνον και έρ' όσον οι όροι αυτοί εκπληρωθούν. Η ζωή σας έπιπνερνε λίγο, τό άποτέλεσμα όμως ύπηρεεί ότι σας εύνοήσεως ψυχικός. 2) Ναί, αλλά θα δραβύνετε. 3) Ναί. Χωρίς μεγάλην άφοσίωσιν εκ μέρους τας. 4) Ο γάμος σας θα δραβύνει άκόμη. Θα είνε κατόπιν αισθημάτων. 5) Η ζωή σας θα έχη διαφορές με τας άλλας. Θα δυσκολεύεστε άρκετά δια να όποκτήσετε την οικονομικήν άνεστειλίας που έπιθυμείτε. 6) Όχι. Οι δεσμοί αυτοί είνε πάντοτε έπικίνδυνοι, όπως κάθε τι τό μονομερές στόν έρωτα.

Α ν τ ρ ι ν.— Τρυφερός χαρακτήρ και άρκετά αισθηματικός. Ύπεροχή της φαντασίας επί της λογικής. Είθε ό τύπος που χαρακτηρίζομε ως έξαλλον. Παρασύρεσε από όνειροπολήματα και φαντασμοποιήσεις. Ψυχική εξάρσις εύρίσκειται δυσκόλως μορφήν έκδηλώσεως. Γενναίος όμωσ και μάλλον σπάταλος δάδης σεις. Από τόν έρωτα θα ζητήσετε λόγω ιδιουσυγκράσιος περισσότερα από ό,τι είνε δυνατόν να σας δώση και δι' αυτό δεν θα ήρθε πλήρη ικανοποίησιν εις αυτόν. Θα ζητήσετε εις την έναλλογήν τών αισθημάτων τόν Ιδανικόν σας—Ένα Ιδανικόν άκαθόριστον και χαδός. Τελικώς θα καταλήξετε εις αισθηματικόν γάμον, ό όποιος δοηδόσης και τήν πέρας που θα έχετε άποκτήσει εν τώ μεταξύ θα σας καταστήσει εύτυχή.

Π ά τ ρ α ν 128)5.— Όρισμένοι περιπέτειαι της ζωής έχουν όδύνει τον χαρακτήρα σας και έχουν έπιπνερσει άρισμένους έκδηλώσεις σας. Γενικός σας χαρακτήριζει κάτι τό άπότομον και τό τραχύ, παρ' τό γεγόνος ότι έχετε μεγάλην ψυχικήν τρυφερότητα και εύαισθησίαν. Μάλλον δειλή και άτολμος. Τάσις άπιστός. Δοξός. Στενοκαρδός διαθέσις, ή όποια δεν παρέχει έπαρκές περιθώριον εις τας σκέψεις και τας ενεργείας σας. Η κόρη σας έχει εις πολλά πράγματα όμοιον χαρακτήρα με σας. Παρ' τόν κατά βάθος καλόν χαρακτήρα της είνε άρκετά δύστροπος και ζήλοτυπος. Εύκολοι συγκινήσεις. Δειλή και άπιστός όδοξος άντιμετώπισις της ζωής. Πρέπει να προσέχετε την ύγειαν της κατά την νεανικήν ήλικίαν. Η ζωή της θα είνε κάπως δύσκολος εις τά πρώτα της όήματα. Γάμος κατόπιν αισθημάτων. Αισθηματικός νεοπότης. Χρειάζεται παρακολούθησιν εις τας σχέσεις της με τρίτα πρόσωπα.

Γ α λ ά ζ ι ο φ ί δ ι α Α. Ο. Κ.— Έγώιστικός και πεισματ. κατήρ. Παλλή ματαιοδοξία θάνατος μέχρι κοφίνου. Σας κατέχει μία μονία έπιδείξεως. Εις την σκέψιν σας δεν άριμύνη. Καμμία περίπτωσις γάμου δεν υπάρχει προς τό παρόν. Θα έχετε πολλές αισθηματικές περιπέτειας, χωρίς καμμίαν όμωσ σ' αυτήν. Προτιμώμενός ό κύκλος της ζωής σας, έρ' όσον δεν θέσατε περισσότεραν θετικότητα εις τας έπιιώσεις σας. Να ακολουθήσετε ύπαλληλικόν στάσιον. Το άπώμα σας είνε παροδικόν και χωρίς βάθος. Η κασία. Τό ίδιον σας γράφω και δια τό πρόσωπον του δευτέρου σημειώματος. Κατατρίβεσε το πρβ μυστρά πράγματα και τό κακόν είνε ότι τα νομίζετε ως μεγάλα.

Η ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΣ Χ.

Θηγάριος

